

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi * Sayı: 142 * Nisan 2009 * Fiyatı: 1.50 YTL * ISSN: 1302-7506

Geleceğin için cüreti kuşan, isyanı her yana yay!

Yaşasın 1 Mayıs

Birlik, Dayanışma, Mücadele Günü

www.partizanarsiv.net

NATO savaş örgütüdür!

4 Nisan Cumartesi günü, Kadıköy'de NATO karşıtı bir miting gerçekleştirildi. Birçok demokrat, devrimci kurumun yer aldığı mitinge Partizan kortejinde katıldık. NATO'nun 60. yıldönümü nedeniyle bu eli kanlı savaş örgütüne karşı gerçekleştirilen miting, daha kitlesel olabileceksen gerek 29 Mart seçimleri gibi bir gündemin olması gerekse de çalışma-

sının son dört güne sığdırılması gibi nedenlerden dolayı sönük geçti.

Grup Yorum, Suavi, Hakan Yeşilyurt ve birkaç sanatçının daha türkülerıyla zenginleştirdiği miting; kitle ile birlikte söylenen "Defol Amerika" ve "Çav bella" ile son buldu.

Biz de YDG olarak miting esnasında yürüyüşün gerçekleştiği yoldaki köprüye, üzerinde "**Zafer Direnen Halkların Olacak! NATO Dağıtılın!**" yazan pankart astık. **İstanbul YDG**

İnönü Üniversitesi'nde polis-rektör işbirliği

Malatya Emniyet Müdürlüğü ve İnönü Üniversitesi'nin ortaklaşa düzenlediği 'Gençleri Terörden Koruma Çalıştayı' **tamamlanmış**.

Okulumuzun bu sene göreve başlayan rektörü Cemil Çelik göreve gelir gelmez "**çalışmaya**" koyuldu. Yaptığı ilk açıklamalarda "okulu **dikensiz gül bahçesi-ne çevireceğini**" ifade eden rektör bu ifadesinde geçen dikensiz gül bahçesiyle ne anlatmak istediğini pratikleriyle ortaya koydu. Yaptığı ilk icraatlardan birisi de geçen haftalarda okulumuzdaki devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilerin birçoğuna okuldan uzaklaştırma cezası vermek oldu.

Bunun karşısında refleks tepki veren öğrencilerin eylemliliklerinin devam edeceğini haber alan rektör verdiği uzaklaştırma kararlarını geri çekti.

Rektörün çalışmaları bununla da sınırlı kalmıyor ve 22 Mart'ta Emniyet Müdürlüğü ile ortak bir şekilde "Gençleri Terörden Koruma Çalıştayı'nı" gerçekleştiriyor. Polisle işbirliği içerisinde olduğunu saklama gereği duymayan rektör bu 2 gün süren polis-rektörlük işbirliğine katılımın çok fazla olduğunu yerel gazetelere demeçler vererek vurgulasa da bu ortak çalışmadan öğrencilerin haberinin olmaması dikkate değer bir durumdur.

Bu ortaklaşmanın sonucunda bilim yuvaları olması gereken üniversitelerin birer karakola **dönüştürüldü-**

günün/dönüştürüleceğinin bir göstergesi olarak karşımızda durmaktadır. **Malatya YDG**

16 Mart'ı unutma, unutturma!

16 Mart Beyazıt ve Halepçe katliamını protesto etmek için siyasal gençlik örgütleriyle birlikte Beyazıt Meydanında eylem örgütledik. Eylemde "**Yaşasın halkların kardeşliği!**", "**Beyazıt faşizme mezar olacak!**", "**16 Mart'ı unutma, unutturma!**", "**Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!**" sloganları atıldı.

Basın metninin okunmasının ardından ESP ve SGD'ye yapılan operasyon nedeniyle SGD söz alarak devrimci mücadelenin faşizmin her türden baskısına karşın durdurulamayacağı üzerine konuşuldu.

Konuşmanın ardından devrimci, demokrat, yurtsever öğrencilerin katledildiği Eczacılık Fakültesi önüne yüründü, saygı duruşunda Gündoğdu marşı okundu. Ardından Grup Munzur devrimci parçalarla eyleme destek verdi. Munzur'un ardından atılan sloganlarla eylem sonlandırıldı. **İstanbul YDG**

SUNU

Merhabalar,

Baharın gelişiyle birlikte toplumsal hareketlilik de artmakta. Tarihsel günlerin yanı sıra sonuçları her geçen gün derinleşen ekonomik kriz, buna paralel artan işsizlik ve hak gaspları, tüm bunların yanı sıra Obama'nın ziyareti, NATO'nun kuruluşu, yerel seçimler gibi gündemler de politik sürecin yoğunluğunu bizlere göstermektedir. Sistem yeni saldırıların planlarını ve hazırlıklarını yaparken halkın tepkisi ve kendiliğinden eylemleri de artış göstermektedir. Bunu gençlik içinde kendiliğinden oluşan küçük grupların hak gasplarına karşı durmak veya sosyalizmi öğrenmek için bir araya gelmesinden anlamak da mümkün.

Bu gelişim karşısında faşizmin saldırganlığının artacağı da barizdir. Üniversitelerde artan sivil faşist saldırı-

rın yanı sıra devletin kolluk kuvvetleri de işkenceyi yeniden yükseltmeye başladılar. Farklı devrimci örgütlerden çok sayıda devrimcinin gözaltında işkenceyle karşılaşmasının son örneklerini Mart ayı içerisinde YDG olarak da yaşadık. Tarsus'ta eylem hazırlığı yaptığı iddiasıyla 2 arkadaşımızın gözaltına alınması ve işkence yapılması, evlerinin basılıp ailelerine şiddet uygulanması buna örnektir. Yine İstanbul'da liseli arkadaşlarımızın ekonomik krize karşı çalışmalarını doğrultusunda yazılama yaparken polis saldırganlığına uğramaları, polis hedef gözeterek ateş etmesi, yakaladıkları 2 arkadaşımızı arabalarına alıp işkence yapmaları ve ardından bırakmaları sistemin pervasızlığını göstermektedir. Bu şiddet sadece örgütlü gençlere yönelik değildir. Her gün haberlerde polisten işkence-şiddet gören gençlerin haberlerini almak mümkündür. Tüm bu örnekler ülkemizde devrimin yolunu, esas çalışma biçimini ve bu çalışma biçiminin temel ilkelerinin önemini bizlere bir kez daha göstermektedir.

Bu sayımızda alanlardan gelen haberlerin yanı sıra eğitimin ticarileşmesini farklı açılardan ele alan çeşitli yazılara da yer veriyoruz. Yazıların ilgiyle okunacağını umuyoruz.

Bir dahaki sayımızda görüşmek umuduyla okurlarımıza mücadelelerinde başarılar diliyoruz.

www.ydg-online.org yenidemokratgenclik.blogspot.com bolognasureci.blogspot.com

<	Ç	<	N	D	E	K	<	L	E	R
İsyan	4-5	Birlik	37-38							
Newroz haberleri.....	6-7	Göçmen Genç.....	39							
Seçim haberleri	8-9	ATİK-YDG 19. Kongre Perspektif Yazısı	40-43							
Özgür okul	10-11	Eğitimde sınıfsal bariyerler üzerine	44-46							
Forum	14-15	Yunanistan'da gençlik hareketi deneyimleri	47-50							
Ufuk	18	Genç Kadın	52-53							
Denge Ciwane	24-25	Haluk Zorusevmez	54-55							
Kolektifin sesi.....	32-34	Komünist Ustalardan Öğrenelim	56-57							
Gençliğe Notlar	35-36	Bellek	61-63							

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah. İmam Murat Sok. No: 8/1 Ak-saray-Fatih/İSTANBUL Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem ÖNSEL Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok, No: 366 Tel: (0212) 544 66 34
e-mail: umutyayimcilik@ttmail.com ISSN: 1302-750

Yeni Demokrat Gençlik'in e-mail adresleri:
yenidemokratgenclik@hotmail.com
yenidemokratgenclik@yahoogroups.com

BÜROLAR

► **Kartal:** İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Kartal, Tel: (0216) 306 16 02
► **Ankara:** Sıhhiye Mh. Süleyman Sırrı Sk. Yunt Ap. No: 19/7 Çankaya Tel: (0312) 432 23 01
► **İzmir:** 856 Sk. No: 48/203 Kemeralı Konak, Tel: (0232) 446 78 07 Cep: 0 555 561 04 03
► **Malatya:** Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İshani No: 3 Cep: 0 542 216 48 00
► **Erzincan:** Ordu Cd. Ordu İshani Kat: 3 Tel: (0 446) 223 67 18 Cep: 0 536 697 94 19
► **Bursa:** Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşarayı Kat 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
► **Mersin:** Silifke Cd. Çavdaroğlu İshani Kat: 3 No: 118 Cep: 0 545 685 25 27
► **Avrupa Merkez Büro:** Weseler Str 93 47169 As-druck Dusburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958

BANKA HESAP NUMARALARI

Selma Şahin
Ziraat Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
Euro Hesabı: 48209849-5001
TL Hesabı: 48209849-5002

Emperyalizme karşı, cüreti kuşan, isyanı her tarafa yay!

Hareketli geçen bir Mart ayının ardından 1 Mayıs'a doğru yol almaya başladık. Tarihsel günler nedeniyle devrimcilerin genel olarak daha yoğun ve coşkulu olduğu Mart ayı bu sene yerel seçimler nedeniyle daha özgün bir hal almıştır. Ekonomik krizin derinleşmesiyle birlikte önümüzdeki döneme ışık tutması açısından önemi artan yerel seçimlerin sistem açısından genel seçimler düzeyinde ele alınması seçimlerin ardından tartışmaların uzun süre devam etmesine de neden olmuştur.

Mart 2009 yerel seçimleri yalnızca egemen sınıflar açısından önümüzdeki döneme yönelik planların gözden geçirilmesi açısından değil, aynı zamanda Kürt ulusal sorunu çerçevesinde de büyük öneme sahiptir. Kürt ulusunun faşizme karşı mücadelesinde ve isyanında belirleyici bir yere sahip olan silahlı mücadelenin ve gerilla savaşına destek sunan geniş Kürt emekçilerinin yarattığı muhalefet Ortadoğu üzerine planlarını yeniden gözden geçiren emperyalizmi ve sistemi ciddi şekilde rahatsız etmektedir. Bu temelde yapılan sınır ötesi operasyonun başarısızlıkla sonuçlanması üzerine Ulusal Hareketin olanaklarının daraltılması ve üzerindeki baskının arttırılarak kitleden tecrit edilmek istenmesi için yeni hedefler sistem tarafından belirlenmiş ve yerel seçimlere bu noktada önem atfedilmiştir. Bölgede yerel yönetimlerin DTP'nin elinden alınması, kitlenin rüşvet ve dini örgütler üzerinden ulusal mücadeleden uzaklaştırılması, yaratılacak moral bozukluğu üzerinden ülke içinde ve bölgede politik ve manevi baskının arttırılması (Bkz. Kürt konferansı fikri) ve buna paralel maddi baskıların-gelir ve imkanların kısıtlanması ve tüm bunların üzerine askeri saldırı ile iradenin tamamen kırılması, birkaç ufak hak ve taviz karşılığında ulusal hareketin ve mücadelenin şah damarı gerillanın tasfiye edilmesi ABD patentli bir plan olarak TC ve Irak yönetimlerinin gündemindedir.

Gerek medyada gerekse de Genelkurmay Başkanı

Başbuğ'un görevi devralmasının hemen ardından Amed'e yaptığı ziyarette söylediklerinde gerekse de Erdoğan'ın Dersim ve Amed'e yönelik kaleleri zapt etme çağrısında ve valilerin dağıttıkları rüşvetlerde bu kapsamlı ve uzun vadeli planı ve bu planda yerel seçimlere ayrılan önemli yeri anlamak mümkündür. Bu planın kapsamı aynı temel noktalarda Barzani ve Talabani ile ABD yönetiminin benzer söylemlerinde görülmektedir.

Bu gerçeklik içinde artan kutuplaşmada tüm devrimci demokrat güçlerin Ulusal Hareket'le ittifak içinde bu kapsamlı karşı-devrimci saldırıya karşı direnmesi, halkın faşizme karşı seferber edilmesi anın görevi olarak karşımıza çıkmıştır. Ve yerel seçimlerde DTP'nin bölgede oyunu arttırması, Amed ve Hakkari'de ezici bir fark atması, Dersim'in onurlu duruşunu sürdürmesi, (bazı küçük burjuva yapıların bu genel resmi göz ardı ederek dar grupsal çıkarlarla hareket etmesine ve faşizmden öte DTP karşıtlığını öne çıkarmasına rağmen sistemin istediği sonuç ortaya çıkmamıştır.) Siirt, Van ve Iğdır'ı sistem partilerinin elinden alması Kürt halkının sistemin tehdit ve rüşvetlerine kanmayacağını ve ulusal kimliğini savunacağını göstermiştir. Bu sonuçlar sistemin temsilcilerinin ve medyadaki kaleşörlerinin moralini açıkça bozmuş, emperyalist planının mevcut halk gerçekliği karşısında hayat bulmasının bu kadar kolay olmayacağını göstermiş, moral üstünlük halktan yana güçlerin eline geçmiştir.

YDG olarak Kürt illerinde (özellikle Amed, Dersim ve Mersin'de) gücümüz oranında seçim çalışmalarında yer almış, yoğun bir kitle faaliyeti yürütmüş, geniş halk kesimleriyle ilişkiye geçmiş, bölgedeki ileri kitleden gençlerle sıcak ilişkiler kurulabilmiştir. Ancak ekonomik krizin etkilerinin belirginleştiği ve sistemin açıklarının arttığı bu dönemde bilhassa Batı illerinde sistem teşhirlenirinin başarılı bir şekilde yapılamaması, yerel seçimlerin ekonomik kriz-diplomalı işsizlik genel yönelimimize uygun olarak değerlendirilememesi olumsuz olmuştur.

Bu dönem yerel seçimler ve tarihsel gündemler üzerinden faşizmin teşhiri açısından değerli imkanlara sahip olduk. Ülkenin ekonomik sorunlarını gösteren üretimde büyük düşüşlerin ve işsizlikte rekor artışların yaşanmasına da tanıklık ettik. Bununla birlikte NATO'nun yıldönümü ve Obama'nın ülkemize gelişi de emperyalizmin teşhiri ve anti-emperyalist mücadele vurgusunun öne çıkarılması açısından önemli fırsatlar sunmuştur. **Gerek neo-liberal politikalarla eğitim ve sağlık gibi temel haklarımıza yönelik saldırıların yoğunlaşmasında gerek ekonomik krizin sebebi olmasında ve krizin yükünün emekçilere çıkartılmak istenmesinde gerekse de Irak ve Afganistan'da askeri saldırganlığı arttırarak halkların üzerine bombaların yağdırılmasında, özcesi bir bütün olarak hem ülkemizde hem de dünya genelinde emekçilerin geleceğinin çalınmasında sorumlu olan emperyalizmin askeri gücü NATO'nun ve ABD emperyalizminin sözcüsü Obama'nın teşhiri oldukça önemlidir.** Özellikle Obama'nın TC'nin mevcut gidişatına desteğini açıkça belirtmesine, daha fazla gencin Afganistan'a savaşa gönderilmesini istemesine ve Ortadoğu üzerine yeni yaklaşımlarında TC'ye biçtiği misyonu ifade etmesine karşı anti-emperyalist şiarlarla gençlik kitlelerine gitmek, yaratıcı ve çeşitli araçlarla çok sayıda etkinlik örgütlemek mümkündür. Medyanın Obama'yı parlatmak ve ABD'nin yıkılan imajını yeniden ayağa dikmek için yoğun çabasına karşı halk gençliğine gerçekleri götürme misyonu omuzlarımızdadır. Buna karşı hem bir bütün dev-

rimci demokratik hareketin hem de özel olarak YDG'nin kendi potansiyelinin çok altında bir karşı duruş sergilemesi olumsuz olmuştur.

Emperyalizmin saldırganlığı dinmemektedir. Emperyalizmin temsilcileri yeni saldırı planları için bir araya gelmektedir. Nisan ayının son haftasında Belçika'da Bologna Süreci'nin son en üst düzey bakanlar toplantısı örgütlenecektir. Bu toplantıda 2010 yılına kadar yapılacakları yanı sıra 2010 sonrası için de bir fikir birliğine ulaşmayı hedefleyecekler. Gençliğin eğitim hakkının daha fazla gasp edilmesi, eğitimin ticarileşme sürecinin hızlandırılması anlamına gelecek kararların alınacağı bu toplantıya karşı başta Belçika'da olmak üzere dünya çapında öğrenci eylemleri örgütlenecektir. YDG'nin de örgütlenişine katkı sunduğu bu küresel eylem haftasını alanlarımızda etkili bir şekilde değerlendirmek, çıkardığımız derslere uygun şekilde yaratıcı ve çeşitli araçlarla yoğun bir çalışma yapmak ve sistemi teşhir etmek oldukça önemlidir. Bu çalışma aynı zamanda 1 Mayıs çalışmalarımızı da olumlu yönde etkileyecektir.

İleri kitleden halk gençliğinin devrimci mücadeleye ilgisinin artmaya başladığı bir dönemde anti-emperyalist anti-faşist politikalarımızla kitlelere gitmek için çok sayıda sebebimiz var. Bu sebepleri doğru ve yaratıcı şekilde ele almak ve mücadelemizi yükseltmek, geleceğimize sahip çıkmak için devrimci görevlerimiz arasındadır. Bu doğrultuda 1 Mayıs'ı coşkulu, kitlesel ve militan şekilde alanlarda kutlamak geniş kitlelere ve sisteme, dostta ve düşmana net bir mesaj vermek açısından etkili olacaktır.

Bir bütün olarak hem ülkemizde ve hem de dünya genelinde emekçilerin geleceğinin çalınmasında sorumlu olan emperyalizmin askeri gücü NATO'nun ve ABD emperyalizminin sözcüsü Obama'nın teşhiri oldukça önemlidir.

Newroz ateşiyle isyanı kuşan!

Amed

Her yıl olduğu gibi bu yıl da gözler Kürdistan'ın kalbi Amed'deydi. Bu yılki kutlamalara 1 milyon kişi katıldı. Amedliler, sabah saatlerinden itibaren kutlamanın yapılabileceği Newroz Parkı'na doğru akmaya başladılar. 7'den 70'e herkes alanı doldurdu. Belediye araçları kitleyi alana sorunsuz getirebilmek için ücret almadan yoğun şekilde Newroz alanına çalışıyordu. Yetersiz kalan belediye araçlarının yardımına kamyonlar, taksiler, dolmuşlar ve şehir dışı taşımacılığı yapan Diyarbakır firmaları yetişiyor ve bu durum yer yer konvoyların oluşmasına neden oluyordu. İnsanlar geldikçe alan dar gelmeye başlıyor ve kitle alandan taşıyordu.

Polis barikatları ve arama noktaları ise bu kitle karşısında çoktan acze düşmüş, işlevsizleşmiş haldeydi. Alandaki renkli görüntülere Kürdistan bayrakları eşlik ediyor, sloganlar atılıyor, hep birlikte türküler söyleniyor ve halaylar çekiliyordu.

Bizler de İşçi-köylü ve YDG okurları olarak alanda yerimizi alıp Kürt halkının mücadele ve coşkusuna ortak olduk. Sesli ajitasyonla yaygın gazete dağıtımı yaparak kitleyle buluştuk.

Amed İK ve YDG okurları

Erzincan

Newroz Erzincan belde ve köylerinde coşkuyla kutlandı. İlk kutlama öğlen saatlerinde Ulalar beldesinde DTP tarafından DTP seçim bürosu önünde gerçekleşti. Akşam ise Yalınca köyü, Çağlayan ve Kavak yolu beldelelerinde kutlamalar gerçekleştirildi.

Partizan tarafından örgütlenen Çağlayan beldesindeki kutlama saygı duruşuyla başlayıp okunan metnin ardından çekilen halaylarla devam etti. Kavak yolu beldesinde ise jandarmanın tüm baskı ve engellemelerine rağmen halk

Newroz'u kutladı. Erzincan merkez İzzet Paşa Mahallesi'ndeki kutlamaların polis tarafından engellenildiği öğrenildi.

Erzincan YDG

Mersin

Mersin'de **22 Mart** günü Metropol miting alanında düzenlenen Newroz kutlamalarına yaklaşık 80 bin insan katıldı. Uzun süreden sonra Mersin'deki Newroz kutlamalarının bu kadar yoğun katılım gösterilmesi olumluydu. Kutlamalara DTP Eş Başkanı Emine Ayna ve DTP Mersin Belediye Başkan Adayları da katıldı. Eylem alanında kadınların yöresel kıyafet giymeleri ve alana hâkim olan sarı, kırmızı, yeşil renklerde eyleme görsel açıdan ayrı bir hava katmıştı. Bizler de "**Örgütlü güzümüze inanalım! Alternatifsiz değiliz. Oylar DTP' ye-Partizan**" imzalı pan-

kartımızla katıldık.

Polisin yoğun "güvenlik" önlemleri aldığı da dikkat çekmiştir. Bülent Turan'ın ve Rojda'nın söylediği türküler ve halaylar eşliğinde eylem sona ermiştir.

Mersin YDG

Ankara-Beytepe

Bu sene Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü'nde Newroz ilerici, devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenciler olarak ortak bir şekilde kutlandı.

Bu seneki Newroz YDGM'nin önerisi ile Hacettepe Üniversitesi öğrencisi ve Newroz şehitlerinden olan Mazlum Doğan anısına kutlandı. Etkinlik afişinde de arka fonda Mazlum Doğan resmi ile "**Beytepe Newroz ateşiyle geleneğini selamlıyor**" şiarına yer verildi.

18 Mart Çarşamba saat 12'de Yıldız Amfi'de buluşarak kütüphane önüne 'Newroz Piroz Be' ve 'Eşitlik Kardeşlik Kürt Ulusuna Özgürlük' pankartları ile yürüdük. Basın açıklamasının ardından ateş yakıp, davul zurna eşliğinde halaylar çektikten sonra yaklaşık iki saatlik süren etkinliğimizi bitirdik.

Aynı gün saat 18'de yurt kantini önünde bir etkinlik daha düzenledik. Ateş yakıp, müzik dinletisi ile halaylar çektik. Katılım sabahki kadar olmasa da gene de yüksekti. Ancak etkinliğimizi bitiremeden ODTÜ'den bir öğrencinin gözaltına alındığını öğrendiğimizden, etkinliği yarıda bırakarak toplu bir şekilde ODTÜ'ye gittik.

ODTÜ'ye vardığımızda jandarma çoktan A4 kapısını abluka altına almıştı. İçeri girerken bizi almak istememeleri üzerinde jandarma ile çatışarak içeri girip diğer öğrencilerin arasına katıldık. Yaklaşık iki buçuk saat boyunca jandarma üzerimize panzerle su sıkıp, gaz bombası at-

tı. Biz de jandarma panzerlerine kaldırımları kırarak elde ettiğimiz taşları attık.

Saat 22.30 civarında jandarma ile görüşmeye bir avukat göndererek, 15 dakika bekledik. Avukata jandarmalar A4 kapısından geri çekilmemiz halinde arkadaşımızı serbest bırakacaklarını söylemişler. ODTÜ inisiyatifi de geri çekilmemizi onayladı ve yurtların önüne doğru geri çekildik.

Yurt önünde ateş yakıp, halay çektik. Ertesi gün gözaltındaki arkadaşımız serbest bırakıldı.

Hacettepe'den bir YDG'li

Dersim

Newroz Dersim'de Devrimci Demokratik Güçbirliği (DTP, Partizan, HKM ve ESP) ve ÖDP, EMEP, Eğitim-Sen tarafından kutlandı. Yeraltı Çarşısı üzerinde bir araya gelen kitle Kışla Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Tertip Komitesi adına yapılan konuşmadan sonra sahneye çıkan ortak aday Edibe Şahin "Dersim kadınla özgürleşecek" sloganlarıyla karşılandı.

Son olarak söz alan DTP Dersim Milletvekili **Şerafettin Halis**, halkın bayramını kutlayarak konuşmasına başladı. Kardeş Türküler'in sahne aldığı coşkulu program, sloganlar eşliğinde son buldu.

Dersim Partizan

Malatya

Malatya'da Newroz Partizan, ESP ve DTP tarafından Malatya Şeker Stadi'nda düzenlenen bir mitingle kutlandı. KESK'e bağlı sendikalar, ÖDP ve EMEP de mitinge gönderdikleri mesajlarla destek verdi.

Mitingde Tertip Komitesi, ESP ve Partizan adına konuşmalar yapıldı. Bizler de İşçi-Köylü ve YDG okurları olarak '**Ortadoğu'nun isyancı halkları Newroz ateşiyle emperyalizmi yenecek-PARTIZAN**' imzalı pankartla ve flamalarımızla alandaki yerimizi aldık. Alanda gazete ve bildiri dağıtımını yaptık. Alana giriş ve çıkışta (iki kez) özellikle İşçi-Köylü okurlarına yönelik kimlik kontrolü yapıldı.

Malatya YDG

Çanakkale

20 Mart günü 18 Mart Üniversitesi Terzioğlu Kampüsü'nde eylem düzenlendi. Yoğun jandarma ablukasına rağmen dirayetli bir duruş sergileyen devrimci ve demokrat öğrenciler baskılara rağmen halaylarla türkülerle Kawa'dan aldıkları isyan ateşini üniversitede harladı. Sivil polislerin görüntü olarak taciz etmesine karşın öğrenciler türkülerini hep bir ağızdan haykırdı.

Çanakkale YDG

İzmir

İzmir'de **21 Mart Cumartesi** günü Buca Hipodrom'da biraraya gelen binlerce kişi Newroz'u coşku ile kutladı. İzmir Birlikte Başarabiliriz İnisiyatifi tarafından örgütlenen mitinge Partizan, Alinteri ve Mücadele Birliği Platformu da katılım sağladı.

Partizan eyleme "**Newroz ateşi ile isyanı kuşan**" pankartı ile katıldı.

Konuşmaların ardından etkinlik Mezopotamya Kültür Merkezi müzik grubunun ve Koma Azad'ın ezgileri ve çekilen halaylar ile sona erdi.

İzmir YDG

Yerel seçimler sona erdi

Dersim'de yerel seçimler üzerine

Dersim'de yerel seçimlerde çeşitli kurumlar birleşerek **Dersim Devrimci Demokratik Güçbirliği** adı altında ortak hareket etme kararı almıştı. PARTİZAN, ESP, HKM, ÖDP ve EMEP'in desteği ile ortak aday olarak DTP'den Edibe Şahin'i destekleme kararı alınmıştır. Seçim çalışmalarından iki ay önce seçim çalışma programı ile komiteler halinde halka gidilerek halkın görüşü, sıkıntıları, sorunları ve mevcut belediye hakkındaki düşünceleri, yaşadıkları bireysel problemleri dinlenmiş ve çözüm önerileri iletilmiştir.

YDG yerel seçimlerin bir amaç değil, bir araç olduğu bilinciyle hareket etmiştir. YDG güç birliğinin öneminin altını çizerek Dersim halkının çıkarlarını korumak isteyen ve bu doğrultuda hareket eden, somut adımlar atan her eylem birliğini sonuna kadar sahipleneceğini ve bu bilinçle hareket edeceğini belirtmiştir. Sistemin bu kadar açık ve bariz saldırılar karşısında Dersim ve Kürt halkına saldırılarını artırdığı süreçte YDG'nin tavrının seçim çalışmalarında Güç Birliği'nden yana olacağını açıklamıştır. YDG'liler seçim çalışma sürecinde diğer bileşenlerle beraber Edibe Şahin'le halkı dolaşmış, seçim çalışmalarına katılmıştır. Seçim çalışması sürecinde yapılan bütün eylemlerde yer almış ve çalışmasını sonuna kadar yürütmüştür. Güç Birliği çalışmaları içerisinde kendi politikalarını sonuna kadar savunmuş ve bu çalışmayı yürütmüştür.

Dersim YDG

Erzincan'da sorunlu yerel seçim süreci

Erzincan'da yerel seçimler sürecinin devrimci-demokrat ve yurtseverler açısından iyi geçtiği söylenemez. Sürecin bu şekil sonuçlanmasının nedenleri arasında alandaki devrimci muhalefetin geri bir düzeyde seyretmesi etkili olmuştur.

Yerel seçimlerin yaklaşmasıyla birlikte güç birliği oluşturulması için toplantılar yapılmış, her kurum merkez belediyesi, beldeler, köy ve mahalle muhtarlıkları için belirledikleri ya da önerdikleri adayları bu toplantılara sunmuş, ortak adaylar belirlenmişti. Güç birliği YDG'nin içerisinde bulunduğu DTP, ÖDP, TKP, Partizan, KESK ve Tunceliler Derneği'den oluşmaktaydı. Bir süre sonra TKP ve ÖDP çeşitli gerekçelerle çekilmişti.

Ancak sorun bununla sınırlı kalmamıştır. Bizim için

esas olan mesele YDG olarak yayınlarımızda desteklediğimiz adaylar için tüm gücümüzle faaliyet yürütmemiz gerektiği belirtilmesine karşın destek sunduğumuz adaylar için bir çalışma örgütleyemememiz ve pasif kalmamızdır. Destek sunduğumuz muhtarın bulunduğu belde de çalışmamız olmasına, halkın bizi tanınması karşın ve yerelde solcu olarak bilinen CHP'nin merkez belediyede AKP'nin kazanmaması için MHP'yi desteklemesi sonucu teşhir için önemli bir fırsat doğmuşken bunlardan yararlanamamamız olumsuz olmuştur.

Sonuç itibarıyla sürecin başından itibaren amaç ve hedeflerin belirlenmemesi ve bunlara nasıl ulaşacağımız noktasında plan ve programlar çıkartılmaması, kendiliğindenci bir yol izlememiz iddialarımız ve amaçlarımızla çalışmamızdır. Önümüzdeki dönemde bu sorunları aşmak için yoğun bir çaba içerisinde olacağız.

Erzincan YDG

Mersin'de seçim çalışmalarından

Kürt Ulusal Hareketi'ne yönelik saldırıların yoğunlaşmasından ve yerel seçimlere bakış açımızdan kaynaklı bu yerel seçimlerde kendi alanımızda DTP'yi destekleme kararı aldık. Mersin'de **Demokrasi Güçleri Platformu** oluşturuldu. Bu platformda birçok devrimci, demokrat ve reformist kurum yer aldı. Bizim de içinde yer aldığımız bu platformda seçim sürecinin nasıl işletileceği, adayların ve meclis üyelerinin kimler olacağı gibi birçok konu tartışıldı. Daha sonra oluşturulan komisyonların bazılarında bizler de kendi gücümüz doğrultusunda yer alıp faaliyete katıldık. Üniversite, semt ve basın komisyonunda yer aldık.

Üniversitede DTP adaylarını tanıtan broşürleri dağıttığımızda kendi bildirimimizi dağıttığımızdan daha keskin tepkiler aldık. DTP'nin ve bizim broşürlerimizde birbirine yakın şeyler yazmasına rağmen bizim broşürlere tepki göstermeyen kişilerin bu broşürlere çok sert tepkiler gösterdiğini ya da çok olumlu karşılandığını gözlemledik. Ulusal harekete yönelik saldırıların bir boyutunu kendi pratiğimizden öğrenmiş olduk.

Basın komisyonunda ise belediye başkan adaylarının basın danışmanlığını yaptık. Adaylarla gezdiğimiz süreçte insanların bu sisteme olan tepkilerini ve DTP'ye olan önyargılı yaklaşımlarının olduğunu, mahallelerdeki halk toplantılarında insanların alt yapı sorunu, eğitim, işsizlik vb. birçok konuyu tartıştığını gözlemledik. İnsanların mahalle-

de yapılan toplantılarda düşüncelerini dile getirmede belli sıkıntılar ve çekingen yaklaştığını, DTP adaylarının belli sıcak yaklaşımlarından sonra bu ön yargıların biraz kırılarak sohbetlerin geliştiğini gözlemledik.

Mahallelerde oluşturulan komisyonlarda ise afiş, broşür ve el ilanı dağıtımlarına katıldık. Dağıtım esnasında kapsını çaldığımız Kürt mahallelerinde insanların bizi çok iyi karşıladığını ve sahiplendiklerini gördük fakat Türklerin yoğunluklu yaşadığı diğer mahallelerde ise ilk olarak bir ön yargıyla yaklaştığını ve konuştuğumuzda “biz böyle bilmiyorduk” gibi birçok tepki aldık.

Bunun dışında kendi alanımızdaki seçim sürecine ilişkin değerlendirmelerimizde ilk defa Kürt Ulusal Hareketinin içerisinde yer alan arkadaşlarla bu kadar samimi ve sıcak bir birliktelik yakaladığımızı ve karşılaştıkları saldırılar karşısında onların yanında yer aldığımızda bizi sahiplendiklerini gözlemledik. Daha öncesinden bize ön yargıyla yaklaşanların bizi daha fazla tanımaya yönelik sordukları sorular ve bizim onlara tanımaya yönelik sorduğumuz sorularla sıcak bir sohbet yakalanmıştır. Kitlelerin içerisinde olduğumuzda onların da bizi sahiplendiklerini bir kez daha kendi pratiğimizde görmüş olduk. **Mersin YDG**

Amed'den seçim gözlemleri

Seçimlerle ilgili Partizan ve YDG olarak, Kürt illerinde DTP'yi desteklemek gibi bir kararımız mevcuttu. Alınan bu karar sonrası biraraya gelerek seçim çalışmalarına dair neler yapabileceğimizle ilgili fikir alışverişinde bulunduk. DTP'li arkadaşlarla görüşüp merkezi kararımızı ilettik, aktif bir şekilde çalışmak istediğimizi belirttik ve bunun üzerine yönlendirildiğimiz bir seçim bürosunda çalışmaya başladık. Ev ziyaretleri, anket çalışmaları, afiş yapma, bildiri dağıtımı gibi faaliyetleri DTP'li arkadaşlarla birlikte yürüttük.

Tabii ki sadece DTP'nin çalışmalarına katılmakla sınırlamadık kendimizi. Üniversite üzerine de çeşitli planlamalar yaptık. Hazırladığımız bildirilerin üniversitede yaygın dağıtımını yaptık. Dağıttığımız bildirilerde sistem partilerinin ve özelde AKP'nin Kürt ulusu üzerindeki politikalarını teşhir ettik. Seçim günü de müşahit olarak sandıkta görevlendirildik.

Yürüttüğümüz seçim çalışmaları, kapsamlı olması itibarıyla bizim için oldukça önemliydi. Hem kitle faaliyeti açısından hem de politikalarımızı ve örgütlülüğümüzü anlatma, tanıtma adına çalışmaların eksikliklerimize rağmen oldukça iyi geçtiğini söyleyebiliriz.

Seçim sonrası coşkulu kutlamalar

Seçim sonrasında kiminle konuşmaya çalıştıysak bize DTP İl Binası önünde toplanarak kutlamalar yapan kitleyi gösterdi; “İşte bakın, bunun üzerine başka ne denilebilir?” İl Binası önüne toplanan on binlerce Amed'li daha sandıklar açılmadan kutlamalara başlamıştı bile. Kendilerine güvenin bir ifadesiydi bu durum. Devletin ve egemenlerin

dönem sözcülüğünü yapan AKP'nin politikalarının işe yaramayacağını ve AKP'nin Kürt halkı nezdinde teşhir oluşunun bilinciyle takip ediliyordu sonuçlar.

Newroz'un coşkusu sanki bugüne saklanmıştı. Alana sığmayan Amedliler caddelere taşıyor, gençler sloganlar eşliğinde yürüyüşler yapıyordu. Yüzlerce metrelik araç konvoyları oluşuyor ve caddeler gecenin ilerleyen saatlerine dek korna ve slogan sesleriyle çınlıyordu. Havai fişek gösterileri ise Amedlilerin coşkusuna coşku katıyordu. Kutlamalar böylece gecenin ilerleyen saatlerine kadar devam etti.

Herkesin ortak bir talebi vardı. 60 yaşında bir amcayla konuştuğumuzda şunları dile getiriyor: “Herkesin bu manzaraya iyi bakması gerekir ve bu tabloyu doğru okuması gerekir. Gerçekleştirilecek olan Kürt Konferansı, Kürt sorununun çözümüne hizmet etmeyecek, aksine sorunun daha da derinleşmesine neden

olacaktır. Sorunun muhatabı emperyalistler, Amerika, İngiltere, Barzani ve Talabani değildir. Sorunun muhatabı biziz, sorunun muhatabı DTP'dir. Muhatap boşuna dışarıda aranmamalı!”

DTP Amed'de 17 ilçenin 14'ünü alarak AKP'yi sandıkta boğdu. AKP'nin elinde olan Siirt ve Van'ın tekrar DTP'ye geçmesi ise herkesin coşkusuna coşku kattı. Seçimlerde sandık görevlisi bir arkadaşımızın AKP sandık görevlilerinin kendi aralarında konuşurken duyduğu şu sözler ise AKP'lilerin durumu çoktan kabullenişini gösteriyor. “Değil Kudbettin Arzu'yu başkan adayı olarak Erdoğan'ı bile getirsek Diyarbakır'ı Osman Baydemir'in elinden almaz.”

Amed'den İK ve YDG okurları

Yine talan, yine sömürü:

Devlet, özel okulları “teşvik ediyor!”

Sosyal devlet olduğunu iddia eden bir devletin en temel görevlerinden biri ülkedeki eğitimin ücretsiz olmasını sağlamaktır. Çünkü eğitim temel bir haktır, bir hizmettir ancak satılmayan –satılmaması gereken- bir hizmettir. Ancak bu yasalarla bu hizmet satılık bir mal gibi piyasaya sürülüyor ve özel sektöre peşkeş çekiliyor.

Eğitim alanındaki emperyalist yasalar etkisini bugünlerde daha fazla hissettiren ekonomik krizin etkisiyle açıktan, utanmazca düzenlenir duruma gelmeye başlamıştır. Bunlardan biri de “**Özel Okullara Teşvik Yasası**”dır. İlk olarak 2006 yılında gündeme gelen bu yasa, iki kez dönemin cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer tarafından veto edildiğinden askıya alınmıştı. Ancak bir iki ay önce Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik, yaptığı basın açıklaması ile bu yasaı tekrardan gündeme aldıklarını göstermiş oldu. Bu yasaı 2009–2010 eğitim yılına yetiştirmeye çalıştıklarını söyleyen Çelik, bunun büyük bir adım olacağını “iddia etti.”

ÖZEL OKULLARA REKLAM İZİNİ

Bu yasanın “hükümetin yerinden yönetim anlayışına” uygun olması için hazırlandığı ifade ediliyor. Özel okullar dışındaki tüm özel öğretim kurumlarının açılış ve kapanışlarıyla ilgili işlemlerin sadece Ankara’dan yürütülmesi yerine valiliklere bırakılmasını da içeriyor. Ayrıca okulların yapacağı reklâmlar için izin alma zorunluluğunun da kaldırılması da söz konusu. Aslında ilk bakışta oldukça mantıklı gelen bu yasalar –tabi küçük burjuva bakışı bu- aslında eğitimin ticarileşmesi için özel sektörün önünün

açılmasından başka bir anlama gelmemektedir. Nasıl mı?

En başta şunu belirtmek gerekir; sosyal devlet olduğunu iddia eden bir devletin en temel görevlerinden biri ülkedeki eğitimin ücretsiz olmasını sağlamaktır. **Çünkü eğitim temel bir haktır, bir hizmettir ancak satılmayan –satılmaması gereken- bir hizmettir.** Ancak bu yasalarla bu hizmet satılık bir mal gibi piyasaya sürülüyor ve özel sektöre peşkeş çekiliyor. Yukarıda bahsi geçen “özel öğretim kurumları” derken kastedilen; dershaneler, etüt merkezleri vs. gibi, eğitim site-minin çarpıklığı sonucu meydana gelmiş ve parası olmayanların yüzüne okul kapılarını kapatan bir zihniyetin ürünü olan “öğretim(!)” kurumlarıdır. Bu kurumların denetlenmesinin valiliklere bırakılması demek bu ticari anlayışı meşrulaştırmak ve zaten berbat olan denetleme sistemini tamamen ortadan kaldırarak özel sektörün “ipini bırakmak” demektir.

ÇELİK’TEN İNCİLER...

“Reklâm izinlerinin kaldırılması” maddesi de eğitimi; pazardaki, çarşıdaki bir mal gibi alınabilir-satılabilir bir meta olarak gördüklerinin ilanıdır adeta. Çünkü onlar eğitimi satılabilir bir “hizmet(!)” olarak görüyorlar. Bunu

Çelik'in açıklamalarından da açık bir şekilde anlıyoruz. Diyor ki Sayın (!) Bakan:

“Güzelim binalar, son derece iyi laboratuvarlar, muhteşem okullar yapılmış. Buna sermaye yatırılmış. Ama maalesef potansiyelinizin yarısı boş! (ah yazık! İşte gerçek bir TC Bakanı! Nasıl da vatandaşlarını düşünüyor ve onlar için üzülüyor! Bu vatandaşların yalnızca parası olan vatandaşlardan oluşmuş olması çok mu önemli?) Biz devlet okulu inşa edebilmek için dünya kadar para harcıyoruz. (Cebinden veriyor sanki!) Donatmak için para harcıyoruz. Sonra oraya öğretmen, memur tayin ediyoruz. (Değil mi ya! Ne gereği var öğretmenin, memurun; eskiden okul dediğin yerde öğretmen mi varmış! Aslında Bakanın kendisi de eğitim sisteminin çarpıklığının farkında olmalı ki öğretmenin orda hiçbir şey değiştirmeyeceğini, bir lüks olduğunu düşünüyor herhalde!) ben hizmeti satın alırsam daha ucuz gelir. (evet, kesinlikle haklı! Hüseyin Çelik ve onun gibiler bir şeyi satın aldılar mı onlara hep ucuz gelir.) bizim özel okullardan hizmet almamız için hiçbir sebep yok. (Gene haklı! Parası olanların bunu yapmalarını için ne gibi bir sebepleri olabilir ki!)”

Aslında egemenlerin eğitime bakış açılarını özetleyen bu sözler, oldukça açık. Ancak unutuyorlar ki eğitim haktır ve hakkı olanlar –yani bizler- ona sahip çıkacaktır.

ÖZEL OKULLARA SUNULAN AVANTAJLAR

Bahsettiğimiz yasalar moralinizi bozmasın! Özel okullarda okuyamayacak kadar durumu iyi olmayan bizleri de –ki ülkenin % 95’ini oluşturuyoruz- düşünmüşler. Normalde bir özel okulun maksimum % 2’lik bir kontenjan ayırması lazım fakir öğrenciler için. Bu kanun tasarısına göre % 2’lik oran % 3’e çıkartılıyor! Sadaka. Resmen bizimle dalga geçiyorlar!

Yasa tasarısının içerdiği diğer bir madde özel okulla-

ra maddi avantajlar sağlıyor. Bu madde; özel okulların, doğalgaz, su, elektrik gibi faturalarını devlet okullarının ödediği tarife göre ödemesini öngören düzenlemeleri içeriyor. Yani bizim sosyal devletimiz (!) “fakirden alıp zengine veren” Robin Hood’un karşıtı bir karakteri oynuyor sömürü sahnesinde!

Bakanın “müjde” olarak değerlendirdiği bir madde var. Bu maddede çocuğunu özel okulda okutmak isteyen veliler için bir eğitim kredisi oluşturulması ve bu kredinin faizinin % 50’sinin devlet tarafından karşılanmasını içeriyor. Ana borca dokunmadan zaten bankaların keyfine göre koyacağı faizin yarısını ödeyecekmiş devlet. Bu ne bonkörlük! Ekonomik durumu iyi olmayanın zaten çocuklarını özel okula

gönderme gibi bir imkânları olmadığına göre kime yardım ediyor ki devlet! Hadi diyelim durumu iyi olmazsa da zor bela çocuğunu özel okulda okutma fırsatı bulan bir aileye ana borca dokunmadan nasıl yardım edilmiş oluyor, hiç anlaşılır değil!

BAŞ KALDIR!

Sadece bu yasa değil gençliği tehdit eden! Üniversitelerde Bologna Sürecinin getirisi olan onlarca mesleki sömürü yasası ve kendini çoktan hissettirmeye başlayan “sözleşmeli kölelik” uygulamalarıyla bizi

yoksulluğa, işsizliğe itiyorlar. Daha bu bataklığın kıyısındaız ve onlar bizi daha derine itiyorlar, farkında mısınız? Tüm bu yasaları bilmemiz, öğrenmemiz ve çevremizdekilerin hepsine anlatmamız gerekiyor; hiç durmadan! Çünkü bilmediğimizden mücadele etmiyor, mücadele etmediğimizden daha çok bataklığa itiliyor, daha çok bilemiyoruz.

Biz sustukça, biz sorgulamadıkça, biz sokaklara çıkmadıkça bitmeyecek ne sömürü yasaları ne de insanlara uygulanan bu zulüm. Birbirinden bağımsız olmayan bu uygulamalar ne yazık ki artarak sürüp gidecek. Ya diz çökeceğiz önlerinde ve iliklerimizi dahi sömürmelerine izin vereceğiz ya da dik duracağız, karşı duracağız ve ne pahasına olursa olsun hakkımızı alacağız. Başka hiçbir yolumuz yok!

Çarpık eğitim sistemimize karşı yaklaşımımız

Bizler, Gemlik YDG okurları olarak yaşadığımız yereldeki eğitimle ilgili gözlemlerimizi siz YDG okurlarıyla paylaşmak istiyoruz. Öncelikle Gemlik'te aktif olarak eğitim veren birçok okulun, yıllardır süre gelen ve ülkemizde uygulanan çarpık eğitim sisteminden kopuk olmadığını çıplak gözle net olarak görmekteyiz. Yerelimizdeki ilk ve orta öğretimdeki okulların fiziki durumunun yetersizliği, eğitim veren öğretmenlerin büyük bir kısmının yetersiz ve bilinçsiz olması, okullardaki idari yönetici düzeyinde inisiyatif sahibi olan kişilerin görevlerini ve yaptırım gücünü kendi keyfine göre uyarlaması ve bazı dayatmalarla öğrencilerin üzerinde baskı unsuru oluşturması bu sistemin bir parçası olduğunu ortaya koymaktadır.

Bu tarz yaptırımların yerelimizdeki örnekleri çok olsa da en çarpıcı örneği olarak **Gemlik Lisesi**'ni örnek verebiliriz. Bugüne kadar öğrenciler üzerinde baskı oluşturması ile gündeme gelen Gemlik Lisesi yöneticilerinin okul öğrencilerinin eğitimine katkıları olmadığı gibi öğrencilerin eğitim hayatını olumsuz etkilemeleri birçok öğrenci arkadaşımızda olumsuz sonuçlar doğurmaktadır. (öğrencilere uygulanan şiddet, zorla bağış adı altında alınan katkı payı ve öğrencilerin katkı paylarını vermedikleri takdirde karnelerinin verilmeyeceği, verilse de kesinlikle mezun olduklarında diplomalarını alamayacakları tarzında tehditkar söylemleri ve birçok buna benzer usulsüzce cezalarla öğrencilerin gözlerini korkutuyor. Ayrıca okula geç kalan öğrencilere zorla okul bahçesindeki çöpleri toplatmaları ve diğer öğrencilere karşı rencide edecek söylemlerde bulunmaları her şeyi bir kez daha çıplak gözle ortaya koymaktadır.)

Okulları ticarethane ve öğrencileri de müşterileri olarak gören bu

çarpık eğitim sisteminin karşısında artık birlik ve dayanışma içerisinde örgütlenerek mücadele etmenin adını koymalıyız. Bizler bu çarpık eğitim sistemi karşısında boyun eğmeyerek bilinçli bir şekilde örgütlenmeyi başardığımız takdirde bu sistemin yıkılıp viran olacağı gibi eğitimde de bir devrim yaratmış olacağız.

Eğitim sisteminin sadece paraya dayandırılarak ülke genelinde yoksul öğrencilerin önünün kesilmesi bizlere bu sistemin hiç de eşit olmadığını bir kanıttır. Bugün ülke yönetiminde sermayenin baş temsilcisi olan Başbakan Recep Tayip Erdoğan halka seslenişinde "Biz iktidar olarak öğretim gören yoksul öğrencilere maddi olarak destek sunuyoruz." dediğinde ve "orta öğretimde yoksul erkek öğrencilere 35 TL yoksul kız öğrencilere 45 TL maddi destek veriyoruz." diye örneklediği konuşmalar basında günlerce yer alıyor. Ama gelin görün ki bu açıklamayı yapan sanki bu ülkenin başbakanı değilmiş gibi okullarda öğrenciler bağış adı altında zorunlu katkı payı dayatması ve de tehditkar söylemlerle sürekli yüz yüze gelmektedir.

YDG okurları olarak yaşadığımız yereldeki bu tarz gelişmeleri çevremizdeki arkadaşlarla paylaşarak bilinçli bir örgütlülüğün öncülüğünü yapmalıyız. Bizler birlik ve beraberlik içinde bu gelişmelere kayıtsız kalmayarak eğitimdeki bu çarpıklığı yerelimizde kamuoyuna taşıyarak sıkıntılarımızı dile getirmeliyiz. Bu örgütlülüğü yerelimizde sağlamayı başarabilirsek bunun çığ gibi büyüyeceğini ve ülkenin her yerine yayılan bir zincirin halkası olacağımıza eminiz.

"DEVRİMCİ GENÇLİK HAREKETİ İÇİN BİR ADIM İLERİ!" şiarı ile **KAYPAKKAYA** güzergâhında yolumuza devam etmek dileği ile...

Gemlik YDG

Haberler... Haberler... Haberler... Haberler... Haberler...

Katliamların hesabı sorulacak!

Gazi Mahallesi

14 yıl önce 12 Mart'ta faşist devletin eli kanlı katilleri, mahallemizdeki kahvehanelere kurşun yağdırarak başlamışlardı katliamlarına. Başta Alevi-Sünni çatışmasıymış gibi yansıtılmaya çalışıldı. Fakat Alevi-Sünni, Türk-Kürt bütün emekçiler dayanışma göstererek her tarafı eylem alanına dönüştürdüler. Olaylar sırasında 17 kişi yaşamını yitirmiş ve yüzlerce yaralanmıştı. Birçok semtte de eylemler, çatışmalar yaşandı. 1 Mayıs Mahallesi'ndeki eylemlerde de 5 kişi ölümsüzleşti. Bu yıl da 12 Mart Gazi Platformu'nun katliamı lanetlemek için 10,11,12 Mart'ta yapmış olduğu programlara bizler de katıldık. **10 Mart** günü Cemevinde saat 20'de bir panel gerçekleştirildi. Panelde şehit aileleri, Gazi olaylarının tanıkları ve platform sözcüsü konuşma yaptı.

11 Mart'ta Gazi Nalbur Durağı'nda, tüm devrim ve komünizm şehitleri için yapılan saygı duruşuyla etkinlik başladı. Sinevizyon gösterimi ve çeşitli müzik gruplarının dinletisinin ardından yapılan meşaleli yürüyüşle program sonlandırıldı. **12 Mart** günü Eski Karakol'da saat 10'da toplandı. Bizler de Partizan kortejinin arkasında "**Gazi, Beyazıt, Halepçe katliamlarını unutmamak, unutturmayacağız-YDG**" pankartı ile yerimizi aldık. Yürüyüş boyunca sık sık "Gazi'nin katili patron-ağa devleti", "Yaşasın gençliğin örgütlü gücü YDG" vb. sloganları haykırdık.

Gazi Mahallesi Liseli YDG

Erzincan

12 Mart 1995'te Gazi ve 1 Mayıs Mahallerinde, 16 Mart 1978'te Beyazıt'ta ve 16 Mart 1988'de Halepçe'de yapılan katliamları kınamak ve katliamlarda yaşamını yitirenleri anmak için **14 Mart** günü Erzincan Tunceliler Derneği'nde Partizan ve YDG olarak bir etkinlik düzenledik.

Saygı duruşuyla başlayan etkinlik katliamların nasıl gerçekleştiğini anlatan metnin okunmasından sonra etkinliğe katılan arkadaşların düşüncelerini belirtmesiyle devam etti ve birlikte söylenen marş ve türkülerle sona erdi.

Erzincan YDG

İzmir

Halepçe, Beyazıt ve Gazi katliamları **16 Mart Pazartesi** günü saat 18'de Kemeraltı girişinde yapılan bir basın açıklaması ile lanetlendi. Partizan, ESP, DHF, Alinteri ve Mücadele Birliği Platformu'nun ortak örgütlediği eylemde kurumlar adına hazırlanan ortak metinde Gazi Mahallesi, Halepçe ve Beyazıt'ta gerçekleştirilen katliamların tarihçeleri anlatıldı.

Aynı gün saat 17.30'da Konak Sümerbank önünde biraraya gelen İHD İzmir Şubesi üyeleri ise Halepçe katliamı bir kez daha lanetledi.

Mersin

Mersin Üniversite-si'nde Halepçe ve Beyazıt katliamının yıldönümü dolayısıyla eylem yapıldı. **DSG, DPG, YDG, SGD, ÖGD, YDGM, DGH** ve EHP'nin örgütlediği eylem başlamadan önce, katliamlarla ilgili resimlerin olduğu bir sergi hazırlandı.

Ardından saygı duruşu yapıldı. Basın açıklaması ve müzik dinletisinin ardından eylem sonlandırıldı.

Mersin Üniversitesi YDG

Artvin

Artvin Gençlik Derneği, Halkevi, YDG, Yurtsever Gençlik ve EMEP'in organize ettiği basın açıklamasında 16 Mart, Gazi Mahallesi ve Halepçe katliamları protesto edildi. Basın açıklamasında katliamlar anlatılarak faşizm teşhir edildi ve mücadele çağrısı yapıldı.

Artvin YDG

Çanakkale

16 Mart Pazartesi günü 18 Mart Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi'nde devrimci ve demokrat öğrenciler tarafından bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasına yaklaşık 60 öğrenci katılım gösterirken Beyazıt katliamının asıl faillerinin devlet olduğunu dile getiren öğrenciler Gazi ve Halepçe katliamını unutmadıklarını belirttiler. Jandarma ablukasının da olduğu basın açıklamasında öğrenciler okuldan toplu şekilde çıkarak eylemi sonlandırdılar.

Çanakkale YDG

f^orum

Büyük saldırılar, büyük mücadele günlerini doğurur

Üniversitelerde yoğun bir çalışma ve etkinlik temposunu geride bıraktığımız Mart ayı YDG'liler açısından da birçok deneyimin biriktirildiği ve çeşitli yetmezliklerimizin farkına varıldığı bir ay oldu.

Özellikle yerel seçimlerin ülke kamuoyunun gündeminde geniş yer kapladığı Mart ayı, egemen sınıf partilerinin dışında ezilenlerin cephesinden de önemli gelişmelere tanıklık etti. Öte yandan emperyalist krizin etkisini her geçen gün daha fazla hissettirdiği/hissettireceği gerçeği de yine Mart ayında yaşanan gelişmelerle ortadadır. Krizin etkisinin ve ülke gündeminde kaplayacağı alanın genişleyeceği gerçeği de her gün burjuva uzmanlarca bile daha etkin bir biçimde dillendirilmektedir. Üniversiteli halk gençliğinin ise krizin etkilerinden bu doğrultuda daha fazla etkileneceği şüphe götürmezdir.

“Artan yoksulluk ve eğitim bedeli nedeniyle barınma, yemek, eğitim ve sosyal ihtiyaçlarını karşılamak için okulda asistan öğrenci olarak çalışan öğrencilerin topluca işten atılmaları, asgari ücret almamalarına karşın sigortalarının asgari ücret üzerinden ödenmesi gerekliliği, dolayısıyla burslarının kesilmesi çalışılan öğrencileri neredeyse borçlu çıkartmaktadır. Yine fahiş harç fiyatları belediye burslarının kesilmesi gibi bir dizi uygulama üniversite gençliğinin belini bükmektedir.”(YDG, Sayı: 141, Syf. 14-Forum) Üniversiteli gençliğin somut durumuna ışık tutan yukarıdaki alıntıda görüleceği gibi bu sorunlar gün geçtikçe katlanmaktadır. Aynı biçimde bu çığ gibi büyüyen sorunların bir karşı tepki doğurması da kaçınılmaz olacaktır. Üniversite öğrencilerinin geçtiğimiz ay içerisinde burs hakları için İstanbul, İzmir, Ankara, Eskişehir gibi büyük kent üniversitelerinde belediyelere düzenlediği yürüyüşler, yapılan basın açıklamaları buna örnek gösterilebilir. Gerçekleştirilen tepkilerin yetersizliği bir yana bu tepkilerin kimi yerlerde devrimci gençlik örgütlerinin “geniş” ortaklığı üzerinden kimi yerlerde ise Genç-Sen gibi öğrenci örgütleri tarafından geliştirilmesi şüphesiz olumludur. Yine burslu çalışan

öğrencilerin işten çıkarılmalarına karşı geliştirilen tepkiler de bu gözle okunmalıdır. Bahar sürecinin diğer yoğun gündemlerinin dışında salt takvimsel gündemlerle kendini sınırlamayan bu yönlü eylem ve etkinlikler büyütülmesi gereken bir yerde durmaktadır.

ANTI-FAŞİST MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM!

Diğer yandan polis-idare işbirliği içerisinde devrimci ve demokrat öğrencilere yönelik geliştirilen sivil faşist saldırılar da son dönem üniversite gündeminde yer kaplamaktadır. Bu saldırıların ana kaynağının akademik demokratik mücadelenin önünü kesmek olduğu kuşku götürmez bir gerçekken, sivil faşist gericiğe karşı mücadele ise ertelenemez bir görevdir. Anti-faşist mücadele esas olarak sistemin gerçek yüzüne karşı yürütülen mücadeleken, sistemin uzantısı olma durumundan kaynaklı sivil faşistlere karşı yürütülecek mücadeleden koparılmamalıdır. Burada dikkat edilmesi gereken husus öğrenci gençliğin gerçek gündemlerini ele alan bir bakış açısı ile anti-faşist mücadelenin örülmesidir.

MESLEKİ GASP SALDIRISI: 50/d

Uzun bir süredir gündemimizdeki yerini koruyan Bologna Projesi dâhilinde yeni saldırı yasaları gündemdedir. Geçtiğimiz ay içerisinde asistanların gerçekleştirdiği çeşitli eylemlerle gündeme gelen 50/d yasası da yine bu sürecin getirdiği saldırılardan yalnızca biridir. Bu yasanın ayrıntılarına geçmeden önce belirtilmesi gereken önemli konu şudur. 2010 yılına kadar düşünülen ve bu tarihten sonra yeni projelerle devam edecek bu sürecin getirdiği ve getireceği yoğun saldırılardan halk gençliği büyük oranda habersizdir. Öte yandan üniversite idareleri tarafından Bologna sürecinin sürekli bir biçimde propagandası yapılmakta ve öğrenci ve akademisyenler bu sürece yedeklenmeye çalışılmaktadır. Diğer yandan

mesleki ve özlük haklara dönük çok geniş saldırıların yaşandığı bu süreç bir tepki de toplamaktadır. Asistanların gerçekleştirdiği direnç bu gözle okunmalı ve önemsenmelidir. Yasaya dönersek:

2547 sayılı yasanın 50. Maddesinde üniversitelere kadro alımı eğitim alan öğrencinin geçim sıkıntısı duymadan eğitimini tamamlaması amaçlanarak düzenlenmiştir. Bu maddeye göre yüksek lisans yapan öğrencinin eğitim süresi bitince ilişkisi hemen kesilmektedir. Diğer yandan üniversiteye öğretim görevlisi almayı amaçlayan aynı yasanın 33. maddesi de bu maddeye eklenmiştir ki benzeri olarak eğitim dönemi biter bitmez üniversiteden ilişik kesilmektedir. Öğrencinin okulda kalmasının yolu ise sözleşmesinin bu süre içerisinde üç kez yenilenmesine bağlıdır. Bu ise yalnızca uzman ya da öğretim görevlisi statüsündekiler için geçerlidir. Atama yoluyla gelen araştırma görevlileri için de durum değişmemektedir. Bu maddenin son bölümünde “kadro süresi eğitimin bittiği tarihte sona ermektedir, başka bir işleme gerek yoktur” özetinde bir ifade vardır. Kısacası yasa yüksek lisans öğrencilerinin kadro alma haklarını hiçeıştiren bir içerik taşımaktadır.

50/d sorunu sadece bu yasaya göre çalışan araştırma görevlilerinin istihdam sorunu değildir kuşkusuz. Bu durumun ötesinde üniversitelerde Bologna projesiyle gerçekleştirilmeye çalışılan esnek çalışma modelinin en önemli adımlarından biridir. YÖK Strateji Raporu (2006) (ki 50/d yasası aynı yıl meclise sunulmuştur) ve TÜSIAD tarafından hazırlanarak 2008 Ekim ayında açıklanan “Türkiye’de Yüksek Öğretim: Eğilimler, Sorunlar ve Fırsatlar” başlıklı rapor da bu doğrultuda sunulan ve sermaye sahiplerinin de bu sürecin öncüsüne soyunduklarının bir göstergesidir. Örneğin bahsi geçen YÖK raporunda “Garantili maaş sistemi yerine tarafsız kurulların değerlendirilmesine dayanan, belli bölümleri performansla dayalı maaş sistemine geçilmesi ve idari ve akademik personele kadro güvencesinin hangi koşullarda verileceğinin yeni kurallara bağlanmasının düşünülebileceği...” belirtilirken, bahsi geçen TÜSIAD raporunda ise iş güvencesi, “mevcut ortamda, yenilikçi öğretim ve araştırmayı engelleyen diğer bir etmen...” olarak görül-

mektedir. (Aktaran: Özgür Müftüoğlu, www.sol.org.tr)

Konuya Milliyet’teki köşesinde değinen Abbas Güçlü ise sistemin Amerikan üniversitelerinde uygulanan sistemin bir benzeri olduğunu belirtmiş, esnek eğitim modelinin savunusuna soyunmuştur. Bologna projesi ile yüksek öğretim ağı oluşturma hedefi ile ülkemiz yüksek öğretim alanında eğitimin niteliği, biçimi ve eğitim sonrası sermayenin ihtiyaçlarına göre şekillendirilmek istenmektedir. Üniversitelerde bu dönüşümü hedefleyen Bologna Süreci ve Lizbon Bildirgesi’ni temel alan YÖK’ün ve TÜSIAD’ın raporlarında amaçlanan ABD’de uygulanmakta olan sistemle bütünüyle paraleldir. Ve bu sistem bu sürece dahil olan tüm ülkeler için uygulanmak istenmektedir. Mesele uluslararası emperyalist sermayenin çıkarında düğümlenmektedir.

Keza 50/d bu gözle okunmalı ve diğer tüm saldırı yollarıyla ortak yönüne vurgu yapılmalıdır. Çeşitli üniversitelerde gerçekleştirilen panel ve toplantılarda yoldaşlarımızın süreci bir bütün olarak ele alan bakış açılarının yarattığı etki hem konunun (merkezi yönelimimiz olduğu halde) bizler tarafından yeterince “kavranmadığının”, hem de bu saldırıların muhatap-

larının saldırılardan habersizliğinin ve saldırılar karşısında aktif tutum alacaklarının göstergesidir. Yine benzeri örnekler çeşitli üniversitelerde ÖTK toplantılarında da yaşanmıştır.

Görüleceği gibi önümüzde sürecin çok gerisinde kalınmasına rağmen geniş kesimlerin harekete geçirilmesi potansiyeli vardır. Özellikle Nisan ayının (20-29 günleri arasında) son haftasında gerçekleştirilecek Küresel Eylem Haftası, “Eğitim Hakkına Sahip Çık” şiarı doğrultusunda gündemleştirilmeli ve devrimci demokrat gençlik örgütlerinin katılacağı geniş eylemlilikleri örgütlemeyi hedeflemeliyiz. Bunların dışında konunun Eğitim-Sen gibi kitle örgütleri başta olmak üzere Genç-Sen vb. öğrenici örgütlerinde de gündemleştirilmesinin olanakları vardır. DKÖ’lerde çalışma konusunda kat ettiğimiz mesafe düşünüldüğünde hiç de azımsanmayacak olanaklarımızın olduğu bilinciyle hareket etmeli ve açığa çıkartılacak bu potansiyeli 1 Mayıs alanlarına taşımayı hedeflemeliyiz.

Faşist saldırılara karşı birleşelim

Konya

5 Mart'ta Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesi'nde okuyan 6 Kürt öğrenci faşistlerin saldırısına uğradı. Kantinde oturan Kürt öğrenciler faşistler tarafından 'Kürt öğrenciler bu kantine oturamaz' şeklinde iki kez 'uyarıldı'. Sorunu diyalogla çözüme taraftarı olan Kürt öğrenciler 12 kişinin saldırısına uğradı. 2 erkek öğrenci 'Kahrolsun PKK' sloganıyla bayılıtlana kadar dövüldü. Olayın ardından 150 kişilik bir öğrenci grubu 'Faşizme karşı omuz omuza' sloganıyla İletişim Fakültesi'ne doğru yürürken polis tarafından dağıtıldı. Selçuklu İlçesi Bosna Hersek Mahallesi Polis Karakolu'nda ifade vermekte olan arkadaşlarını görmeye giden bir başka Kürt öğrenci grubu faşistlerin satırlı, bıçaklı saldırısına uğradı. Saldırıda yaralanan Kürt öğrenciler kendilerini savunmak için faşistlerin elinden aldıkları bıçakla faşistlerden birini yaraladılar. Bu olay üzerine cezaevine gönderilen 3 Kürt öğrenci bıçaklanan faşistin sağlık durumunun iyi olmasına ve olayın savunma olduğunun anlaşılmasına rağmen hâlâ tahliye edilmedi.

Faşistlerin saldırıları bununla kalmadı. Olayı takip eden Pazartesi günü saldırıya uğrayan öğrenciler fakülte-de sıkıştırılmış ve sınıflarında tehdit edilmiştir. Bu olaydan da anlaşılacağı gibi SÜ'de Kürt öğrencilerin can güvenlikleri yoktur. Saldırıdan sonra Kürt ve Türk öğrenciler arasında oluşan birlik faşistlerin istediklerini kolay elde edemeyeceklerini göstermeye yeter. Bizim yapmamız gereken soğukkanlı bir şekilde sistemin bu olaydan çıkarlarını belirleyip ona göre bir tarz belirlemektir. En önemlisi de birliği bozmamaktır.

Selçuk Üniversitesi'nden bir YDG okuru

Çanakkale

Krizin etkisiyle üniversitelerimizde yoğunlaşan hak arama talebi ve hareketlilik neticesinde ülkücü faşistlerin saldırısı artmaktadır. Ülkücü faşistler tarafından bir arkadaşımız darp edildi.

2 Nisan günü toplanan 150 kişilik kitle Su Ürünleri Fakültesi'nden ÖSEM'e kadar ellerinde pankart, dillerinde sloganlarla yürüdü. Faşizme geçit vermeyeceğini haykıran kitle basın açıklamasında şu cümlelere yer verdi: "Tek bir gün geçmiyor ki üniversitelerde sivil faşistlerin saldırılarına maruz kalmayalım. Düşünebilen her insanın karşılaşabileceği olan bu saldırıları lanetliyoruz. Biz bun-

dan sonra gerçekleşecek saldırıları tüm gücümüzle püs-kürteceğiz ve bu saldırıları gerçekleştirenlerden hesap soracağız. Bizler her zaman ve her koşulda düşüncelerimizi ifade edeceğiz ve asla geri adım atmayacağız." Sloganlarla eylem sona erdi.

Çanakkale YDG

Artvin

13 Mart Cuma günü Artvin Kapalı Spor Salonu'nda gerçekleştirilen Nurettin Rençber ve Cevdet Bağca konseri sırasında konseri dinlemekte olan bir öğrenciye pu-şi takıyor diye sivil faşistler tarafından müdahale edilmek istenmiştir. Ardından olay konser çıkışına aksetmiş ve polisle birlikte öğrencilere saldırılmıştır. Artvin'de politikleşen bir öğrenci gençliğin olması nedeniyle sistem saldırılarını artırmaya devam etmektedir.

ArtvinYDG

Tunceli Üniversitesi mi hapisanesi mi?

T. Kürdistanı'nda devlet tarafından açılan üniversitelerden biri de eskiden Fırat Üniversitesi'ne bağlı olan Tunceli Meslek Yüksek Okulu veya şimdiki adı ile Tunceli Üniversitesi. Üç tarafı 4. Komando Tugayı tarafından çevrilidir ve üniversitenin ders görülen bölümleri de dahil olmak üzere eski cezaevidir. Kampüs denilen alan ise tamamen içler acısıdır. Burası işkenceden ölen devrimcilerin de yer aldığı mezarlıktır.

Öğrencilere ders dışında sunulan hiçbir faaliyet yoktur. Öğrencilerin kampüs ve öğrenci dernekleri talebi dikkate alınmamaktadır. Asker ve üniversite yönetimi işbirliği ile öğrenciler üzerinde baskı artırılmaktadır. Okulun eski hapisane olmasından kaynaklı çatıda insan kemiklerinin bulunması ve bodrum katta işkence odalarının öğrenciler tarafından tespit edilmesi üzerine üniversite yönetiminin meseleyi ört bas etmeye çalışması ve yoğun dersler sonucunda öğrencilerin diğer konulara ilgi göstermesini engellemeye çalışması hangi şartlarda eğitim verildiğini göstermektedir. Bizler öğrenciler olarak daha iyi koşullarda eğitim alabilmek için örgütlenmeli, mücadele etmeliyiz. **Dersim YDG**

Gaziantep Üniversitesi'nde yemekhane boykotu

Gaziantep Üniversitesi'nde ulaşım, yurda ve harca yapılan zamdan sonra yemeklere de zam yapılması öğrencilerin sabrını taşırdı! Tam Sofra şirketine özelleştirilmiş olan yemekhane, 1.75 TL olan yemek fiyatını 2 TL'ye çıkardı. Bu zammı ve diğer zamların geri çekilmesi için **26 Şubat Perşembe** günü **Genç-Sen**'in örgütlediği yemekhane boykotunu üniversite yemekhanesi önünde eylem yaparak başlattık. Çeşitli DKÖ'lerin desteklediği eyleme biz de YDG olarak destek verdik. Saat 12'de yemekhane önünde toplanan kitle "**Yemekhane Zamları Geri Çekilsin**" pankartını açtı. "Tam Sofra Zammını Al Başına Çal", "Müşteri Değil Öğrenciyiz" vb sloganları atan kitle eylem sırasında büyük coşku yarattı. Üniversite öğrencilerinin iyi bir katılımı oldu ve bu da faşistleri hemen harekete geçirdi. Faşistlerin provokasyon yaratma çabalarını öğrenciler boşa çıkardı.

Basın açıklamasında dünyayı sarsan ekonomik krizin bedelini işçi, emekçi ve öğrencilere ödettirilmeye çalışıldığı ama bu krizin bedelini asla ödemeyeceğimiz belirtildi. Basın açıklamasının sonunda "Zamlara Hayır" yazılı balonlar patlatıldı ve yemekhane boykotunun başladığı bildirildi. Eylem sonunda kitleye yemekhaneyi protesto amacıyla kuru ekmeğe dağıtıldı. Ayrıca hafta içi her gün saat 12'de yemekhane önünde toplanarak boykotu sürdüreceklerini belirttiler. Boykotun 2. günü ÖGB şefinin tehditlerine karşın ey-

lem sürdürüldü. 3. gün katılımın düşmesi üzerine daha iyi hazırlanarak 4. gün daha geniş bir kitleyle eylem örgütledik. Bazı öğretim üyelerinin de destek vermesi üzerine rektörlük görüşme talep etti. 5. gün eylem daha geniş katılımı örgütlendi ancak rektörle görüşmeden bir sonuç çıkmadı. 6. gün alınan toplantı kararı üzerine diğer gün toplanıldı ve imza toplama kararı alındı.

9 Mart'ta başlatılan imza kampanyası 16 Mart'ta sonlandı. 1800 imza toplandı. **16 Mart** günü imzalar yemekhane önünden sloganlar eşliğinde bir yürüyüşle öğrenci işlerine teslim edildi. İmzalar teslim edildikten sonra kitle dağıldı. Ayrıca basın bu eyleme çok ilgi gösterdi.

Antep YDG

DEÜ'de eylem

Emperyalist-kapitalist sistemin krizi; tüm dünyada etkilerini açlık-yoksulluk-zamlar şeklinde hissettirmektedir. Ve bundan en çok etkilenenler arasında ise üniversiteli gençlik de yer almaktadır.

Zaten yetkin mühendislik, sözleşmeli öğretmenlik, ücretli avukatlık gibi uygulamalarla geleceksizliğe mahkum edilen üniversite gençliğinin bu sefer de belediyeler tarafından verilen burslarının kesilmesiyle okuma hakları da ellerinden alınmaya çalışılmaktadır.

Bu uygulamanın bir örneği de İzmir'de hayata geçirilmiş ve İzmir Büyükşehir Belediyesi tarafından verilen burslarımız kesilmiştir. Bizler de **Dokuz Eylül Üniversitesi Genç-Sen** olarak **20 Mart**'ta okul içerisinde yaptığımız bir basın açıklamasıyla bu uygulamayı protesto ettik.

Denge Cafe'nin yanından Hazırlık Binasının önüne kadar sloganlarla yürüyüp basın açıklaması okundu. Basın açıklamasında "**Okula gidebilmek için katlanmak zorunda olduğumuz harç, yemek, ulaşım, barınma, kırtasiye vb. masraflarımızın hiçbiri zaten devletçe karşılanmıyorken ve tüm bu zorunlu harcamalarımıza yetmeyecek düzeyde burslar alıyorken, şimdi bu burslarımız da gasp ediliyor. Başka çıkar yol bulamayarak ola ki çalışmak istersek ağır koşullar altında çalıştırılıp, sonra da kriz bahanesiyle işten çıkartılıyor. Bilanço hep biz öğrencilere, emekçilere kesiliyor. Yemekhane ücretlerimiz %140'a varan oranlarda artırılıyor, harçlarımız kalkacağına zamlanıyor... Kısacası sermaye eğitim hakkımıza saldırıyor!" denildi.**

DEÜ' den bir YDG'li

UFUK

AYNI GEMİDE MİYİZ?

Ülkemizde binlerce işçinin her geçen gün işsizler kervanına katıldığı, çalışma koşullarının kriz sebebiyle oluşan yedek iş gücü nedeniyle kötüleştiği, yine 2010 yılına ilişkin işsizlik rakamları tahminlerinde milyonların ifade edildiği bu tabloda, çevremizde yığınlarca genç işsiz ya da ebeveynleri işsiz gençlerle karşılaşmamız tesadüfi olmayacaktır.

Ekonomik krizin dünyayı kasıp kavurduğu şu günlerde, ülkemizde “kriz teğet geçecek”, “beceriksiz yöneticiler” ya da “işini bilmeyen patronlar” söylemleriyle geride bıraktığımız yerel seçimler sonrası halk gerçek tablodaki yerine bir kez daha döndü. Patron kulüpleri devletin kendilerini kurtarmalarını istemekte ya da çıkarılacak düzenlemeleri bizzat söyleyerek devlete yol haritası çizmektedirler. Tabii ki egemenlerin çizdiği bu yol haritası emekçi halkımızın daha fazla ezilmesi anlamına gelmektedir. Bizler halkları sömürerek varlık zeminini yaratan emperyalistlerin azami kâr hırsıyla yaratıkları krizi ve bizim gibi yarı-feodal yarı-sömürge ülkelerdeki komprador uzantılarının yaşanılan bu krizin etkileri sonucu tüm faturayı halka keserken oluşacak öfkeyi bertaraf etmek için savurdukları “aynı gemideyiz” söylemindeki sahtekârlığı teşhir etmeliyiz.

Ülkemizde binlerce işçinin her geçen gün işsizler kervanına katıldığı, çalışma koşullarının kriz sebebiyle oluşan yedek iş gücü nedeniyle kötüleştiği, yine 2010 yılına ilişkin işsizlik rakamları tahminlerinde milyonların ifade edildiği bu tabloda, çevremizde yığınlarca genç işsiz ya da ebeveynleri işsiz gençlerle karşılaşmamız tesadüfi olmayacaktır. Yaratılan bu tablodan mağdur olan geniş emekçi kesimlerin yer aldığı semtler bu nedenle önemli bir yerde durmaktadır. Semtlerdeki işçi-işsiz, öğrenci halk gençliğine bulunduğu her alanda gitmeli, yaşadıkları olumsuzluğa karşı çaresiz olunmadığının mesajını vermeliyiz.

Yine bu tabloda ön plana çıkan bir diğer araç ise DKÖ'lerdir. Yerellerdeki bu DKÖ'ler krizden etkilenmiş kişilerin buluşma noktası olabilmektedir. Bu kitle

örgütlerinde çalışmalar yapmamız oldukça önemlidir.

Yine bir diğer önemli konu ise; semtlerde krizden maddi ve manevi olarak ilk etkilenen kadınların örgütlenmesine özen göstermektir. Sistem tarafından ezilen, işten atılan kadın; krizin toplumsal etkilerinden nasibini almaktadır. Bu çalışmalarda, 19 Nisan'da gerçekleştireceğimiz 2. Genç Kadın Buluşması'nı özel bir gündem olarak ele almalı, buluşmaya buradaki faaliyetimizin sonucunda oluşacak nitel ve nicel katkısı taşımalıdır.

Bunların yanı sıra bu tür dönemlerde egemenlerin sıkça başvurduğu, halkın gündemini değiştirme sahtekârlıklarına anlık refleks eylem ve araçlarla cevap verebilmeliyiz. Kriz nedeniyle yaratılması düşünülen “ulusalcı” dalga kendi çıkarları çerçevesinde şovenist histeriye çevrilebilmektedir. Kürt ulusuna karşı girilen birçok saldırı bunlara örnektir. Böylesi bilinçli müdahalelerde Kürt ulusunun yanında olarak ve de gerçek düşmanı, gerçek gündemi bu şovenist saldırıya yedeklemeye çalıştıkları kitlelere anlatarak çalışmalarımızı sürdürmeliyiz.

Kriz nedeniyle yaşananlarla ilgili halkın çıkaracağı sonuçlarla, bizlerin sunacağı çözüm önerileri birbirini destekler nitelikte olacaktır. Halkımızın anlık koşullarını düzeltecek talepler ve bu eksikliğini reddetmemek şartıyla kendimizi bunlarla sınırlamamalıyız. Halk gençliği ile omuz omuza vererek sürecin bir parçası olmalıyız. Öğrenmeye açık olmalı, öğrendiklerimizden derlediklerimizle tekrar gitmeliyiz. Yaptığımız çalışmalarını YDG örgütlülüğümüzün nitel gelişimini önemseyerek yayınlamamızda deneyim aktarımı olarak paylaşmalıyız. Ve bu çalışmalarımızı 1 Mayıs'ta alanlarda somutlamalıyız.

Rüzgar ezilenlerden yana esiyor

BELEDİYE-İŞ SENDİKASI 2 NO'LU

ŞUBE BAŞKANI

HASAN GÜLÜM'LE SÖYLEŞİ

- Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şubede yaşanan olağanüstü kongrenin nedenleri ve nasıl geçtiği hakkında kısaca bizleri bilgilendirebilir misiniz?

Son zamanlarda sendikalar içinde bir olağanüstü kongre furyasıdır sürüp gidiyor. Peki, bu olağanüstü kongreleri kim istiyor, neden olağanüstü kongreler oluyor? Olağanüstü kongreler olmamalı mıdır?

Sermayenin kendini AKP ile yeniden yapılandırmaya çalıştığı bu süreçte, geçmişte bu sistemin içinde işi bitenlerin tasfiye edildiği bir süreç olmasından dolayı bunun sendikal ayaklarını da oluşturmayı hedeflemekteler. Bu nedenle bugün sendikalar içerisindeki olağanüstü kongreler bir yanıyla bunu ifade ederken diğer yanıyla saldırıların yoğunlaştığı dönem olması itibarıyla sarı sendikacılar vasıtasıyla sınıfın tepkisini içe döndürerek mücadele enerjisini tüketmeyi hedeflemekteler. Böylece bir taş ile iki kuş vurulmuş olacaktır.

Sendikal harekette olağanüstü kongreler bir yanıyla böyle işlerken diğer yanıyla sendikalar içerisinde mücadele eden, sınıfı örgütleme çabası olan ve bugünkü sendikal çizgiyi rahatsız edenlerin bulunduğu şube ya da merkezlerin olağanüstü ile tasfiye edilmesidir.

İçerisinden geçtiğimiz süreç bugün işçi ve emekçilere mücadele etmeyi ve saldırılar karşısında ortak davranmayı dayatmaktadır. Bu süreçte mevcut hakların korunmasının sağlaması için mücadele edilmelidir. Kaldı ki yaşanan krizden kaynaklı bugün rüzgâr ezilenlerden yana esiyor. Bu olumlu havayı avantaja dönüştürerek işçi ve emekçilerin gücünü, mücadelesini yükseltmek gerekiyor. Bunun yapılmadığı yerlerde, engel teşkil eden yerlerde ise mücadele üzerinden bir ayrışım yapılarak olağanüstü kongre ile sınıfın önü açılmalıdır. Bizler sadece bu yönlü olağanüstüleri istemeliyiz. Bunun dışındaki her tutum sarı sendikacılar ile sistemin sendikal harekette ortaya koyduğu çizgi ile aynı noktaya düşer. Bu nedenledir ki kısa vadeli kazanımlar olarak görülen yaklaşımlardan uzak durulmadığı sürece bu süreçte olağanüstüler ile kim kazanırsa kazansın aslında yaratılan tahribattan dolayı zaten bir kayıp olacaktır. Kazanan da aslında kaybederek kazanmış olacaktır.

Sendikalar içerisinde ikinci olağanüstü çizgi olarak görülen tasfiye inanılmaz derecede tehlikelidir. Çünkü bu aynı zamanda sarı bürokrat sendikacıların da işini kolaylaştıran ve geleceğini garanti altına alan bir tutumdur. Bu nedenle kriz gerekçesi ile emekçilere saldırıların olduğu dönemlerde aslında mücadelenin yükseltilerek, sendikal harekette mücadele üzerinde bir ayrışım gerçekleştirilmenin daha doğru olduğu gibi bugün bunun zemini de oldukça fazladır. Zaten mücadelenin de içe çevrilmesi bunu önlemek içindir.

Belediye-İş 2 No'lu Şubede de yapılan olağanüstü kongre ile yukarıda ortaya koyduğumuz nedenlerden kaynaklı esas olarak mücadelenin içe çevrilmesi, ikincisi bu gerekçe ile tasfiye edilmesi hedeflendi. Ancak tüm tahribatlara rağmen istenilen sonucu alamadılar.

- Ekonomik krizle birlikte işçi hareketindeki gelişmeleri-değişimleri nasıl değerlendiriyorsunuz? Önümüzdeki süreç üzerine beklentileriniz nedir?

Krizin sonrası ortaya çıkacak sonuçtan bu soruya cevap verirken daha doğru olacağını düşünüyorum. Yaşanan krizin boyutları derin, uzun ve oldukça kapsamlı... Yaratacağı sonuç ise işsizlik ve yoksulluktur. Bu sürecin 2009 sonuna kadar devam edecek hatta 2010'un ilk üç ayını kapsayacağını burjuva ideologları dahi söylüyor. Bu ne kadar müdahale edileceği ile ilgili bir sonuç olacaktır. Ya da bu işsiz dalgası daha gerici bir sistem için araç olarak kullanılacaktır.

Kısacası kriz sonrası hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır. Buradan hareketle bu sürecin daha fazla bir müdahale ile olumlu bir mücadele sürecin başlangıcı olabilir.

- 1 Mayıs öncesinde gençliğe iletmek istediğiniz mesajınız var mı?

Bence bu süreçte çelişkinin derinliği göz önüne alındığında gençliğin önemi artmaktadır. Çünkü bugün açınsından süreçte en hızlı davranış ve tepki ile en hızlı refleks gençlikten gelmektedir. Gençlik kendisini krizin dışında tutarsa süreci kaçırmış olacaktır. Çünkü bütün toplumsal katmanların en ileri noktasını gençlik oluşturmaktadır. Tarihteki rolü de zaten ortadadır. En son Yunanistan, Fransa örneğine bakarak gençliğin mücadelesini ve bunun sonuçları görebiliriz. Sınıf hareketinin sorumluluğu ve buradaki rolünü göz ardı etmeden sadece bu rolde gençliğin önemine dikkat çekmek istiyorum. Yaklaşan 1 Mayıs'ta da böyle düşünülmesi gerekir.

İşçi sınıfının sorunlarını üniversite kapılarından içeriye taşımalıyız!

DERİ-İŞ SENDİKASI EĞİTİM UZMANI **ENGİN ÇELİK'LE SÖYLEŞİ**

- Son dönemde medyada Desa direnişi aleyhinde çıkan haberler hakkında bilgi verir misiniz? Bunun nedenleri hakkında neler düşünüyorsunuz? İşçilerin tepkisi nasıl oldu?

Sendikamızı karalayan haberin Samanyolu TV'de çıkmasından önce geçtiğimiz sürece bir bakmak gerekiyor. Sendikamızın Desa mücadelesi şu an itibariyle hem ulusal hem de uluslararası alanda yarattığı etki ile kafalarda hiç kuşku bırakmayacak derecede meşru bir zeminde ilerliyor. Şu ana kadar sonuçlanan davalarda 25 işçinin sendikal nedenlerden dolayı işten çıkarıldığına karar verildi.

Ancak işveren bu davaları temyize götürdü. Patron "kazanacağım" dediği davayı kazanamadı ve buradan da bir sonuç alamadı. Onlar için işçiyi atmak o kadar kolaydı ki, kendisini o kadar güçlü hissediyordu ki, hem işçilere hem de sendikamıza üç beş çapılcu olarak bakıyor.

Oysa küçümsediği işçiler fabrika önlerinden büyüttükleri direnişi sendikalarıyla birlikte uluslararası boyuta taşıdılar. İşveren bu durumdan hiç ummadığı bir şekilde rahatsız olmaya başladı. İmajını düzeltmek için sürekli gazetele-re reklam vermeye başladı. Ancak gelinen aşamada Desa'nın uluslararası markalarla yaptığı anlaşmalar dahi sekteye uğramaya başladı. İspanyol bir firma olan El Corte Inglés, İspanya'nın en büyük firmalarından ve zincir şirketlerinden biri. Yurtdışında devam eden kampanya sonucu Desa ile anlaşmaları olan alıcı firmalara baskı oluşmaya başladı. Bunun sonucunda El Corte Inglés Desa'ya sendikalarla ve işçilerle masaya oturması gerektiğini söyledi. Desa bunu reddetti. El Corte Inglés de Desa ile olan anlaşmasını askıya aldı. Bu firmaya ve diğer uluslararası firmalara şu anda da baskı devam ediyor. Özellikle Prada'ya karşı yapılıyor bu. Sonuç olarak bakıldığında patron yarattığımız kamuoyu karşısında hiçbir şey yapamadı. Cumhurbaşkanı'nı dahi devreye soktu. Ama sonuç alamadı. Bundan kaynaklı sendikamızı ve Desa mücadelesini karalamak için akıl almaya-cak bir yöntem baş vurdu. Belki bir sonuç alabilirim diye düşünerek, Samanyolu TV ile işbirliği içerisinde ortak bir haber tezgahladı. Anahaberde Sendikamızın Desa'daki ör-

gütlenme faaliyeti Ergenekon faaliyetleri olarak nitelendirildi. Ve patron tüm sanayicilere de çağrı yaparak sendikalara karşı genel olarak birleşme çağrısında bulundu. Kendi sendika tanımaz tavrına diğer patronları da ortak etmeye ve buradan bir kamuoyu için zemin yaratmaya çalışıyor. Bu açıkça gösteriyor ki, Desa patronu elindeki son kozlarını oynuyor.

Yine gazetelerde çıkan "başarılı işveren hikayeleri" organize ediyor. Bunu acziyet olarak yorumluyoruz. Patronun elinde hiçbir dayanağı olmadan, mesnetsiz iddialarını devam ettirmesi ona karşı geri dönüyor. Bugüne kadar yaptığı her şey kendisine geri döndü. "**Burası 36 yıllık firma daha önce sendika olmadı, 36 yıl daha geçse yine olmayacak**" dedi. Emine Arslan'a "**Desa'nın tazminat verdiği görülmüş mü?**" denildi. Bunlar patrona karşı hep geri döndü. Bu da aynı şekilde geri dönüyor. Şu an bununla ilgili sendikamızın internet adresinde imza kampanyası açtık. Herkes ad ve soyadını yazarak imza kampanyamıza katılabilir. Bunun için buradan herkese çağrıda bulunuyoruz.

İşçilerin tepkisine gelince Samanyolu TV önünde bir basın açıklaması yaptık. Oldukça iyi bir katılım sergiledik. İşçilerin katılımı yoğun oldu. Samanyolu TV önünde emniyet güçleri basın açıklaması yapmamıza izin vermedi başta ancak, sayıca fazla oluşumuz ve işçilerin Samanyolu TV önünde basın açıklama yönündeki ısrarı üzerine karşı duramadılar. Üyelerimizin tepkisi oldukça öfkeliydi.

- Sefaköy'de direnen Emine Abla'nın Boğaziçi, ODTÜ ve İstanbul Üniversitesi'nde geniş öğrenci kesimlerine paneller verdiği ve ilgiyle karşılandığını biliyoruz. Bu konuda bilgi verir misiniz? İlginin nedenleri nedir?

Emine Arslan'ın direnişi kamuoyunda oldukça ilgi uyandırdı. Önce bunu belirtmek gerekiyor. Bunda fabrikası önünde tek başına direnmeyi seçmesi ve bir kadın olmasının etkisi büyük. Medya da zaten onun işçi kimliğinden öte kadın kimliği üzerinden konuya yaklaştı. Emine Arslan'ın direnişe başladıktan sonra başından birçok olay geçmesine rağmen direnişe devam ediyor oluşu ilgiyi giderek artırdı. Kendisiyle yurtdışından gazeteciler röportaj yaptı. Ece Temelkuran ona Milliyet'te tam sayfa yer verdi. Yine Radikal, Taraf gazeteleri de aynı şekilde geniş yer verdi.

Emine Arslan ilk olarak Boğaziçi Üniversitesi'nde Kadın Araştırmaları Kulübü'nün daveti üzerine panelist olarak katıldı. Daha sonra İstanbul Üniversitesi Sinema Kulübü'nün paneline ve ODTÜ'de Siyaset Bilimi Topluluğu'nun paneline katıldı. En son ODTÜ'deki panele ona yakın araştırma görevlisi de katıldı.

Ben bunlardan ikisine katıldım ve gözlemlerim şu yönde oldu. Emine Arslan'ın konuşmalarından öğrenciler oldukça etkileniyor. Onun yaşadıklarına oldukça şaşırıyorlar. Hikâyesini kendi ağzından dinleyenler ona saygı duymaya başlıyorlar. Panelden sonra onu yalnız bırakmayacaklarını söyleyenler ve onu idol kabul edenler bile oluyor. Emine Arslan sadece bir Desa direnişçisi olmasının ötesinde ezilenlerin sesi ve simgesi haline dönüştü, gittiği panellerde kendini anlattıktan sonra öğrencilere örgütlenme çağrısı yapmayı da ihmal etmiyor. Öğrenciler oldukça feyz alıyorlar. Emine Arslan birçokları için esin kaynağı olmaya devam ediyor.

- Emine abla Desa direnişinde öne çıktı. Ancak Düzce'de de direnen çok sayıda kadın olduğunu biliyoruz. Onların sürece yaklaşımları, yaşadıkları sıkıntılar nelerdir?

Evet. Aynı şekilde Düzce'de de Emineler var. Düzce'deki üyelerimizin büyük çoğunluğu kadın. Ve orada da direnişi yönlendiren ve öne çıkanlara baktığımızda aralarında erkek direnişçiler de olmasına karşın yine kadın direnişçiler daha ilgili ve istekliler. Onların hikâyesi Emine Arslan'dan kesinlikle farklı değil. Aynı sorunlar çerçevesinde örgütlenme düşüncesi ortaya çıktı zaten.

Oradaki üyelerimiz ilk başta büyük zorluklara katlanmak zorunda kaldılar. Jandarma ve aile baskısına rağmen direnişe devam ettiler. Defalarca gözaltına alındılar. Bu oldukça garipsendi Düzce halkı tarafından. Muhafazakar bir ilde genel olarak kadınların özellikle kapalı kadınların gözaltına alınması pek beklenmeyen bir şeydi.

Oradaki üyelerimiz aile baskısına, fiziki şiddete maruz kaldıkları halde mücadeleye devam ediyorlar. Direnişi sahipleniyorlar. Onlar da çeşitli eylemlere katılarak seslerini kamuoyuna duyurmaya çalışıyorlar. Emine Arslan gittiği panellerde sadece kendisini değil Düzce'deki arkadaşlarından da bahsediyor. Biz de aynı şekilde bu konuda Düzce'deki üyelerimizi kamuoyuna göstermeye çalışıyoruz. Bunda yaşadıkları ilin farklılığını ve İstanbul'un yarattığı avantajları göz ardı etmemek gerekiyor.

- Genel olarak işçi hareketindeki gelişmeleri nasıl yorumluyorsunuz? Gençlere iletmek istediğiniz mesaj var mı?

Son süreçte özellikle özel sektörde sendikalar örgütlenme çalışmalarına hız verdi. Ancak sendikalar çok az bir

yol alabildi. Türkiye'de AKP dönemi başladığından beri % 8'ler seviyesinde olan sendikalı işçi sayısı bugün % 5'lere düştü. Özel sektörde örgütlenmek için sendikalar oldukça büyük bir dirençle karşılaşılıyor. Özellikle deri patronları bu konuda çok daha acımasız oluyorlar. Sendikanın girmemesi için fabrikalarının kapanmasına dahi göz yumuyorlar. Son süreçte birçok iş kolunda grevler ve direnişler söz konusu. Bunun en önemli nedenleri arasında sendikaların az da olsa örgütlenme çalışmalarına yönelmesinin etkisi var.

Birçok iş kolunda işçiler çok acımasız bir şekilde çalıştırılıyor. Birçok işkolunda sendikalaşma talebi daha da belirginleşmeye başladı. İşçiler son dönemlerde kendileri lehine bir kazanım elde edemediler. Sömürü daha fazla yoğunlaştı. Ekonomik koşulların ve çalışma koşullarının kötüye gidişi işçilerin örgütlenerek sosyal ve ekonomik hakları doğrultusunda mücadeleye yaklaştırdı. Şu anda birçok sendikanın birçok iş yerinde ortaya çıkan sendika talebine yetişmesi bile zor görünüyor. Bizim sendikamıza da bazı iş yerlerinden işçilerin sendika talebi geliyor ama gücümüzün yetebileceği oranda mücadele ediyor oluşumuz da bir gerçek.

Özellikle üniversite gençliğine iletmek istedim mesajlar var. Direnişlerin olduğu yerlerin genel olarak büyük şehirler olduğu gözüküyor. Öncelikle şunu önemsiyoruz. **Üniversite gençliğin demokratik hakları için mücadelesini işçi sınıfının demokratik mücadelesiyle birleştirmek önemli.** İstanbul özellikle direnişlerin yoğunlukta olduğu bir bölge. Direnişteki işçilerin ihtiyaç duyduğu en önemli şey kendilerine destek sunulması ve ziyaret edilmeleridir. Bu destek ve ziyaretler direnişi büyütür. Bu aynı zamanda işçinin öğrenciyi anlamasına, öğrencinin de işçiyi anlamasına olanak sağlar.

Bu süreç devrimci öğrencinin proleterleşmesini de hızlandırır. Bugün birçok direniş, grev ve fabrika işgalleri gündemde. Öğrencilerin bu süreçten öğrenecekleri çok şey var. Üniversite gençliğinin toplumun sorunlarından kopartılmaya, yabancılaştırılmaya çalışıldığı bir dönemde bu çalışmalar oldukça önemli. Üniversitelerde demokratik mücadele yürüten öğrenci dostlarımıza bu noktada bir çağrı yapmak istiyorum. Üniversitelerin sermayenin denetimine sokulmasına, toplumsal sorunlardan uzaklaştırılmasına karşı mücadele etmek de bir o kadar önemli. Buna karşı söylemlerin ötesine geçip toplumsal sorunları, işçi sınıfının sorunlarını üniversite kapılarından içeri taşımak, üniversiteleri halkın sorunlarından koparmama anlayışıyla hayatın gerçek sorunlarıyla buluşturup, üniversitelerde işçilerin mücadelesine destek amaçlı çalışmalar yapılması ve gündemleştirilmesi keza Emine Arslan'ın üniversitelerdeki çalışmalarına katılması bu noktada oldukça anlamlı.

Teşekkürler.

Bölgede sendikal mücadelenin sorunları ve görevlerimiz

Dünya genelinde yaşanan ekonomik bunalımın giderek ağırlaştığı ve ülkemiz gibi yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerde etkisini giderek daha fazla hissettirmeye başladığı bir dönemde bulunuyoruz. ABD merkezli başlayan ekonomik bunalımın 2009 yılıyla beraber derinleşerek artık ülkemizi de etkileyeceğini sadece bizler değil burjuva ekonomistler de söylemek zorunda kalıyorlar. Başbakan her ne kadar krizin Türkiye'yi etkilemeyeceğini, Türkiye'deki etki boyutunun psikolojik olduğundan bahsetse de ekonominin patronlarının artık devletin ekonomiye müdahale etmesini beklemeleri bize krizin ülkemiz üzerindeki boyutlarını göstermektedir.

İçerisinde bulunduğu krizden kurtulmanın faturasını işçi ve emekçilere ödetmeye çalışan sistem, uyguladığı politikalarla işçi ve emekçiler tarafından krizin daha da derinleşmesine neden olmaktadır. Ardarda yapılan elektrik, doğalgaz vb. zamlar, işten çıkarmalar, ücretlerin düşürülmesi, alım gücü düşük olduğu halde yıllık enflasyonun düşük olmasından kaynaklı verilmeyen enflasyon zamları bizlere krizin faturasının kime kesildiğini göstermektedir.

Emperyalistlerin ve onların ülkemizdeki uşakları olan hakim sınıfların saldırılarını tek bir merkezden yönelttikleri gerçeği bize bu saldırılara karşı birleşik, örgütlü bir mücadeleyi zorunlu kılmaktadır. İşçi ve emekçi sınıfın ilk örgütlenecekleri yerler olan sendikalar ve onların sürece yaklaşımları kriz döneminde kimin kârlı, kimin zararlı çıkacağını gösterecektir. Emperyalist tekellerin dediği gibi 'krizler fırsat zamanlarıdır, güçlenerek çıkabiliriz.' Bu sözü sendikal örgütlülüğe göre yorumlarsak bizler de mevcut örgütlülüklerin hem nicel düzeylerini hem de nitel düzeylerini geliştirmek için krizi bir fırsat olarak kullanabilmeliyiz. Sendikaların mevcut örgütlülük düzeylerine baktığımızda çalışan kesimin ancak küçük bir kesimini örgütlediklerini görmekteyiz. Bu durum işçi ve emekçi kitleleri direnişlere yöneltecek ve yönlendirecek kesimin gücünü bizlerle göstermektedir.

Ancak ülkemizdeki bölgesel farklılıkları ve sendikaların yönetimine çöreklenmiş sarı-sendikal anlayışları düşündüğümüzde işimiz daha da zorlaşmaktadır. Ülkemiz

egemen sınıfların imha-inkar saldırılarına maruz kalan Kürt halkının vermiş olduğu ulusal mücadelenin de etkisi ile T. Kürdistanı'nda gelişen demokratik bir hareketin varlığı ve bu hareketin kendisini sendikal mücadelenin içerisinde var etmesi olumlu yönleriyle beraber kimi eksiklikleri de getirmiştir. Elbette tek sorun, Ulusal Hareketin sendikalar içerisinde faaliyet yürütmesi değildir. Bununla beraber bizlerin de sendikal faaliyetler üzerine deneyimsizliklerimiz ve yanlış anlayışlarımızın da etkisiyle gerek sendikaların örgütlenmesini gerekse de DDSB'nin örgütlenmesini yeterli düzeyde gerçekleştiriyoruz.

Örgütlenme noktasında yaşadığımız sorunların temelinde yatan sebep kitle çizgimizdeki sıkıntılardır. Bu, örgütleyeceğimiz kitleyi yeterince tanımamaktan ileri gelmektedir. Kitleleri örgütlemenin yönteminin kitleleri temel sorunları etrafında harekete geçirmek olduğunu teorik olarak birçok defa söylemişizdir. Ancak iş pratiğe geldiğinde, teorik olarak söylediğimiz doğruların çok uzağında bir pratiğimiz olmuştur. Sendikaların başına çöreklenmiş olan sarı-sendikal anlayışların da etkisiyle, kitleyi pasifize eden sendika yönetimlerine karşı muhalefette kaldığımızdan dolayı çoğu zaman ya küsmüşüzdür, ya kendimizi daha pasif kılmışızdır ya da sendikadan uzaklaşmışızdır. Bu yaptıklarımızın da pratik olarak sarı-sendikal anlayışa hizmet ettiğini söylersek yanlış bir şey söylemiş olmayız. Sınıf sendikacılığı anlayışını savunduğumuzdan kaynaklı sendika yönetimleri ile ters düşmemiz olağan bir durum olarak karşımızda durmaktadır. Sendikalarda sarı-sendikal anlayışın hakim olduğundan bahsettik ancak bu demek değildir ki yönetimlerinde devrimci anlayışların bulunduğu sendikalar yoktur. Ancak yeterli düzeyde değil ve genel olarak İstanbul bölgesinde bulunmaktadır. İstanbul dışındaki bölgelerde ya bulunmamaktayız ya da oldukça pasif durmaktayız. Bu durum da işçi ve emekçi kitlelerin sınıf bilinci ile donanımlı mücadelesine aktif katılımlarını engelleyen bir durum oluşturmaktadır. Sınıfa ulaşmada önümüze ket vuran bir durum olmaktadır. Bu durumla kitle hareketliliğinin gelişkin olduğu T. Kürdistanı'nda da karşılaşmaktayız.

Bölgede Ulusal Hareket'in kitleler üzerindeki etkisi-

nin genişliğinden dolayı mevcut sendikalar içerisinde örgütlü bulunan kitlenin büyük bir kısmı ve sendikaların yönetimlerinin geneli Ulusal Hareketi destekleyen kitleden oluşmaktadır. Sendikaların niteliğinin bu durumda olmasından dolayı sendikaların hareket alanı da ulusal sorunlar etrafında olmaktadır. Bundan kaynaklı sınıf sendikacılığında ziyade Ulusal Hareketin bir yan kurumu gibi işletilmektedir sendikalar. Bölge özgülünde hakim olan bu durum bir yönü ile ilerici bir yön taşırken bir yönü ile de olumsuz bir durum oluşturmaktadır.

Buradaki olumsuzluklar sadece yönetimlerin yanlış sendikal anlayışlarından kaynaklanmamaktadır. Bizim de buralarda yeterince örgütlenemememizdir. Örgütlülüğümüzün yetersiz oluşu kitleleri yanlış anlayışlarla baş başa bırakmakta ve onları devrimden, sınıf sendikacılığından uzaklaştırmaktadır. Bu çeşitli şekillerde karşımıza çıkmaktadır. Bir yönü kitlelerin sendikaların yönetimlerine olan tavırlarından kaynaklı sendikaya üye olmak istememeleri, bir diğer yönü de üye oldukları halde aktif bir şekilde mücadelenin içerisinde yer almamalarıdır. Gerçi bu ikincisi genel bir sorun olmakla beraber bölge özgülünde kendisini daha çok hissettirmektedir.

Bu saydığımız sorunları görebilmek için bölgenin gerçekliğine bakmamız gerekmektedir. Bölgede ulusal hareketin etkin olmasına, gerçekleştirdiği eylemlere yüz binleri aşan sayıda insanın katılmasına, gerçekleştirilen direnişlerin, serhıldanların günlerce sürmesine rağmen bölgede bulunan illerde sendikaların örgütlenmeleri yok

denecek kadar azdır. Var olan sendikaların durumu da Eğitim-Sen'in dışında herhangi bir varlık göstermemektedir. Bir diğer yönüyle de merkezi olarak gerçekleştirilen eylemlere bölgeden katılımın oldukça düşük olması ve katılan kesimin de sendikal ve mesleki özlük haklarından yani gündem konularından ziyade Ulusal Hareketin politikalarını dile getiren sloganlar atması bölgedeki sınıf sendikacılığı bilincinin geri bir düzeyde olduğunu bizlere göstermektedir.

Sınıf sendikacılığının sendikalarda hakim bir anlayış olmaması genel olarak yaşadığımız bir sorundur. Bu durum da sistemin işçi ve emekçilere yönelik saldırılarında kitleleri pasifize edecek eylemselliklerle yetinmelerine neden olmaktadır. Bunun en son örneğini SSGSS saldırısına karşı sergilenen tutumlarında görmekteyiz. Milyonları ilgilendiren bir konuda kitlelerin tepkisine rağmen eylem yapmak isteğinde bulunmayan, yapılanları da zoraki kabul etmek zorunda kalan sendika yönetimleri sınıf karşıtı duruşlarını, işbirlikçi tutumlarını sergilemeye devam etmektedirler.

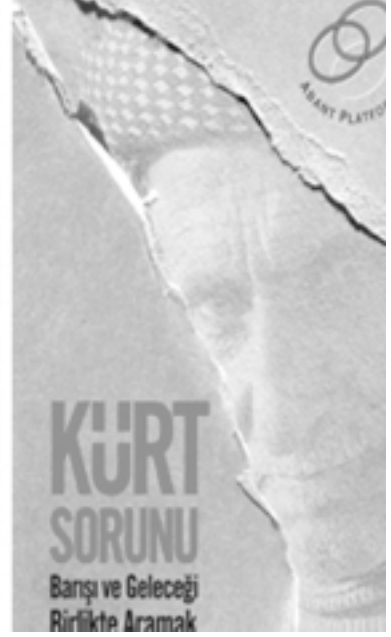
Burada bize düşen görev yaşadığımız bu sorunlara karşı sınıf sendikacılığı anlayışını daha da derinleştirerek sendikalarda egemen kılmaya çalışmak olmalıdır. Sınıfın örgütlenmesini gerçekleştirebilmek için sınıfın yaşamış olduğu sorunların neler olduğunu bilmemiz gerekmektedir. Bu da kitleleri kendi sorunları etrafında örgütleyebilmemiz demektir. Bunu yapabilmek için işçi ve emekçi kitlelerine yönelik uygulanan saldırı politikalarının nelerden geldiğini bilmeli ve bu politikaların neler içerdiğine hakim olmamız gerekmektedir. Bugün sistemin uyguladığı politikalara yeteri kadar hakim olamazsak kitlelere anlatabileceğimiz bir konu ya da onları yeteri kadar bilinçlendirebilme durumumuz olamaz. Bu öncelikle yapmamız gereken ve eksik olduğumuz bir konudur.

Bununla beraber kitlelere alternatif politikalarla gidebilmeliyiz. Gerek sendika yönetimini gerekse de sistemin politikalarını eleştirdiğimizde kendi alternatifimizi de ortaya koyabilmeliyiz. Bu bizim kitlelere yönelik bir alternatif olabilmemiz açısından oldukça önemli bir yerde durmaktadır. Kitlelerle temas kurmaktan kaçınmamalı, onların soracağı her türlü soruya cevap verebilmeli ve onları alternatifler doğrultusunda yönlendirebilmeliyiz. Yapmamız gereken, uygulanan politikaların işçi ve emekçi kitleleri hangi yönden etkilediğini anlatabilmek ve onları harekete geçme noktasında ikna etmektir.

Mardin YDG

**Dengê
Ciwane**

Kürt ulusal sorununda yeni aşama

Askeri anlamda istediğini elde edemeyen egemenler, 2009'dan itibaren yine emperyalist patentli olan; fakat bu sefer askeri yöntemler dışındaki yöntemleri kullanarak tasfiye planlarını sürdürmektedirler.

15 Şubat tarihinde Abant Platformu'nun Hewler'de yaptığı 18. toplantıyla beraber ulusal sorunun, yeni olduğu kadar süreç açısından ilginç gelişmelere gebe bir duruma geldiği görülmektedir. Toplantı sonrası ülke gündeminde yürütülen tartışmalarla beraber düşünüldüğünde Ulusal Harekete yönelik kapsamlı bir tasfiye planının devreye sokulduğu ortadadır. Abdullah Gül'ün Irak Kürdistanı'nı ziyaretinde "İyi şeyler olacak" demesi ya da Erdoğan'ın "Terörü yeniden tarif etmek gerekir" vurgusu bu duruma açık delil teşkil etmektedir. **PKK şahsında silahlı mücadelenin tasfiyesi tartışması; Hewler'deki toplantı ya da Gül'ün Irak ziyareti ile hararetlense de tasfiye planı bu süreyle sınırlı değildir.** Pratik olarak TRT 6'nın yayına girmesiyle başlayan süreç, birkaç büyük üniversitede Kürt Dili ve Edebiyatı Bölümünün açılacak olması vb. girişimler/açılımlarla beraber sürmektedir.

Tasfiyenin teorik olarak egemenlerin sürekli gündeminde olma gerçekliğinin yanında tasfiyeciliğin yoğunlaşmış biçimde 5 Kasım 2007'de G. Bush ve Erdoğan arasında yapılan görüşmeyle başladığı söylenebilir. Keza, kısa bir süre sonra sınır dışı operasyon tartışılmış ve Meclisten karar olarak çıkmıştır. Operasyondan ciddi bir mağlubiyet olarak çekilen TC ordusunun gerilla ile "baş edemeyeceği" daha açık ve tekrarlayan bir biçimde ortaya çıkmıştır. Ardından gelen Oramar ve Bezele baskınlarıyla psikolojik üstünlük PKK'ye geçmiştir. Sınır dışı operasyona KDP ve KYB göstermelik tepkiler vererek göz yummuşlardır. ABD icazetli askeri operasyonlarla PKK'nin komuta merkezine müdahale edilmeye çalışılmış; fakat büyük bir başarısızlık elde edilmiştir. **Askeri anlamda istediğini elde edemeyen egemenler, 2009'dan itibaren yine emperyalist patentli olan; fakat bu sefer askeri yöntemler dışındaki yön-**

temleri kullanarak tasfiye planlarını sürdürmektedirler. Sürecin politik adımlarının bu döneme denk getirilmesinin tesadüf olmadığı ve belli başlı nedenlerinin olduğu ortadadır. Bu nedenlerin aleni olanlarını sıralayacak olursak;

□ Tasfiye planı ABD merkezli olduğundan, ABD'nin sürece daha aktif katılabilmesi için ABD'deki başkanlık seçimlerinin sonuçlanmasının beklenmiş olması,

□ Tasfiye planının hizmet ettiği nokta olarak kısa dönem içerisinde Irak'tan çekilip Pakistan'a yöneleceğini ilan eden ABD'nin; geride bıraktığı bölge açısından PKK'nin tehlike arz eden potansiyelini ortadan kaldırma ihtiyacı, "Dikensiz gül bahçesi" hedeflenmesi,

□ Türkiye açısından ise; ekonomik krizin ülkede yarattığı tahribatla birlikte AKP'nin krize "aldırmaz" tutumu ve T. Kürdistanı'nda izlediği "hırçın" politika nedeniyle gittikçe güven kaybeden AKP'nin oy kaybetmesinin bir nebze de olsa önüne geçilmesi.

Seçim öncesi TRT 6'nın yayına girmesi ve bölgede bunun çokça propagandasının yapılması bu amaca hizmet etmektedir. TRT 6'nın yayına girmesini Mecliste ayarsız bir Kürtçe ile ilan eden Erdoğan, Meclis Grup Toplantısı'nda konuşmasını Kürtçe yapan Ahmet Türk'e çıkışarak; Kürtçe konuşulacaksa bile bunu sadece egemenlerin yapabileceğini belirtmiştir adeta. Keza Kürtçe ile ilgili yapılan açıklamaların samimi-yetsizliği, gösterilen tavırlardan kaynaklı açığa çıkmıştır. (Hapishanelerde Kürtçe konuşma yasağının sürmesi, Dicle Üniversitesi'nde anadilde eğitim talebi için yürüyüş yapan öğrencilerin tutuklanarak 27'şer yıldan yargılanması vb.) Kaldı ki bölgedeki seçmen de bunların seçim yatırımı olduğunu görmüş ve seçimlerde tavrını da buna göre belirlemiştir. Bu yöntem 2007 seçimleri öncesiyle benzerlik taşımaktadır. 2007 seçimleri öncesinde de AKP Kürt sorununun çözümüne yönelik bolca söylemlerde bulunmuş ve prim elde etmeye çalışmıştır.

Zamanlamaya ilişkin nedenlerden bahsettikten sonra biraz da emperyalist patentli tasfiye planına değinmek gerekir. Bu plan bir dönem Clinton'un danışmanlığını yapan **Henri J. Barkey**'in, "**Kürdistan Üzerinde Çatışmayı Önleme**" başlığını taşıyan rapor çerçevesinde tasarlanmaktadır. 90'lı yıllardan beri bu konu üzerinde çalıştığını belirten Barkey; raporunda PKK yöneticilerinin Avrupa'ya gönderilmesi, genel affın çıkarılması, kültürel anlamda açıklamaların sunulması gibi noktalar üzerinde durmaktadır. Abant Platformu'nun toplantısı da bu çerçevede yapılmıştır. Önümüzdeki günlerde yapılacak olan Kürt Konferansı da yine bu raporla ilgilidir.

Gül'ün Irak ziyaretinin ve Talabani'nin açıklamaları-

nın sürece nasıl tekabül edeceğini doğru okumak gerekir. Gül'ün, Irak Bölgesel Yönetimi ile resmi olarak görüşmesi ve Kürdistan sözünü kullanması açık bir şekilde şu mesajı vermektedir: "Ben resmen seni tanıyorum, sen de beni PKK'ye karşı destekleyeceksin." Bu mesaj Talabani tarafından doğru okunmuş olacak ki PKK'ye silah bırakma ya da Irak topraklarının terki seçenekleri tehditkar bir şekilde bildirilmiştir. Geline aşamada Talabani'nin açıklamaları, uzlaşmanın düzeyini göstermektedir. Gül'ün çözüm çağrılarında bulunmasının samimi-yetsizliği bilinen bir gerçeklik olsa da Irak Bölgesel Yönetimi'nden "no man's land" (insansız bölge) talebinde bulunması dikkat çekicidir. "Ya çözüm için yardımcı ol ya da Kuzey Irak'ı insansızlaştır, ben de istediğimi yapayım" tehdididir.

Egemenlerin, evvelden beri adı zaten Kürdistan olan toprakları lütf bahşedercesine adıyla anma "cesareti" bile Gül'ün Türkiye topraklarına dönmesine kadar sürmüştür. Gül, Kürdistan deyip demediği ile ilgili yuvarlama açıklamalar yapsa da bu konuyu köşe yazarlarının çokça işlediği görülmektedir. Sistemin kendi tabularına biçim verebilecekleri sistemin kalemşörleri tarafından da dile getirilmektedir. "Kürdistan deyimi kullanılmamalıydı iddiasında değiliz. Zamanı gelince elbette kullanılır." (Oktay Ekşi) İşte şovenizmle harmanlanmış, burjuva çıkarılığının tipik tezahürü.

Tasfiye sürecinin PKK'yi ya da Öcalan'ı muhatap almayı doğuracağı ihtimal dahilindedir. Bu, sistem tarafından her ne kadar kabul edilemez olsa da egemenlerin çıkarları bu durumu zorunlu kılabilir. Bu teze ilişkin faşist köşe yazarının tespiti ilgi çekici mahiyettedir. "Tahminim, Türkiye resmi düzeyde hiçbir zaman bu tezinden vazgeçtiğini söylemeyecektir." (Ertuğrul Özkök)

Önümüzdeki günlerde Kürt Konferansı yapılacaktır. Konferansta Barkey'in raporu doğrultusunda PKK'nin aleyhine karar aldırılmaya çalışılacaktır. Nitekim Abant Platformu'nun toplantısının açılış konuşmasını yapan Mümtazer Türköne, yakınlarda yapılacak konferansta PKK'ye silah bırakma dayatması yapılacağını ve bunun PKK'nin tasfiyesi için önemli bir adım olacağını söylemektedir. Bu kararların, Talabani ve Barzani'nin desteğiyle birlikte PKK üzerinde baskı kurulmaya çalışılarak hayata geçirilmesi düşünülmektedir.

Tasfiye planını boşa çıkarmak, başka bir deyişle bu sürecin nasıl yönlendirileceğini büyük oranda Ulusal Hareket belirleyecektir. **Tasfiyeciliği boşa çıkarmak, silahlı mücadelenin meşruluğunu savunmak, Ulusal Hareketin sorumluluğunda olduğu kadar devrimci hareketin de sorumluluğundadır.**

PKK lideri Abdullah Öcalan'ın 60. doğum günü sebebiyle 4 Nisan'da doğum yeri olan Urfa'nın Halfeti ilçesinin Amara köyüne düzenlenen yürüyüşte jandarmanın saldırısı sonrası yaşamını yitiren **Mahsun Karaoğlan** ve **Mustafa Dağ** için kitlesel cenaze törenleri düzenlendi. On binlerce kişinin katıldığı cenaze törenlerinde halkın acısı ve öfkesi büyüktü.

Jandarma tarafından katledilen Mahsun Karaoğlan'ın cenazesi konvoy eşliğinde memleketi Ergani'ye götürüldü. Ergani'de kepenklerin tamamının indirildiği gözlemlendi. Burada kitlesel bir şekilde karşılanan konvoy daha sonra yürüyüş yaparak mezarlığa gitti. Yürüyüş boyunca "şehit namırın", "Mahsun yoldaş ölümsüzdür", "Kürdistan faşizme mezar

zı döverek gözaltına almıştır. Öğrencilere "okumuyorsanız dağa çıkın" şeklinde çıkışan polis, aynı zamanda tehditler ve küfürler savurarak kitleyi dağıtmaya çalışmıştır. Daha sonra İHD ve Eğitimsen Şube Sekreterlerinin gelmesiyle birlikte geri adım atmıştır. Bunun üzerine yaşanan saldırıyı kınamak için oturma eylemi yapan öğrenciler sloganlar ve alkışlarla polisin bu tutumunu protesto ettiler. Ardından kitlesel bir şekilde DTP il binasının önündeki eyleme katılmak için okuldan çıkan öğrenciler toplu şekilde araçlara binip il binası önündeki

Mahsun Karaoğlan ölümsüzdür!

eyleme

katıldılar.

olacak" vb sloganlar atıldı.

Cenazeye DTP milletvekili Selahattin Demirtaş, Aysel Tuğluk ve Büyükşehir Belediye Başkanı Osman Baydemir de katıldı. Cenazenin defnedilmesinden sonra konuşma yapan Selahattin Demirtaş sözlerine "Tüm Kürdistan halkının başı sağ olsun" diyerek başladı. Konuşmasının devamında "Uygulanan bu vahşet faşizmin açık bir göstergesidir. Amara'da iki gencimizi öldüren bu zihniyet içine düştüğü acizliği göstermiştir. Bu saldırı seçim sonrası yenilginin, AKP'nin bölgede teşhir olmuşluğunun, çaresizliğinin bir göstergesidir. Onlar istedikleri kadar dolaylı bir şekilde bizi yok sayıyorlar. Biz net bir şekilde şunu söylüyoruz: uzatılan barış elimize karşılık bu vahşet uygulanırsa biz kendimizi savunmasını da biliriz. Ve en iyi şekilde bunu da yaparız." şeklinde konuştu.

Dicle Üniversitesinde 3 Günlük Boykot

Amara'da yaşamını yitiren Mahsun Karaoğlan Dicle Üniversitesi Matematik 3. sınıf öğrencisiydi. Aynı zamanda Öğrenci Derneği aktivisti olan Mahsun'un katledilişini protesto etmek için; 6 Nisan'da ders boykotu yapıldı. Boykotun ilk günü polis eyleme saldırmış ve çok sayıda arkadaşımı-

Boykotun ikinci günü daha organize bir şekilde hareket eden öğrenciler toplu bir şekilde sınıfları boşalttı ve öğrencilerin arkadaşlarının polis tarafından katledilmesi konusunda duyarlılık gösterilmesi istendi. Bütün fakültelerin boşaldığı 2. gün milletvekilleri ve belediye başkanlarının da katıldığı kitlesel bir basın açıklaması yapıldı. Polisin eylemi provoke etmek istemesi ise boşa çıkarıldı. Fen-Edebiyat Fakültesi önünde yapılan basın açıklamasına Selahattin Demirtaş, Aysel Tuğluk, Osman Baydemir ve ilçe belediye başkanları katıldı. Mahsun Karaoğlan'ın sırasına karanfil bırakan vekiller daha sonra öğrencilerle birlikte acılarını paylaştılar.

Öğrenciler tarafından sık sık "katil polis üniversiteden defol", "Burası üniversite kışla değil", "Mahsun yoldaş ölümsüzdür" şeklinde sloganlar atıldı. 3. Gün de devam eden boykot Perşembe günü sonlandırılmıştır.

Başımız sağ olsun.

Mahsun Karaoğlan ölümsüzdür!

Şehid namırın!

Amed YDG

Komsomol militanlarından eylemler

Mart ayında ülkenin esas gündemi olan yerel seçimler sistem tarafından büyük bir önemle ele alınmış ve genel seçim havasında gerçekleşmiştir. Yerel yönetimlere aday olanlardan öte parti başkanları öne çıkmış, proje ve vaatler yerine sistem içi çıkar gruplarının birbirlerine yönelik saldırılarıyla ve birbirlerinin pisliklerini açığa vurmalarıyla geçmiştir.

Özellikle ekonomik krizle derinleşen sorunlar ve halkın artan tepkisi sistemin kendi içindeki çelişkileri de keskinleştirmektedir ve yerel seçimler bu egemen sınıfların kendi içindeki mücadelede önemli bir mücadele alanı olarak ele alınmıştır. Yerel seçimler aynı zamanda T. Kürdistanı'nda yurtsever adayların önünü kesmek ve silahlı mücadeleyi tasfiye planında ileriye doğru atılacak bir adım olarak da değerlendirilmek istenmiştir.

Ancak faşizm T. Kürdistanı'nda beklediğini bulamamış, halk kendisini rüşvetle, yalanla ve baskıyla yönlendirmeye çalışan sisteme prim vermemiştir. Faşizmin buna yönelik tepkisini ve Kürt halkına yönelik inkarcı yaklaşımını Faşist Bakan Cemil Çiçek'in "Ermenistan sınırına dayandılar" söylemiyle anlamak da mümkündür. Bu sözler yalnızca ırk-

çı bir anlayışı temsil etmemektedir, sistemin kimi dost kimi düşman gördüğünü de ortaya sermektedir. Faşizm için tüm ezilen kesimler düşman saflardadır. Faşizm için Obama gibi emperyalistler dostturlar.

Bizler de gerçek dost ve düşmanlarımızı en az sistem kadar net bilmek durumundayız. Toplumsal kurtuluş için gerçek mücadele yolunda ancak bu bilinçle ilerleyebiliriz.

Bu bilinçle hareket eden komünist gençler yerel seçimlere yönelik politikalarını çeşitli eylemlerle kitlelere aktarmaya çalıştılar. Elimize e-posta yoluyla gelen habere göre Gençlik Birliği militanları İstanbul Bağcılar'da CHP seçim iribat bürosuna yönelik molotoflu saldırı düzenleyerek emekçi halk arasında prim toplamaya çalışan CHP'nin faşist bir parti olduğuna işaret etmişlerdir.

Bununla beraber genç komünistler İstanbul Gülsuyu'nda, Mersin Demirtaş'ta, Amed Bağlar'da duvarlara umudun adını yazmışlar, savaş çağrısı yapmışlardır. Seçimle ilgili olarak da duvarlara imzalı "Sistem partilerine oy yok!", "Oylar devrimci, demokrat, yurtsever adaylara" yazılarını yazmışlardır.

Amed'den Mart ayı eylemleri

Ezilenlerin egemen sisteme karşı yürüttükleri mücadelede Mart ayı hiç şüphesiz ayrı bir öneme sahiptir. Doğanın ve insanın tekrardan uyanış ayıdır Mart ayı. İçinde birçok katliamı, baskıyı, zulmü taşıdığı kadar; direnişi ve coşkuyu da bağrında gizlemektedir. 8 Mart, 12 Mart, 16 Mart, 21 Mart bu özel günlerin önde gelenleridir.

* 8 Mart'ı canlarıyla bedel ödeyerek yaratan emekçi devrimci kadınlara bir selamdır Mart ayının pırıl pırıl güneşi. İnsanca yaşamak için yola çıkıldı bu uzun soluklu mücadelede. Burjuvaziye boyun eğmeyeceklerini haykırdı tekstil sanayiinde çalışan binlerce emekçi kadın ve can bedeli kızıl 8 Martlar yaratıldı. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü kapsamında kadın örgütleri istasyon meydanında bir miting düzenledi. Düzenlenen mitinge ulusal kıyafetleriyle katılan binlerce Kürt kadını hep bir ağızdan: "Kimsenin namusu değiliz", "Namusumuz özgürlüğümüzdür" sloganlarını attı. Kürdistan'da kadınlara karşı uygulanan baskılara ilişkin konuşmaların yapıldığı mitingde ayrıca Kürt kadınının örgütlenince neleri başarabildiğine dikkat çekildi.

* Irak Kürdistanı'nda bir katliam daha yaşatıldı Kürt halkına. Kimyasal silahlarla bir yok edişti yapılanlar. Binlerce Kürt, Saddam rejimi tarafından kimyasal silahlarla imha edildi. İnsanlığın yaşanan bu katliam karşısında susması beklenemezdi ve susmadı ezilen halklar. Yaşanan bu acılar belleklerden silinmedi ve unutulmadı halka yaşatılanlar.

Devlet denilen ve burjuvazinin egemenliğinde olan zor aygıtı, toplumsal muhalefetin yüksek olduğu Gazi Mahallesi'nde yeni bir katliamın hesabını yapıyordu. Amacı toplumsal muhalefeti bastırmak ve devrimcileri teslim almaktı. Ancak yine yanıldı. Katletti; fakat teslim alamadı. Ve bir katliamla birlikte bir direnişin de adıyla belleklere kazılan.

16 Mart Halepçe ve 12 Mart Gazi katliamını protesto etmek için Dicle Üniversitesi'nde Öğrenci Derneği tarafından bir basın açıklaması yapıldı. Yapılan açıklamada Kürt halkının ve ezilenlerin yaşanan bu katliamlar karşısında sessiz kalmayacağı ve mücadeleyi daha da büyütecekleri vurgusu yapıldı. "Halepçe ve Gazi katliamını yapan güçler aynı zihniyetin ürünüdür" denilen açıklamaya yüzlerce öğrenci katılarak destek verdi.

Amed YDG

YTÜ'de faşist saldırı

YTÜ'de 2 Nisan Perşembe günü başlayan ve 3 Nisan Cuma gününe taşan olaylarda İP-TGB çetesiyle ile devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler arasında gerginlik yaşandı. Kimi dönemlerde öğrenci konseyi adı altından kimi dönemlerde TGB adıyla hareket eden bu faşist çete geçen yıl mayıs ayında geçtiğimiz günlerde olduğu gibi polis-idare işbirliğiyle "Öldürün! Öldürün!" nidalarıyla devrimci, demokrat, yurtsever öğrencilere saldırmış, olay sonunda devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler okulda çevik kuvvet tarafından gözaltına alınmış, faşist çete ise okul aracıyla bu öğrenciler aleyhinde ifade için güvenli bir şekilde emniyete götürülmüşlerdir.

Yine bu yıl sistemli bir şekilde başlattıkları saldırılara devrimciler tarafından da yanıt gecikmemiştir. Bu faşist çete tüm pislğini ortaya saçsa da içi boş anti-emperyalist söylemlerle üniversite öğrencilerinde bilinç bulanıklığı yaratmaya çalışmaktadır. Bildiri dağıtarak çalışma yapmaya yeltendiklerinde devrimciler tarafından uyarıldılar. Bunun ardından güvenlikle kol kola dışarıdan takviyeyle 30-35 kişi olan faşist çete okula çevik kuvvetin de gelmesiyle 'gücünü' sağlamlaştırdı. Buna karşılık devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler olarak stantların açıldığı Tonoz'un önünde toplandık. Faşist çeteyle aramızda çevik kuvvet beklerken "Faşizme karşı omuz omuza!", "Yıldız faşizme mezar olacak!", "Kahrolsun MGK, MİT, CIA, Kontrgerilla!" sloganlarını hep bir ağızdan haykırdık. Çete faşist sloganlarla karşılık verirken bir yandan ellerindeki sopaları sallamaları elbette ki çevik kuvvet tarafından görmezden gelindi. Ardından faşist çetenin tahammülsüzlüğü arttı ve devrimci, demokrat, yurtsever öğrencilere saldırmaya kalktı. Bu duruma devrimciler olarak müdahale etmek istediğimizde ise çevik kuvvetin saldırısında uğradık. Çevik kuvvetin copla saldırısının ardından Mimarlık Fakültesi önüne çekildik. Bir süre orada bekledikten sonra hep birlikte sloganlarla bulunduğumuz noktaya geri döndük.

Güvenlik ve hocaların dağılmasını istemesi üzerine faaliyet yürüttüğümüz ve yaşam alanımız olan üniversitemizden çekilmeyeceğimizi, dağılması gerekenlerin TGB faşist çetesi olduğunu ve onlar okulu terk etmediği sürece toplu bir şekil-

de alanda kalacağımızı ifade ettik. Saatlerce coşkulu bir şekilde sloganlar attık, marşlar okuduk, halaylar çektik. Saat 19'a geldiğinde faşist çete çevik kuvvet korumasında okuldan ayrıldı. Bizler de materyallerimizi topladıktan sonra okuldan topluca çıkış yaptık.

Ertesi gün yine dışardan takviyeyle alana gelen faşist çete ÖGB birlikteliğiyle masa açtı. Toplu bir şekilde bulunduğumuz Tonoz'un önünde "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganlarıyla tepkimizi gösterdik, hazırlıklı bir şekilde gelen çete sopalarla saldırıya geçti, 2 devrimci öğrenci yaralandı. Çevik kuvvetin coplu saldırısından sonra Mimarlık Fakültesi önüne çekildik, ardından atılan yoğun gaz bombası ve plastik mermilere taşlarla karşılık verdik. Yoğun saldırın ardından çevik kuvvetin Mimarlık Fakültesi önüne ilerlemesiyle fakültenin içine çekildik, kapıya barikat kurduk.

Mimarlık Fakültesi'nin önünde çevik kuvvet saldırıya hazır beklerken araya giren hocalarımıza durumu izah ettik. Rektörün görüşmek üzere iki kişiyi çağırdığının haberinin gelmesi üzerine hocalarla okuldan çevik kuvvet ve faşist çetenin çıkarılması taleplerimizi ilettik. Ardından fakülteye gelen idare ve öğrenciler arasında bir görüşme yapıldı. Aynı doğrultuda taleplerin

ifade edildiği görüşme sonrasında fakültenin önünden daha geri bir noktaya çekilmiş faşist çeteyle okulu terk etmemekte ısrarcı olup ardına bir basın açıklaması koymuştu. Bunun üzerine görüşmeler öğrenciler tarafından sonlandırılıp yapılacak olan basın açıklamasına müdahale kararı verildi.

Devrimcilerin müdahalesine karşılık çevik kuvvet tekrar saldırıya geçmiş, çetenin basın açıklamasını yapması için ellerinden gelen tüm çabayı sarf etmişlerdir. Açıklamanın ardından faşist çete okulu terk ettikten sonra devrimciler topluca okulu terk etmişlerdir. Olaylar sonunda ise 25 devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciye soruşturma açılmış, soruşturmalar tamamlanmaya kadar okula girişleri engellenmiştir. Bu anti-demokratik uygulamaya ve tüm eş zamanlı faşist saldırılara karşı, devrimci dayanışmanın kendisini göstereceği eylem planlamaları önümüzde durmaktadır.

YTÜ'den Bir YDG'li

Tutsaklarla dayanışmayı büyütelim

Hapishanelerde devletin saldırılarının arttığı bir dönemden geçiyoruz. Her geçen gün devrimci ve yurtsever tutsaklara yönelik yeni saldırı ve hak gasplarıyla karşılaşmaktayız. Devlet her hapishanede farklı araç ve yöntemlerle de olsa pervasızca saldırılara yöneliyor. Hapishanelere yönelik kamuoyu desteğinin zayıflığı ve artan duyarsızlık devleti cesaretlendiren bir işlev görüyor.

Erzurum Hapishanesinde ve Van F Tipi'nde yurtsever tutsakların açlık grevleriyle tekrar gündeme gelen hapishane koşulları bu konuda sorunun ciddiyetini kısmen de olsa hissettirdi. Ancak oluşan duyarlılığın süreklileşmesi de gerekiyor. Devletin verdiği hiçbir sözde durmadığı koşullarda aynı saldırılara kaldığı yerden devam ettiği biliniyor. Diğer yandan hemen her hapishanede rutinleşen tarzda ama tutsakların yaşamını her geçen gün daha da olumsuzlaştıran saldırılar yaşanmaya devam ediyor.

Devletin tüm saldırılarının tutsakların politik kimliklerini zayıflatmaya ve örgütlü direnişlerini parçalamaya dönük bir girişim olduğu biliniyor. Bu amaçla tecridi derinleştirecek ve tutsakları tedman koşullarının bir esiri yapacak politikalar adım adım gerçekleştiriliyor. Kuşkusuz ki tutsaklar bu saldırıları görüyor ve her şeye karşın direniyorlar. Ancak bu direnişin büyük bir iradi mücadeleyle ve bedeller ödenerek gerçekleştirildiği unutulmamalıdır. Tutsaklar her geçen gün çok daha zor koşullarda yaşamlarını ve direnişlerini sürdürüyorlar. Devletse zamana yayarak bu direnişi kırmayı ve tutsakları çürütme amaçlıyor.

Tutsakların en doğal haklarının, hatta yasa ve yönetmeliklerle tanınan haklarının dahi büyük oranda gasp edildiği gelişmeler yaşanıyor. Sürgün sevkler, tutsakların ailelerinden çok uzak hapishanelere sevk edilmesi, hapishane içerisinde gerçekleştirilen tutuklu-hükümlü ayrımları ve zorla hücre değişiklikleri, dilekçelerin ulaştırılmayıp, mektupların kaybedilmesi ve karalanması, onur kırıcı arama ve dayatmalar, ziyaretlerde çıkarılan engeller, Kürtçe konuşma yasağı, keyfi "disiplin cezaları", toplatması olmayan yayınların verilmeyişi, boya kalemlerinin ve kırtasiye malzemelerinin tutsaklara verilmemesi, "ge-

reksiz" denilerek hücredeki birçok eşyaya el konulması ve hasta tutsaklara yönelik saldırılar ve tedaviye dönük engeller... Son dönemde artarak devam eden saldırılara bunları sayabiliriz. Bu saldırılara irili ufaklı onlarcasını daha ekleyebiliriz.

Hapishanelerde saldırılar ve hak gaspları artarken devrimci, demokrat ve duyarlı kesimlerin duyarsızlığa gömülmesi kabul edilemez. Saldırıları karşısında sergilenen dışarıdaki karşı koyuş ve dayanışma girişimleri bugün en alt seviyelere inmiş durumdadır. Bu girişimlerin canlandırılması, somut ve kalıcı ilişkilerin geliştirilmesi bugün acil bir ihtiyaç halini almıştır.

YDG'liler hapishanelerde yaşanan gelişmelere duyarlılığını kaybetmemelidir. Hemen her kurum ya da siyasi örgütlenmenin kendi iç süreçlerine gömüldüğü şartlarda tutsakların çok tali bir duruma itilmesi kanıksanacak bir durum değildir. YDG tutsaklara yönelik dayanışma girişimlerinin içinde yer almalı, gerçekleştirilen çalışmalara destek olmalıdır. Bugün bireysel temelde yapılacak dayanışmalar dahi büyük önem taşımaktadır. Bu nedenle tutsaklara kart atma, mektup yazma, onların ihtiyaçlarını karşılama ve seslerini dışarıya taşıma daha sistemli bir şekilde gerçekleştirilmelidir.

Devletin tutsakların yaşamını daha da darlaştırmaya ve onların politik üretimlerini yok etmeye çalıştığı ortadadır. Bizim hedefimiz ise onların sosyal yaşamını zenginleştirmek ve üretimlerine katkı sunmak olmalıdır. Tutsakların kitap, dergi, gazete gibi ihtiyaçlarını karşılamaya yardımcı olmak, yaşadıkları sıkıntılara karşı maddi ve manevi bir dayanışma göstermek bugün çok daha önemlidir. Tutsakların ihtiyaç duyduğu, çalışma yaptığı konularda internet üzerinden birçok kaynağa kolaylıkla ulaşabiliriz. Bu konuda olanaklarımız zorlanarak onlara çeşitli materyaller ve şiir, resim, öykü gibi ürünleri ulaştırmak görevlerimiz arasında olmalıdır. Bu kapsamda gerçekleştireceğimiz dayanışmayı kalıcı hale getirmek, bunların takipçisi olmak da gerekmektedir. Anlık girişimlerle yetinilmemelidir. Devletin hapishaneler özgünlüğünde dışarıda atılan adımların kalıcı olmayışından cesaret aldığı ve tutsaklara daha pervasızca saldırdığı bilinmelidir.

İllaki daha çok devrimci dayanışma

Devrimci ve demokrat güçlerin dayanışmasının en güzel örneklerinden yüzlercesini bağrında taşıyan bir ülkede yaşıyoruz. Özellikle anti-emperyalist gençlik hareketinin güçlendiği 60'lı yıllar ve 71 devrimci çıkışıyla sızmanın yaşandığı 70'ler bu dayanışma ruhunun en güzel örneklerini ortaya koymuştur. Deniz Gezmişlerin Kızılde-re'de katledilen Mahir Çayan ve arkadaşlarının intikamını almak için de eline silah alması, İbrahim Kaypak'ın ise idam edilen Denizlerin intikamını almak istemesi destansı bir devrimci dayanışmanın göstergesidir.

12 Eylül Askeri Faşist Darbesi ile ciddi bir sarsıntı geçiren devrimci mücadele, toparlanma döneminde de devrimci dayanışmayı sürdürmüştür. Bunun en net örneği olarak da açlık grevi ve ölüm orucu süreçlerinde eksikliklerine rağmen güçlü birlikler örmüşler, faşist devletin tutsaklara yönelik tecrit politikasına karşı ortak bir duruş ve eylemlilik süreci geliştirmişlerdir.

Ancak devrimci örgütlülüklerin gerek iç çelişkileri, gerekse faşizmin saldırıları örgütlülüklerin gücünü zayıflatmış, devrimci bileşenlerin nitelikleri, politiklik seviyesi gerilemiştir. Devrimci kültürün göz önüne alınması durumu azalmaya başlamıştır. Özellikle son dönemlerde ortaya çıkan tasfiyecilik hat devrimci ve demokrat güçlerin dayanışma kültürünü de gittikçe zayıflatmaktadır. Birbirini yıllardır tanıyan, birlikte iş yapma kültürünü belli bir noktada sağlayan güçler bugün biraraya gelmekte zorluk çekmekte, yeni bir iş yapıyor gibi davranmaktadır. Ya da devrimci dayanışmanın üzerinde temellenen devrimci, demokrat ve yurtsever güçlerin eylem birlikliklerinin önemi, nedenleri anlaşılmamaktadır.

Eylem birlikleri dar grup çıkarlarıyla, sayı azlığından kaynaklı faydacı bir biçimde vb. şekilde ele alınamaz. Eylem birlikleri hâkim ve bu yüzden taktik olarak daha güçlü ancak stratejik olarak daha güçsüz olan ideolojiyi daha çok zayıflatmak ve karşısında güçlülüğümüzü ortaya koymak anlamına gelmektedir. Geçmişte TC egemenlerinin saldırılarını gündeme getirmede, kamuoyu yaratmada devrimci-demokrat-yurtseverlerin yaşadıkları sahipleniş, kendi arasındaki güçlü diyalogu büyük rol oynamıştır. Bu süreçler karşılıklı saygı, ilkelere hoşgörü, ortaklaşmada gösterilen çaba ve bu ortaklaşmaları bozucu davranışlardan kaçınma şeklinde olmuştur.

Bugün bunun tersi birçok davranış yaşanmaktadır. Örgütlülükler birbirlerini ciddiye almada yani yaptığı işi ve kendini ciddiye almada sıkıntılar yaşamaktadır. Kitleleri harekete geçirme, nitelikli büyük eylemler örneği, bu nitelikli büyük eylemlerle birlikte devrimci mücadele sürecinin taşlarını örmenin bir parçası olma, sistemin korkularını büyütme veyahut eylemin içeriğinde öne çıkan sistem içi taleplere ulaşma veya devrimci amaçların propagandasını yapma amaçları

geri planda bırakılmaktadır. Bunun yerine "ben" olarak kendini gösterme, az olsun benim olsun ya da "ben bu eylemlilik sürecinden hangi çıkarı elde edebilirim" gibi anlayışlar çabalar öne geçmiştir. Son dönemde Ankara'da gençlik örgütleri arasında bu sürecin yoğun yansımaları görülmüştür. Bunları açmak, irdelemek ilerleyen süreçte dayanışmayı daha doğru bir hattan örmenin olmazsa olmaz ön koşuldur.

16 Mart Beyazıt katliamını anma etkinlikleri için Ankara merkezli olarak Gençlik Derneği bir çağrı yapmıştır. Yapılan çağrıda ortaya çıkan tartışmalar sonucu "16 Mart'ın faşist bir katliam olduğu, faşizmin bir katliamı" olduğu konusunda Özgür Eğitim Platformu ve diğer gençlik örgütlülükleri olan YDG, Tüm İGD, Ekim Gençliği, Ankara Gençlik Derneği, Marksist Bakış, SDG, DGH arasında bir ayrışma olmuştur. ÖEP faşizm vurgusunun kesinlikle yapılmaması gerektiğini belirtirken diğer örgütlülükler özelden de YDG, Ekim Gençliği, AGD, DGH 16 Mart'ın faşist bir saldırı olduğu gerçeği vurgulanmaksızın yapılacak eylemin içeriğinin boş olacağını belirtmişlerdir. Böyle bir durum karşısında düzgün bir üslupla tartışmak bunun koşulu yoksa (ki bu süreçte eylemi örnek için çok kısıtlı bir süre vardı), örgütlülüğün eyleme ortaklaşmaya ve dayanışmaya uygun olarak atılması ya da ayrı bir eylemlilik süreci örnek gerekmektedir. Ancak bu tartışmalar sırasında ÖEP kötü bir üslup sergilemiş, "bu yapıların ortaya çıkaracağı eylem 16 Mart şehitlerine yakışmıyor" şeklinde ifadeler bile kullanılmıştır.

Ardından ÖEP eyleme katılmayacağını ancak eylem alanına gelip kendi sloganlarını atacağını kendi pankartlarını açacağını belirtmiştir. Bir anma olarak kurgulanan eylemde döviz ve flamaların serbest ancak sloganların ve pankartın ortak olması kabul edilmiştir. Bu yüzden ÖEP'in kendi sloganlarını atmasının çirkin bir görüntü oluşturacağını, dayanışmayı zedeleyici bir tavır olduğunu belirttik. **Uzun süreli tartışmalardan sonra ÖEP "eylemin bekasını bozacak tavır sergilemeyeceklerinin ve eylemin bileşenlerinin inisiyatifini taniyacaklarına" dair ifadeler kullanarak toplantıdan ayrıldı. Bu beyana güvenerek bileşenler eylemin hazırlıklarına başladı.** Eylem günü ise Kaldıraç flâmalarıyla eyleme katılarak adeta eylem bileşenleri ile yarışmasına kendi sloganlarını attılar. Eylemin örgütleyicileri tarafından ortaklaşmayı bozmamaya davet edilen örgütlülük "sizi tanımıyoruz, sizinle muhatap değiliz" şeklinde ifadelerde bulundu. Eylemin kurgusunu bozmamak ve kitlenin önünde çirkin görüntüler oluşturmamak adına eylemin bileşenleri bu duruma daha fazla müdahale etmediler.

Olayın ardından sadece örgütleyici bileşenlerin katıldığı bir değerlendirme toplantısı yapıldı. ÖEP'ten özeleştirme istenmesi kararlaş-

tırıldı. Ancak bu konuyla ilgili yapılan toplantı çağrısına ÖEP mazeret bildirmede ve gelmedi. ÖEP sadece YDG'ye yaptığı bir açıklamada özeleştirici yerine eleştirici yaparak diğer örgütlülükler de dâhil olmak üzere bizi ciddiyetsizlikle suçladı ve "kendilerinin 16 Mart günü alanı özgürleştirdiklerini" belirtti. 16 Mart günü ve öncesinde biz de dâhil olmak üzere bileşenlerin karşı devrimci olmayan bir örgütlülüğe alan kapatmayı tartışması (ki bu doğru düzgün tartışılmamış, herhangi bir örgüt buna net bir onay vermemiştir) yanlış bir tutumdur. Ancak bu ÖEP'in alanda ve öncesinde yaptığını meşru kılmaz. Çünkü alanı özgürleştirmek diye anılan şey dayanışma kültürünü zedelemiştir, kitlenin önünde çirkin bir görüntü yaratmıştır. Dahası tartışmaların sonunda bizleri tanyacağına, ortaklaşmaya uyacağını belirten ÖEP (şu anda bu tarz ifadeleri kullanılmadığı sadece kendileri tarafından söylenmekte ise de) bu ifadeye aykırı davranışıyla güven zedelemiştir.

Aynı hatta dostça, aynı düşmana karşı mücadele veren örgütlülükler arası ilişkide güvenin ne kadar önemli olduğu aşikârdır. Yoltaşlık ilişkisinde olduğu gibi siperdaşlık ve daha geniş anlamdaki eylem birliktelikleri için de güven çok önemlidir. ÖEP'in burada kısa haliyle ifade edilen tavırları ve bunu bir hata olarak addetmeyip diğer örgütlülüklerin ciddiyetini sorgulaması kafalarda ciddi soru işaretleri yaratmaktadır. Bu süreç ve özeleştiriden yoksunluk en geniş bileşenle yapılan eylemelilikler dışında önümüzdeki süreçte ÖEP ile Ankara özelinde iş yapmamızı zorlaştırmakta, hatta mümkünatını ortadan kaldırmaktadır.

Cebeci Kampüsü ve Beytepe özelinde de dayanışma kültürümüzü zedeleyen olaylar yaşanmıştır. Aynı süreçte Cebeci Kampüsünde her zamanki gibi saldırı ve provokasyon yaratmak isteyen İP'liler Mülkiye ADT adı altında bir etkinlik gerçekleştirmeye kalkmıştır. Küba ve Venezüella büyükelçilerini çağıran İP'li faşistler emperyalist krizi tartışma adı altında faşist propagandalarını yapmak istemiştir. Devrimci- demokrat- yurtsever öğrenciler de bu durumu teşhir etme kararı almıştır. Ancak panelin kapıları dekanlık tarafından öğrencilere kapatılmıştır. Kendi okulumuzda bir etkinliğe katılmamız engellenmiştir. Kapının önüne dikilen ÖGB'lere rağmen etkinliğe girilmiştir. Ancak verilen kararın dışında orada bulunan bazı arkadaşlar sıraları kırmışlar, öğrencilerin üzerine atmışlar, kitlenin yanlış anlayabileceği fevri davranışlar sergilemişlerdir. Benzer bir biçimde Dekanlıkça saklanan İP'lileri beklerken de okulumuzun diğer bazı eşyalarına zarar verilmiştir. Bu davranışların bize zarar verdiği ortadadır.

Ancak daha sonrasında bu olayları eleştirme adı altında yapılan bazı şeyler mücadelemize daha büyük zararlar vermiştir. TKP olaylarının ardından bir afişle olanları sahiplenmediğini, bunun kara bir leke olduğunu belirtmiştir. Mülkiye'nin hocalarının bir kısmı ise öznel bir bakış açısı ile benzer bir değerlendirme yapmıştır. Daha önce okulumuza beybol sopaları ile saldırıldığı zaman ya da ÖGB öğrencileri taciz ettiği hatta öğrencilerin kafasına silah dayadığı zaman ya da okula biber gazı ve copuyla polis saldırdığı zaman bu tarz net çıkışlarla öğrencilerini savunmayan hocaların bu tutumu zarar vericidir. Bunun karşısında SBF(d) Der (Siyasal Bilgiler Fakültesi Öğrenci Derneği) de İP'lilerin ciddi bir tehlike olduğunu açıklayan ve TKP'yi eleştiren bir

afiş asmışlardır. DGH ise yaşananları sahiplenmediğini belirtip eylemi "küçük burjuva anarşist" olarak nitelemiş, kitleyi yanıtacak şekilde tüm örgütlülüklerin eleştirilen davranışları sergilediği yönlü bir görüntü çizmiştir. Bildirilerinde ÖGB'nin ve okul idaresinin anti-demokratik tutumunu esas olarak eleştireceklerine "protestocular kapıyı tekmelediler" gibi burjuva medyaya uygun bir dil kullanmıştır. Kendi okulumuzda bir etkinliğin hiçbir gerekçe göstermeden kapanan kapısını zor kullanarak açmamızın meşru olmayan bir yanı yoktur. Öğrenciler ve büyükelçiler tarafından yanlış anlaşılacak üstelik ortak kararımızın da dışında görüntüler oluşmuştur. Bunu inkâr etmek doğru değildir. Ancak yapılacak eleştirinin de bir yeri ve üslubu vardır.

Cebeci'de bunlar yaşanırken Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü'nde de HKP'liler üzerinden gündeme gelen olaylar olmuştur. Bir süre önce SGD kendi inisiyatifini ile HKP'nin afişini indirmiş daha sonra diğer örgütlülüklerle durumu paylaşıp ortak bir şeyler yapmayı önermişlerdir. Oysaki HKP'ye karşı ortak alınmış tecridin ötesinde bir tavır yoktur. Ancak devrimci, demokrat ve yurtsever güçlere saldırı veya faşist propaganda söz konusu ise HKP'ye siyaset yasağı ve müdahalenin olacağı kararı vardır. Afişi indirirken tartışmaması, diğer kurumların inisiyatifini almaması ve HKP'ye yönelik böyle bir kararın olmaması temelinde devrimciler anlayışlarını belirtmişlerdir. Ancak sonrasında HKP'lilerin müdahalesi olmamasına rağmen SGD ve YDG(M) benzer davranışlara devam etmişler, fevri davranmışlar, toplantılarda alınan kararların dışına çıkmışlardır. Bu dışına çıkış devrimci ve demokrat diğer bileşenleri sıkıntıya sokmuş, kitle duruma tepki göstermiştir. Tepki gösteren kitleyi dinlemek yerine ise bu kitleye de zaman zaman fevri davranışlarda bulunulmuştur.

Devrimci, demokrat ve yurtsever güçlere yönelik herhangi bir saldırı devrimci mücadeleye yönelik saldırıdır. Biz YDG olarak bunun tabii ki karşısında oluruz ve dayanışmanın en iyi örneklerini ortaya koyamaya çalışırız. Ancak bunun fevri davranışlarla gelişmemesi, faşizmle doğru bir hatta mücadelenin önemsenmesi gerekir. Bir kez daha belirtelim HKP'ye karşı faşist propaganda veya devrimcilerle saldırı gibi karşı-devrimci pratikler haricinde tecrit politikası dışında siyaset yasağı dâhil bir müdahalemiz olmayacaktır.

Ankara'da yaşanan tüm bu olaylar hiçbir örgütlülüğe yarar sağlamamıştır ve hatta zarar vermiştir. Güven sarsıntıları, üslup sorunları, içi boş tartışmalar, ortaklaşmaya aykırı fevri davranışlar vb. ile geçen süreç hiçbir örgüte pratik ve örgütlenme adına getirim kazanandırmamıştır. Böylesine yoğun bir süreçte bu tartışmalar, sıkıntılar bir pratik değil pratiksizlik örneğidir. Bu zararlı süreç örgütlülüklerin karşılıklı diyalogu, özeleştirici ve eleştirici mekanizmalarının işletilmesi, objektif değerlendirmelerle sürecin anlaşılması ile fırsatı çevrilebilir. Dayanışmanın, devrimci kültürün, mücadelenin niteliğinin yükselmesi için faydalı olabilir. Bizim bu değerlendirmelerimizin de tek amacı budur.

Daha nitelikli eylem birliktelikleri, daha iyi bir faşizm karşıtı mücadele ve illaki daha çok devrimci dayanışma...

Ankara YDG

KOLEKTİFİN SESİ

Küçük de Olsa Cüretli Adımlar Atabilmek

İDDİAMIZ HAKLILIĞIMIZDAN GELİYOR

Sınıf mücadelesinin herhangi bir arenasında yani yaşamın her alanında bizleri iddialı kılan esas olgu, yürüttüğümüz mücadelenin haklılığıdır. Bu haklılık, temeli bilimsel olgulara dayanan, ayakları yere basan bir haklılıktır. Adaletsizliklerin kökenini anlayarak buna karşı verilen sistemli bir mücadele, bu nedenle yani haklılığından ve bilimselliğinden aldığı güçle iddialı olur.

Tarihe bir göz attığımızda kendi koşullarından ve nedenlerinden bağımsız ele alındığında **kesinlikle** anlaşılamayacak iddialı olma örneklerini rahatlıkla bulabiliriz. Niceliksel tüm güçsüzlüğüne rağmen İbrahim Kaypakbayarın başlattıkları mücadele, sıradan bir insanın ilk etapta anlamasının zor olduğu bir duruma işaret etmektedir. Yine Çarlık Rusya'sında 1905 devriminin acımasızca bastırıldığı bir dönemin akabinde Bolşevik Parti militanlarının fabrika önlerinde işçilere gerçekleştirdikleri konuşmalar unutulabilir mi? Sadece haklı olduğunu bilecek harekete geçen ve bir köle ordusu yaratarak Büyük Roma İmparatorluğu'na kafa tutan Spartaküs'te, Osmanlı'nın zulmüne meydan okuyan Bedrettin ve Ortaklarda, asılacağını bile bile sesini yükselten Pir Sultan'da, Mahirlerde, Denizlerde hep aynı iddiayı görmek mümkündür.

Bahsini ettiğimiz iddianın bilimsel yanı, andaki güçten bağımsız olarak asıl gücün geniş halk kitlelerinde olduğu vurgusuna dayanır. Mao'nun "**Emperyalizm ve tüm gericiler kağıttan kaplandır**" derken anlatmaya çalıştığı gerçek de budur. Temelini bu düşünceden alan haklılık, kitlelerin asıl özleminin ne olduğunu da, onların yaşanan ve keskinleşen saflaşmada hangi tarafta yer alacağını da göstermektedir. **Koşulların olumsuz olduğu anlarda dahi umudu ve iradeyi diri tutan, "mutlaka çözüm vardır" dedirten inatçılık, bu inatçılığın oluşturduğu muazzam yaratıcılık, bahsini ettiğimiz bilimsel haklılıktan ayrı ele alındığında anlaşılamayacaktır.** Akla hayale gelmeyecek firarlar da, kitlelere gitmek için üretilen çeşitli yöntemlerde, sa-

dece bedeniyle tarihi direniş örneği yaratanlarda ve daha onlarcasında bu yaratıcılığın örnekleri görülmüştür.

Mücadelemizin bilimsel haklılığını kavramak, biz genç devrimciler için hem daha zorunludur hem de oldukça önemlidir. Demirdağ yoldaşın genç devrimcilerin önyargısız öğrenmeleri gerektiğine yaptığı vurgu her an bu nedenle aklımızda olmalıdır. Buradaki öğrenmenin salt dolaşılı yöntemlerle öğrenme biçimleri olarak algılanmaması gerekir. **Teorik eserlerin okunması kadar dolaysız pratiğin kendisinden de öğrenmek hatta esasta bu şekilde öğrenmek ve bu iki öğrenme biçimini iç içe geçirmek asıl olandır.**

Devrim ve halk iktidarı, vaat ettikleriyle bizim gibi yüz binlerce gence mutlaka çekici gelecektir ancak bilimsel sosyalizmin temellerini, diyalektik yöntemi, felsefeyi ve ekonomi politiğin temel prensiplerini bilmediğimiz müddetçe, devrime olan bağlılığımızın duygusal kalacağını ve güçlenmeyeceğini söylemek zor değildir. En basitinden artı değer yaratılışını ve gasp edilmesini, meta değerini bilmeyen bir devrimci, egemen sınıfların tarihsel haksızlığını da kavrayamayacaktır. "Egemenler bizi sömürüyorlar", "onlar baskıcı, katliamcı" demek yeterli değildir. Konunun temelleri bilinmediği müddetçe "bu sorun farklı şekilde de çözülebilir" fikri güçlenecektir. Oysa ki emeğin gasp edilmesini kavrayan bir devrimci, çözümün "iyi patronlar" aramakta olmadığını da güçlü bir biçimde kavrayacaktır.

Sınıf mücadelesinde safını tuttuğumuz tarafın bilimsel ve sistematik görüşleri her karmaşık-basit, ağır-hafif sorunun çözümünün olduğunu söylemektedir. Uğraşmalarımızın bilimsel dayanakları vardır ve haklılığımız tam da buradan gelmektedir.

Gerek bilimsel haklılık, onun yarattığı iddialılık ve gerekse de bu iddialılığın yön verdiği yaratıcılık, kitlelerle iç içe olmakla sağlanabilir. Bir devrimcinin yaşam kaynağı ve seçtiği mesleğin (devrim-

ciliğin) var olma nedeni halk yığınlarının varlığıyla koşulludur. Kitlelerden kopan bir devrimci, ilham kaynağını kaybetmiş bir şaire benzer. Böyle bir şair yazdıklarıyla ne başkasına ne de kendisine bir duygu aktaramadığı gibi, kitlelerden kopan devrimci de asalaklaşan, yozlaşan, çevresine ve kendisine zarar veren bir bireye dönüşecektir. **O halde, derdi kitlelere ulaşmak olan bir devrimci, hiçbir zaman umutsuzluğa düşmeyecek ve her zaman, her koşulda “yapılacak bir şeyler var” diyebilecektir.** İşte böyle bir devrimci, bir bardak suda dahi fırtınalar koparacak güce sahip olabilir.

Devrimcilerle kitlelerin arasına mesafe girdiği dönemlerde ısrarla kitlelere gitmek ve doğru düşüncelerin savunucusu olmak paha biçilmez değerlerin yaratılmasına vesile olur. Böylesi dönemlerde, ki özellikle kitlelerin kendiliğinden harekete geçmeye başladığı bir süreçte egemen sınıfların, devrimcilerle yığınlar arasındaki mesafeyi açmak için daha fazla uğraşacağı açıktır. **Tüm gücüyle devrimci saflarda inançsızlığı besleyen egemen sınıfların pompaladığı umutsuzluk, kitlelere gitme anlayışının dumura uğramasıyla, kendine ve örgütüne güvensizlikle vücut bulur.** Devrimci saflarda içe doğru kapanmayı, giderek marjinalleşmeyi en fazla bu dönemde gözlemlemek tesadüfi bir durum değildir. İşte tam da böylesi dönemlerde yaratıcılık ve iddialı olma özelliklerine her zamankinden fazla ihtiyaç duyulacaktır.

Yaşanan gerçekliği doğru tahlil ederek, kendi gücümüzün nesnel gerçekliği kapsamında ısrarla kitlelere gitmek, yaratıcı ve iddialı olmak tam da bu dönemde somut olarak “bir şeyler yapma”nın en önemli teminatı

durumundadır. İlerici-devrimci tek örgüt olmadığımız açıktır ancak her seferinde harekete geçmeyi başkalarına bırakıyorsak, bekliyorsak ve tutucu davranıyorsak orada ilericiliğimiz ve devrimciliğimiz lafta kalıyordur.

Yukarıda da bahsettiğimiz gibi harekete geçmenin ama kelimenin tam anlamıyla harekete geçmenin zor olduğu bir dönemden geçiyoruz. Gerek İsrail'in Filistin saldırıları döneminde gerekse de iliklerimize kadar hissettiğimiz ekonomik kriz konusunda kitlelerin devrimcilerden daha hareketli olduğu, devrimcilerin-ilericilerin bu süreçte içe döndüğünü biliyoruz. Bunlar, tek başımıza hemen değiştiremeyeceğimiz nesnel gerçekler olarak karşımızda durmaktadır. Ancak tam da bu nedenle biz de hareketsizliğimizi bu duruma bağlarsak önemli bir yanılsa düşmekten kurtulamayız.

Diyalektik yöntem, esas olanın genel olarak içsel olduğunu öğretir. Bu, her koşulda yüzde yüz böyle olmasa da içsel olanın esaslığı genel olarak doğru bir yargıdır. Dışsal olan çok büyük bir etkide bulunabilir ve bazen de esasa dönüşebilir. Ancak temel prensip tekrar vurgulamak gerekirse içsel olanın esaslığıdır. Bir iki örnekle bu durumu açıklamaya çalışalım: depremlerde (deprem dışsaldır) bazı evlerin yıkılıp bazı evlerin yıkılmaması (evin yapısı içseldir) “evi yıkan deprem mi, binanın dayanıksızlığı mı?” sorusunu sormamızı gerektirmektedir. Bazı evlerin yıkılmadığı, bazılarının yıkıldığı bir yerde yıkılanların dayanıksızlığının esas olduğu açıktır.

Ülkemiz, feodal üretim ilişkileriyle kapitalist üretim ilişkilerinin iç içe geçtiği yarı-feodal bir ülkedir ve emperyalizmin yarı sömürgesi durumundadır. Bu gerçeklikte baş çelişki, gelişimi engelleyen feodalizm ile halk yığınları arasındaki çelişkidir ve bu içsel bir olgudur. Emperyalizm ise dışsal bir olgu olarak varlığını sürdür-

Harekete geçmenin zor olduğu bir dönemden geçiyoruz. Gerek İsrail'in Filistin saldırıları döneminde gerekse de iliklerimize kadar hissettiğimiz ekonomik kriz konusunda kitlelerin devrimcilerden daha hareketli olduğu, devrimcilerin-ilericilerin bu süreçte içe döndüğünü biliyoruz.

mektedir. Ancak eğer emperyalistler fiili bir işgale girişirlerse emperyalizm içsel bir olgu haline gelecektir ve baş çelişki olacaktır.

Dışsal ve içsel konusu her özel olayda da değerlendirilmesi gereken bir durumdur. Yukarıda genel hatlarını çizdiğimiz sürecin bizim dışımızda (mutlaka bir parçası olduğumuz unutulmadan) dışsal bir gerçekliğe işaret ettiği açıktır. Bu dışsal olgu, oldukça da güçlü olmasına rağmen “tasfiyecilik çok güçlü, kimse hareket etmiyor, biz de hareket etmiyoruz” demek anlaşılır değildir. Tasfiyeciliği kırmak için harekete geçmek, yapabildiğimiz en iyisini yapmak asıl olandır. Mao yoldaş, **“Siyasetimiz hangi temel üzerine kurulmalıdır? Kendi kuvvetlerimiz üzerine kurulmalıdır, kendi kuvvetlerine dayanmak diye buna derler. Biz yalnız değiliz, emperyalizme karşı savaşılan dünyanın bütün ülkeleri ve halkları dostlarımızdır... Bununla beraber, kendi kuvvetlerimize dayanmanın gereği üzerinde ısrar ediyoruz, bizzat kendimizin örgütlediği kuvvetlere dayanarak bütün Çinli ve yabancı gericileri yenebiliriz.”** (Seçme Eserler, c. IV) derken bu gerçekliği vurgulamaktadır.

Çok uzağa gitmeksizin, yakın süreçte bazı alanlarımızda yapılan çalışmalara baktığımızda kendi gücüne güvenerek atılan adımların, “umulmadık” başarıları beraberinde getirdiğini göreceğiz. Ancak yeri gelmişken belirtelim ki “kendi gücüne güven” olgusu, dışa kapanma, ortak iş yapmama anlayışı olarak algılanmamalıdır. **Bilakis hareketsizliği kutsamadan diğer güçleri harekete geçirememeye olasılığını da göze alarak harekete geçme ve kitleleri örgütleme, harekete geçirme siyaseti olarak algılanmalıdır.**

İsrail saldırısının olduğu dönemde bir niceliksel olarak zayıf olduğu bazı alt alanlarında başka güçlerin çağrı yapmasını beklemeden harekete geçmesi, kitlelere gitmesi ve başarılı bir eylemin örgütlenmesi bu nedenle oldukça anlamlıdır. Yine Yunanistan’da yaşanan gelişmelere karşı bazı alanlarımızın hızlıca harekete geçmesi, bildiriler yazıp dağıtması ve eylemler örgütlenmesi, kitleyle temas kurması aynı anlayışın doğru yorumlanmasına örnek olarak verilebilirler.

“Kendi gücüne güven” olgusu, kendi misyonunu kavrama, kendi siyasetine ve kitlelere güvenme anlayışlarıyla yaşama geçebilecek bir olgudur. YDG, anti-faşist anti-emperyalist bir kitle örgütü olduğuna göre, siyasetinin temeli de anti-faşist anti-emperyalist bir çizgide yaşam bulur. Faşizm ve emperyalizm gerçekliğini kavrayan bir YDG’linin örneğin NATO toplantısına karşı ya da ABD Başkanı Obama’nın Türkiye ziyaretine karşı tepkisiz kal-

ması asla anlaşılır değildir. Eğer tepkisiz kalınıyorsa var olan durum ya emperyalizm gerçeğinin kavranmadığını ya da kendi siyasetine ve kitlelere güvenilmediğini veya hepsinin birden olduğunu göstermektedir. Eğer NATO karşıtı miting ve eylemlere hazırlıksızsak, daha da kötüsü NATO-Obama karşıtı miting ve eylemlere katılmıyorsak sorunumuz köklüdür. Kaldı ki böylesi eylem ve mitingler örgütlenmemişse bile durmamızın, beklememizin anlaşılır bir yanı yoktur. Nasıl ki İsrail’in saldırısında birçok alanımız “kimse çağrı yapmadı” diyerek beklemek yerine harekete geçiyorsa tüm alanlarımız ve yoldaşlarımız da aynı şekilde hareket etmelidir.

“Haberimiz yoktu”, “son anda çağrı yapıldı”, “başka işimiz vardı”, “kimse gelmez” vb. denilerek emperyalizm ve faşizm karşıtı eylem-etkinliklere katılmamak, örgütlenmek YDG’yi, programını, varlık zeminini ve kitleleri anlamamak demektir. Özellikle böylesi gündemlerde en fazla enerjile, en geniş kitlelere gitmenin zemini her zamankinden daha fazladır. **Unutmayalım ki kimse harekete geçmiyorsa biz harekete geçmek zorundayız, kimse yapmıyorsa biz yapacağız.** Mao yoldaşın da dediği gibi, **“Zayıflık ve güçsüzlük üzerine kurulmuş her türlü ideolojiyi saflarımızdan süpürüp uzaklaştırmalıyız. Düşmanın gücüne olduğundan fazla değer veren ve halkın gücünü küçümseyen her türlü görüş yanlıştır.”**

Yakın sürece baktığımızda kendi gücüne güvenerek atılan adımların, “umulmadık” başarıları beraberinde getirdiğini göreceğiz.

Ya statükonun bir parçasısın

ya da onu parçalarsın!

Her ne kadar kelime anlamı durağanlık da olsa statik olana yapılan atıf, örgütlü mücadelede kısır döngüyü kıramamaya karşılık gelir. Her şeyin hareket ettiği bir dünyada konunun özü hareket değil onun niteliğidir. Statik nitelikli hareket de (tüm tezatlığına rağmen) devinimin iddiasızlığına denk düşer.

Rutin devinim de kendi niteliği kapsamında heyecan verici, yeni şeyleri içinde barındırır ancak insanlık tarihinde üretim ilişkilerinin değişmesi anları devinimin doruk noktalarıdır. Kapitalist bir toplumda yıllarca sınıf mücadelesi vermek ileriye gidişin zeminini döşer ancak kapitalist dönünün kırılması sadece devrimle mümkün olabilir. O halde rutin devinimin devrimci devinimle iç içe geçmediği her hareket ilerici de olsa statükoyu parçalama iddiasından yoksundur ve son tahlilde anlam-sızlaşmaya mahkumdur.

Hareketin değişmesi sorunu sadece üretim ilişkilerinin değişmesi meselesinde değil yaşamın (yani hareketin olduğu her yerin) her anında da önemli olan bir konudur. Bu her anda ve her çelişkide nasıl bir yöntem izleneceği sorusunu kişinin/grubun önüne getirir. İşte bu anlarda statükoya düşmek ya da onu parçalamak seçenekleri arasında bir tercih yapılmak zorunda kalınır. Yukarıda da değindiğimiz gibi hareket süreklirse onun niteliği de her zaman güncel bir konu olarak karşımıza çıkacaktır. O halde statükoculuk-tutuculuk sorunu belli dönemlerin değil her anın sorunudur ve en genel anlamıyla devrimci olunup olunmadığı ile ilgilidir.

DEVRİMCİ SADECE İLERİCİ DEĞİLDİR

Devrimci olma iddiası bu nedenle önemlidir. Devrimci sadece ilerici değildir, olamaz. O, aynı zamanda bütünlüklü bir ilerici değişimin mimarı olmakla yükümlüdür. Sınıf mücadelesinin amansızlığı her an devrimcinin kendisiyle ve karşıt sınıflarla irade savaşını zorunlu kılar. **İşte gündelik yaşamda, politika belirlerken, özel süreçlerde ve genel yaşam tercihlerinde oluşan statükolara karşı da mücadele verilmesi gerekliliği bu gerçeklikten doğar.** Ancak unutmamak gerekir ki statükoya karşı mücadelede belirleyici olan son noktada kişinin-grubun kendisiyle verdiği mücadeledir. Bir devrimcinin gerçekten yenildiği an iradesinin kırıldığı andır. Yaşanan tüm olumsuzluklarda çözümün olduğu bilindiği sürece mücadele devam eder.

Statükoyu parçalama gücü değişimin ve iradenin ürünüdür. Değişim ve irade yenilgiyi kabullenmeme, eskiyi gözünü kırpmadan yıkma yetisidir. Devrimci mücadelede umutlar silikleştikçe ve başka etkenler etkinleştikçe oluşan statükolarda iradenin zayıfladığını gözlemliyorsak, bu asla tesadüf değildir.

Mevcut tasfiyecilik devrimci mücadele saflarında çok yönlü bir kırılmaya işaret etmektedir. Bu kırılmalar her ne kadar birdenbire oluşmamış olsa da “yenilgi” anlayışlarının sonuçları olarak içinden geçtiğimiz süreçte fazlasıyla kendisini hissettirmektedir. “Yapılmaz”, “değiştirilemez” gibi onlarca olumsuz söylem ya da sözlü olarak söylenirse de fiilen yapmama, değiştirmeme durumunun kendisi, mevcut statükonun anlaşılmasını kolaylaştırıcaktır. Statükoları parçalama her zaman en “cesur” hamlenin yapılmasıyla değil, yapılamaz denileni ustalıklı yapmakla mümkündür.

Kendi gerçekliğimiz ekseninde mevcut statükolara karşı çıkmak önemlidir ancak bu faaliyetin sürekli olması da o ölçüde gereklilik arz eder. Örneğin hiç bildiri dağıtılamayan bir alanda bildiri dağıtmak statükoyu parçalama açısından anlamlıdır ancak bunun rutinleştiği bir yerde sadece bildiri dağıtarak statükoyu parçaladığımızı düşünmemiz anlamsızdır. Eylem için sokağa çıkılmayan bir

statükoyu güçlendirecektir. Bir işin yapılamayacağını düşünen birey, yapmak isteyeneye güvensizlik aşılandığında aslında “yapılmaz” statükosunu güçlendirmektedir. Tüm bu aktarılanlara baktığımızda onlarca statükonun esiri haline geldiğimizi daha iyi görebiliriz. **Günü planlama, teorik-politik çalışma yapma, pratik faaliyet, kolektivizm gibi özel parçalardan tutalım da genel devrimci harekette ortaya çıkan statükoların hapsedtiği bir çemberden çıkma mücadelesi vermemiz gerekmektedir.** Genel devrimci hareketin güvensizlikten kaynaklanan statüko içerisinde bocaladığı bu dönemde kendine ve kitlelere güvenerek atılan her adım, tüm niceliksel darlığına rağmen işte bu nedenle oldukça önemlidir. Özelde de birey kendisini sınırlayan çizgilere karşı hareketlenmedikçe bütünlüklü olan için verilen mücadelede başarılı olmaz. Unutmamak gerekir ki güvensizlik, statükoyu besleyen en sinsi unsurdur.

Statükoyu parçalama cesareti olmayan birey-grup, o statükonun parçası haline gelecek ve statükoyu güçlendirecektir.

dönemde basın açıklaması yapılabilmesi statükonun parçalanmasına katkı sunar ancak 5-10 kişiyle sürekli basın açıklaması yapmak statükonun kendisi haline gelecektir. O halde statükoyu parçalamak, ileriye doğru değişimi zorlamaktır. Ancak bu zorlama, “nasıl yapacağım?” sorusuyla sürekli paralellik taşınmalıdır. Statükoyu parçalamak, düşünmeden adım atmakla da yapılabilir ama bir süreklilik içinde düşünmek, deneyimleri biriktirmek ve hareketle düşünceyi bağlamak zorunludur.

DEĞİŞTİRMEK VEYA PARÇASI OLMAK

Statükoyu parçalama cesareti olmayan birey-grup, o statükonun parçası haline gelecek ve

Yaşamın her anında ve parçasında devrimci birey irade ve bilinçle statükoları parçalamalıdır. Küçük görünen adımların anlamlı olması ancak bu sayede mümkündür. Tüm anlattıklarımızdan çıkan sonuç, değiştirme iradesinin büyüklüğüne ne kadar ihtiyaç duyduğumuzu göstermektedir. Her gün 10’da kalkan birisinin 8’de kalkması, kitap okumayanın her gün 10 sayfa kitap okuması, yazı yazamayanın her gün yazmak için kendisini zorlaması, tembelliğin ve güvensizliğin revaçta olduğu bir dönemde sürekli kitlelere gidilmesi ve bunlar gibi onlarca statükoların parçalanması için vazgeçilmezdir. Statükonun zamanla (kırılmadığı her an) güçlendiğini, güçlendikçe daha fazla rahatsız ettiğini söylemek gerekir. O halde ya onun parçasısınız ya da onu parçalarsınız.

Geçen sayıda, bu köşede, Komsomol'un ilkelerini inceleyeceğimizi belirtmiştik. Halk gençliğinin Komsomol'u tanıyabilmesi için Komsomol ilkelerinin incelenmesi önemlidir. Ancak, Komsomol'a neden ihtiyaç olduğu anlaşılmadan, Komsomol ilkelerinin incelenmesi bir anlam taşımayacaktır.

Neden güçlü bir Komsomol'a ihtiyaç vardır? Evet, sorumluluk ve sorunumuz budur.

En başta, bu düzen bize hiçbir gelecek vaat etmemektedir. Daha doğrusu, sistemin bize biçtiği gelecek, sefil bir yaşam, ilğimize kadar sömürülmek, aptallıkla terbiye edilmek; daha güzel bir dünya, iyi bir yaşam umudumuzun yok edilmesi, tüm bunların sonucunda elde ettiğimizle, "efendilerimize" şükretmektir. Bize biçilen yaşam, budur.

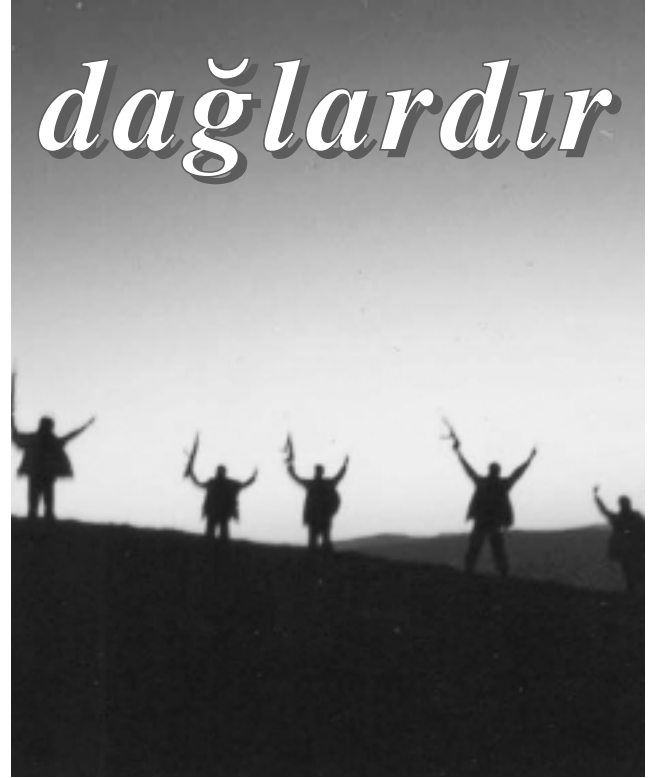
Bu biçilen yaşam için öğrenci, işçi, köylü olmamız o kadar önemli değildir, ayırım noktalarımız çok belirleyici değildir. Üniversitelerdeki neo-liberal eğitim politikaları sonucu, üniversite öğrencilerinin çok büyük bir kesimi için, iyi bir gelecek umudu yerle bir edilmektedir. Gelecek için, sistem hepimize aynı rolü dayatmaktadır: Nitelikli bir işçi olmak veya nitelikli ama bir işçi olmaktan yoksunluk. Sistem hepimizi aynı gemiye yerleştirmekte ve içinde bulunduğumuz gemide sürekli bir şekilde gedik açılmakta ve gemi su almaktadır. Ucuz iş gücü, en ufak bir iş güvencemizin olmaması, yarı aç-yarı tok bir yaşam biçilmektedir. Ve krizin derinleşmesiyle birlikte, bu resim her geçen gün netleşmekte, diplomalı işsizlik safına her yıl binlercesi eklenmekte, dahası bundan çok daha fazlası üniversiteye dahi girememektedir.

Kriz öncesi ekonomik büyümenin zamanla istihdamı arttıracığı masalının günümüzde son bulması, karın tokluğuna çalıştığımız işimizde bile bizden daha fazla fedakarlık beklenmesi, dahası ilk fırsatta, bizler hiç düşünülmeden, kârlarına zarar gelmemesi için kapı önüne konulacak ve krizlerinin faturasını ödemek zorunda bırakılacağız.

Hak arama çabalarımıza saldırılmakta, üniversiteler-

Umudu güçlendiren

dağlardır

de sürekli soruşturmalar açılmakta, öğrencilerin basit gerekçelerle tutuklanmaları süreklilik arz etmekte, 2000 yılı başlarındaki demokratikleşiyoruz masalı, sistemin kolluk güçleri tarafından yapılan işkencelerle tuzla buz olmakta, işçilerin sendikal mücadelesine ket vurulmakta, kölece bir yaşam dayatılmaktadır.

Kölece bir yaşam dayatması, kendiliğinden tepkilere neden olsa da -kaldı ki krizin derinleşmesine paralel bu tepki daha da fazlalaşacaktır- genç nüfusun önemli bir kısmı tarafından, içten içe isyan etseler de, çaresizlikten ya da sistemin bilinçlerine hükmetmesinin sonucu kabul görmektedir. Bunun sonucunda, gelecek günlerinden umutlu olanların oranı azalmaktadır. Sistemin istediği tam da budur: Umutsuz genç nüfus oranının sürekli olarak artması.

Sistem tüm bunları gerçekleştirebilmek için tüm mu-

halif örgütlülüklerle saldırmakta, meşru ve legal örgütlülükleri illegal örgüt gibi göstermekte ya da bunu gerçekleştiremediği noktalarda farklı gerekçelerle baskıları yoğunlaştırmakta, okuldan atma, dersten bırakma, tutuklama, işten çıkarma vb tehditlerle terbiye etmeye çalışmaktadır.

Kaldı ki, sistemin yukarıda vurguladığımız saldırıları büyük oranda örgütlü olanlar için geçerlidir. Çok büyük bir gençlik kesiminin örgütsüz olduğunu düşünürsek, sistemin en büyük saldırısı, bilinçlerimize yönelik saldırıdır. Bunu da bizi daha fazla yalnızlaştırmaya çalışarak yapmaktadır. Burjuvazinin belirlediği bir toplumsal eğitimden geçen insanlar, burjuva düşüncesinin kirli yönleriyle kirletilmekte ve bu kirlenmişliğin üzerinden propaganda yaparak ve çok küçük bir azınlığa bireysel kurtuluş umudu üzerinden, insanların birbirleri hakkında güvensizlik

yaratılmaya çalışmaktadır. Sistem yalnızlaştırmayı güvensizleştirerek yapmaktadır.

Yalnızlaşma, güçsüzlüğü besler. Güçsüzlük, çaresizliği, inisiyatifsizliği, boş vermişliği, duyarsızlığı, mutsuzluğu ve umutsuzluğu besler.

Bu konuda sistemin en büyük kozlarından birisi de yanılısına yaratarak, çok güçlü olduğunun propagandasıdır. Gelişen teknolojiyle birlikte, tüm toplumun denetim altına, tüm telefonların kayıt altına alınmaya çalışılması, internet vb iletişim araçlarının kontrol altına alınmaya çalışılması, böylesi bir bilincin şekillenmesine de neden olmaktadır.

Üzerimizde sürekli bir denetim sağlanmaya çalışılması, inisiyatifin sistem tarafına geçmesine neden olmakta,

bu da bizleri daha fazla edilgenleştirmektedir. Tüm bunlara inat olarak, hangimizin duygu dünyasında, bilincimizde dağlar yer almamıştır.

Tüm bunların içinde, umutsuzluğa inat umutla mücadele eden ve bu mücadeleden taviz vermeyenlerin beslendiği kaynak nelerdir? Örneğin militan Kürt gençlerinin... **Umutları güçlendiren, dağlardır.** Oradaki mücadeledir. **Çünkü bilinmektedir ki, tüm bize çektirilen acıların hesabı orada sorulmakta, mücadelenin şah damarı orada atmaktadır.** Umut da orada büyümektedir. Büyük şair Ahmet Arif'in dediği gibi: "... hesap dağlardır! Umut dağlarla."

Krizin derinleşmesi, sisteme yönelik öfkeyi açığa çıkarmaktadır. Bu da sosyalizm mücadelesinin daha fazla ilgi çekmesi ve bu mücadele içerisinde devrimci seçeneğin açıkça belirginleşmesini doğurmaktadır. Genç-

Çok büyük bir gençlik kesiminin örgütsüz olduğunu düşünürsek, sistemin en büyük saldırısı, bilinçlerimize yönelik saldırıdır.

liğin öfkesinin arttığı oranda, sistemin temellerine yönelik mücadelesi de artacaktır.

Tüm bu nedenlerden dolayı Komsomol'a her zamankinden çok daha fazla ihtiyaç bulunmaktadır. **Gençliğin bağımsız, özgür, sistemin denetimi dışında komünist örgütü olarak ve devrimci savaşın organik bir parçası olması açısından Komsomol'un önemi büyüktür.**

Gençlik, bu sisteme son verecek en büyük güçlerden birisidir. Çünkü geleceğin sahibi bizleriz. Geleceğimizin aydınlık olması açısından devrim şarttır. Devrim gerçekleşmeden, geleceğimiz de olmayacaktır. Devrim için, gelecek için, gençlik kendi akacak yatağını bulmalı, Komsomol'u güçlendirmelidir.

Göçmen Genç

Zayıf ve güçlü'nün çatışmasında, taraflardan birine destek sunulması sonu belirleyen önemli bir etkidir. Tarafı olduğumuz güçlü ise, beklenen sonuç erken elde edilir. Zayıfsa, durumun tersi yönde sonuçlanması olasılığı artar.

Kapitalizmde, 'zayıf' olan halk kitleleridir. 'Rahat bir yaşam' için çalışarak temel gereksinimlerini elde etmek isteyenler yani... Ne yazık ki, bunu yaparken, her daim sorunlarla karşılaşmaktalar. Düzenli asgari bir gelir, hayat boyu güvenin zeminini vermemekte, her an bir şeylerin ters gideceği olasılığı, onu daha fazla üretmeye baskılamaktadır.

Böylece iş, araç olmaktan çıkarak bir bulanıklığa yol açmaktadır. Öyle ki, günlük yaşamın büyük kısmını işte geçirip, sevdikleriyle paylaşımını akşam birkaç saate ve hafta

sonuna mahkum etmek zorunda bırakılmaktalar. Temel bir hak olan, iyi bir yaşam hakkı, böylece gasp edilerek, yaşam; para-iş girdabında çürütülmektedir.

Kapitalizmin doğasından kaynaklanan bu durum, bizlere ezen ve ezilen taraflar olarak tanımlanan iki tarafı yaratmaktadır. Ezilenler, yani işçi sınıfı ve geniş halk kitleleri ve ezen, sermaye sahibi holdingler, medya baronları, bankların başını çektiği burjuvazi...

Ezen ve ezilen çatışmasında, güçlü bir örgütlü duruş olmaksızın süreci ezilenden yana çevirmek olanaksızdır. O yüzden, her an büyümek, genç kitleleri bu sürece destek sunmak üzere örgütlenmeye ikna etmekle karşı karşıyayız. Böylece örgütlenerek güç ve güç olarak da değiştirebilen olabiliriz.

Her birimizin çevremizde çok sayıda ilişkide olduğumuz insanlar olmasına rağmen bu ilişkileri örgütlemeye zayıflıklar görülebiliyor. Kimi zaman, en yakınımızdakileri örgütlemek, şehirler ötesi bir faaliyette tanıştığımız birini örgütlemekten daha zormuş gibi sahte bir kavrayış yaratabiliyor. Halbuki, bireysel yaşamımızda bolca yan yana geldığımız, kurumumuzu tanıyan bir potansiyeli örgütlemek daha gerçekçi olsa gerek.

Bu tarz ilişkilerde kırmaya korktuğumuz statükolar, bizi bu girişimleri ertelemeye itebilmektedir. Çünkü bu katmanla kurulan ilişkiler devrimci bir zeminde gelişmemiştir. Ailevi dostluk-akraba gibi ilişkilere dayalı bu durumun bozulması, bizim yaklaşım ve devrimci duruşumuzun da sor-

gulanmasını getirmektedir. Dolayısıyla çevremizdekilerin örgütlenmesi, bizlerin bireysel yaşamdaki devrimci duruşumuzla da bağlantılıdır.

Günlük yaşamımızda ilişkide olduğumuz gençlere karşı nasıl bir kimlik yansıttığımız önemlidir. Devrimci faaliyetimizi onlarla ne denli tartışma becerisi gösteriyoruz? Ya da "yoldaşlarımız ve diğerleri" diye bir kavrayışımız mı var? Eğer öyle ise, bu sonucu yaratan sebeplerde bize düşen pay nedir?

"Hangi taraftasın?" kampanyası, bu yanılla örgütlü gücümüzü ve yanı başımızda örgütsüz duran gençleri hedefleyen bir örgütlenme kampanyasıdır. Bir yandan, tarafımızı belirlememi-

ze rağmen yapamadıklarımıza yoğunlaşırken, diğer yandan çevre çeperimizde bize yakın duran gençleri kurumumuza katma sürecidir. Bunu yaparken, işe hangi tarafta olduğumuzu sorgulayarak başlamak ise doğru olanıdır.

Kapitalizmin, ekonomik krizle sersemleştirdiği günümüzde, süreci atlatmak için saldırganlığını arttıracak kesindir. Baskı ve hak gaspları ile derinleşecek olan bu süreçle, ezilen halk kitlelerinden güç birlikteliği yaratma kavgası, kampanyamızın da anlam kazanabileceği bir dönemi de beraberinde getirmektedir. **Geniş kitlelerde kapitalizme karşı duyulan güvensizlik derinleştirilmeli, ulaştığımız alanlarda sistem teşhiri yapılarak, hak alma mücadelesini büyütülmeliyiz.** Saldıran ve ezilen tarafların, geniş kitlelerce de daha net görülmeye başladığı bu dönem, taraf olmaya çağrının daha da yüksek sesle yapılması gereken elverişli dönemlerden biridir. Gelişmelere paralel, kendimizden başlayarak, yakın çevremiz ve diğerleriyle devam eden bir yol haritasıyla doğru hareket tarzını yaratalım.

YDG'li olarak, sürece daha fazla emek harcayabilmenin yolunu arayalım.

Eksiklerimizi aşmakta açık, mütevazı ve ısrarlı olalım.

Örgütsüz duruşları ele alarak, bunun objektif olarak karşı tarafa hizmet ettiğini anlatalım.

Taraf olmanın zorunluluğunu görerek, her alanda kampanyamızı büyütelim!

ATİK-YDG

Yeni Demokratik Gençlik 19. Kongre Siyasi Perspektif Taslağı***Parasız-Demokratik Eğitim Hakkı ve YDG'yi büyütmek için;
Enternasyonal Birleşik Mücadeleyi
Geliştirelim!*****Önsöz**

Son yıllarda YDG olarak genel görev ve sorumluluklarımızı daha da sadeleştirerek asıl çalışma alanlarımıza yoğunlaşmaktayız. Bu yoğunlaşma ve hedefe kilitlenmenin hâla istediğimiz boyutta olmadığı kesindir. Bu yıl, bir bütün YDG olarak önümüze koyduğumuz anket çalışmasıyla, yaklaşık 5 bin öğrenci ile birebir iletişim kurarak temel sorunlarını ve bu sorunlar karşısındaki tavırlarını anketlerle ortaya çıkarmaya çalıştık. Anket sonuçları; öğrencilerin yaklaşık % 90'ının paralı eğitim sisteminden şikayetçi olduğu ve yaklaşık % 50'sinin bir fiil paralı eğitim sistemine karşı mücadele etmek istediğini göstermektedir. Bu gerçeklik tabii ki sırf Avrupa'nın değil, bütün dünya genelinde gençliğin paralı eğitim sistemine yönelik tepkileridir. Dünya Eğitim Günü olan 5 Kasım'da dünyanın değişik coğrafyalarında gençlik parasız ve demokratik bir eğitim sistemi için eylemler düzenledi ve gelecek yıl bu eylemler daha güçlü ve yaygın bir şekilde tekrarlanacaktır. İtalya, Yunanistan, İspanya, Almanya ve Fransa'da eğitim gören gençliğin tepkileri gözler önündedir. Almanya'da orta dereceli okullarda okuyan öğrencilerin okulu boykot eylemlerinde, okul idarelerinin okuldan atma tehditlerine rağmen 100 binden fazla öğrencinin sokaklara çıktığına ve yer yer polisle çatıştığına hepimiz tanıklık ettik.

Bu tepkiler genel olarak kapitalist sistemin neo-liberal politikalarına ve özelde de eğitimdeki özelleştirmelere yönelmektedir. Asıl sorun bu tepkilerin ve şikayetlerin var olması değildir. Asıl sorun YDG gibi gençlik örgütlerinin bu süreçteki görev ve sorumluluklarını en iyi şekilde nasıl yerine getireceklerdir. Ya da başka bir deyişle; eğitim gören gençlik içindeki potansiyel enerjiyi nasıl kinetik ve politik bir enerjiye dönüştüreceği sorunu en önemli meseledir. Buna göre, sınırlı olan enerjimizi birincil faaliyet alanlarımıza yoğunlaştırabiliyor muyuz? Yani esas görev alanlarımızı tali görev alanlarımızdan ayırabildiğimiz ölçüde başarılarımız artacaktır. Fakat bu YDG'nin tek görevi eğitim gören

gençliği örgütlemektir mutlaklığını beraberinde getirmiyor. Birincil/esas eşittir 'tek görev' anlamına gelmiyor. YDG'nin pratiğinde ve tüzüğünde görüldüğü gibi görev ve sorumluluklarımız çok daha fazladır, son yıllarda bir alanı esas almamızın sebebi gençlik örgütü olmamızdan ve o alanın sorunlarının yakıcılığından kaynaklanmaktadır.

Eğitim sorunu toplumun çok geniş kesimlerini kapsamaktadır. YDG olarak bu gerçeklik göz önünde tutularak bu alandaki mücadeleyi ortaklaştırmaya ve geliştirmeye çalışmalıyız.

***Eğitimde neo-liberal politikalar;
PPP'li GATS ve Bologna süreci***

Eğitim sektöründeki özelleştirmeleri ve kısıtlamaları kapitalist burjuvazinin o süreçteki genel ekonomisinden ve politikalarından bağımsız bir şekilde ele alamayız. Eğitim sektörü kapitalist burjuvazi için her daim önemli bir yer edinmiş ve önümüzdeki süreçte de bu misyonunu sürdürecektir. Kapitalist burjuvazi için eğitim:

Bir; kendi değer yargılarını topluma taşıyarak onları şekillendirmek amaçlıdır.

İki; kendi çarkının dönebilmesi ve azami kârı elde edebilmesi için vasıflı eleman yetiştirmenin bir aracıdır.

Üç; eğitimin aktarım sürecinde de, har(a)ç alarak yine kâr elde etmektir.

Kapitalist burjuvazi günümüzde bu amaçlarına neo liberal politikalar olarak bilinen, GATS ve Bologna süreci ile ulaşmaya çalışmaktadır.(...)

GATS antlaşması ve üç P

Neo liberal sürecin yansımaları olarak eğitim sektöründeki özelleştirme GATS (General Agreement on Trade in Services - **Hizmet Ticareti Genel Anlaşması**) adı altında somutlaşır. DTÖ bağlı olan GATS anlaşması çerçevesinde son yıllarda giderek üç P (**Public Private Partnership – Kamu Özel Ortaklığı**) çağırısı yayılmaktadır.

Bu, eğitimin özelleştirilmesinden başka bir anlam taşıyor. Her geçen gün ülkelerin okul yasaları değiştirilerek, okulların kapıları sermayeye açılmaktadır. Sponsorluk aracılığı ile sermaye birçok okula girmiş bulunmaktadır. Bazı okullar imkansızlıklardan kaynaklı (teknik yetersizlik, okul binasının küçüklüğü vb.) zorunlu olarak sermaye ile ortaklık yapmaktadır.

Kapitalizm eğitimi kişinin gelişmesi amacı yerine ekonominin istemlerine cevap verecek şekilde biçimlenmektedir, geçmişte bu daha üstü kapalı yapılrken sistem artık bunu en açık haliyle yapmaktan hiç çekinmemekte eğitimin bir meta oluşunu ve Pazar haline gelişini meşrulaştırmaya çalışmaktadır. 12 yılda lise bitirme, G8 ve BA/MA bunun en iyi örneklerini oluşturmaktadırlar. Özel sektör eğitim noktasında konseptler hazırlayıp ve bunlara okulları da katarak amaçlarına uygun bir şekilde eğitimin içeriğini belirlemektedirler. Almanya'da özellikle Bertelsman çok açık bir şekilde bunu yapmaktadır. Bazı ülkelerde yapılan araştırmalarda (örneğin PISA-Studie) eğitim kelimesinin içeriğini tartıştırmakta ve ona yeni anlamlar kazandırmaktadır. Bu araştırmaların yetki merkezi olan OECD değişik araştırmaların sonuçlarını karşılaştırarak öğrencilerin sermaye için kullanım değerlerini ortaya koymaktadır. **PISA gibi araştırmalar için eğitim kişinin gelişimini amaçlayıp amaçlamadığını değil, bunun yerine belirleyici olan eğitim ile elde edilen öğrencinin ekonomik kullanım değerinin somut belirlemesidir. (...)**

Bologna süreci

Bologna sürecinde uluslararası anlaşmalara bağlı olarak, öğrenim reformuna ilk olarak 29 ülke katıldı. İlk ortak açıklama, Avrupa Eğitim Bakanları tarafından 19 Haziran 1999'da yapılarak projenin temel taşları atıldı. 2010 yılında tamamlanması planlanan projeye şu anda 46 ülke katılmış bulunmaktadır. Projenin temel hedefi Avrupa genelinde ortak bir yükseköğrenim zemini oluşturmak, daha da ötesi Avrupa çapında tek tip eğitim sistemi yaratmaktır.

Bu proje nedir ve nereye evriliyor?

Bologna süreci yakından incelendiğinde, içerik olarak birçok sorun taşıdığı apaçık görülür. Bu açıklamada, anlaşılacağı gibi, amaç öğrenci sorunlarını tartışıp eğitimi ileriye taşımak değildir. Asıl amaç yüksek öğrenim sisteminin Avrupa düzeyinde birbiri ile yarışır hale getirilmesi ve böylece sistemsel bir bütünlük taşımasıdır. Bu bağlamda, eğitim uluslararası planda pazarlanmaya sürülüyor. Daha açık bir şekilde vurgulanacak olursa, tek tek eğitim-modülleri yurtdışına pazarlanacak ve böylelikle genel bir standard oluşturacaktır.

Yüksek öğretim mezuniyetlerini aynı oranda dengelemek ve eğitim sürecini pazarlayarak bir meta haline getirmek hedeflenmektedir. Öğrencilere de bu anlamda pazardaki müşteri gözüyle bakılmaktadır. Böylelikle eğitim "bilimsel" süreçten uzaklaştırılmaktadır. (...)

Berlin Freie Üniversitesi'nde Aralık 2007'deki bir habere göre Bachelor sistemi (Lisans sistemi), tarih bölümünde okuyan öğrencilerin mezuniyetlerinden önce eğitimlerini yarıda kesilmesine sebep olmuştur. Daha önceki eğitim sisteminde ise eğitimlerin yarıda kesilmesi oranının bugüne nazaran daha az olduğu görülür. Eğer bir trajedik

örnek vermek gerekiyorsa: Bachelor sisteminde ağırlık olarak matematik ve iletişim dalına ağırlık verilirken diğer branşlardaki; özelliklerde sosyal alandaki branşlar-bölmüler göz ardı edilmektedir. Bütün bunlara rağmen eğitimdeki başarı istenen sonucu vermemektedir. "Die Zeit" gazetesinde yayınlanan bir habere göre, sadece Bachelor sisteminde okuyan öğrencilerin % 15'i "Erasmus" kapsamında yurtdışında öğrenim görebiliyor. Bologna projesiyle uluslararası planda öğrenci değişimi ve eğitim hareketliliğinin yükseleceği söylenmişti, fakat bu hiç bir dönem gerçekleşemedi

Bunun dışında örneğin Almanya'da ise sadece öğrencilerin % 25'i Bachelor'dan Master'a geçiş yapabiliyor, bunun nedenlerinden bir tanesi, Master sisteminin eliteleşmesidir. Öğrenciler için yurtdışında master yapmak daha çok tercih edilir hale gelmiştir. Ve bunun sonucu Almanya'da master yapma cazibesini yitirmiştir.

Bunun dışında Bologna projesi ile birlikte eğitim planı

nı hazırlama sürecindeki öğrencilerin demokratik katılım hakkı ve öğrenci örgütlenmeleri önemli oranda ya tamamen kaldırılmış ya da kısıtlanmıştır.

GATS'in bir alt projesi olan Bologna projesi ile eğitim tamamen metalaştırılarak ticari bir hizmet sektörü gibi bir boyut kazanmaktadır.

Bu sürecin işsiz ve meslek eğitimi gören gençliğe yansımaları

(...) Özelde Avrupa'da meslek eğitimi gören gençler, üretim alanına girdiğinde birçok sorunla karşılaşmaktadırlar. Almanya ve Avusturya'da 3-4 yıl arası süren meslek eğitimi sürecinde ya haftada bir kez ya da 10. haftadan oluşan Berufsschule (Meslek Okulu) süreci gençlerin önüne koyulmaktadır. Bu projeyi kısa bir şekilde irdelediğimizde görebiliriz ki sistem bu sayede hem ucuz iş gücü yetiştirmekte (örneğin bir makine mühendisliği eğitimini 3-4 yıla sıkıştırarak hem eğitim gören kişiye sözde kısa sürede çok bilgi vermek istemekte ve bu süreç içerisinde ucuz iş gücünden yararlanılmakta) hem de aynı zamanda eğitim kalitesi ciddi şekilde düşürülmektedir. Genelde meslek eğitiminin sonunda kişi hâlâ uzmanlık alanında tam bilgiye sahip değilken, kalifiyeli işçi olduğunda bile üretim alanındaki "yenilikler"den kaynaklı özel kurslara gönderilmekte, bu kurslar ya işyeri tarafından belirli bir bölümü karşılanmakta ya da kişi bu maliyeti kendi karşılamak zorunda kalmaktadır. İkisi de gerçekleşmediği takdirde kişinin mesleği bu şekilde yetersiz duruma düşmekte ya da dar bir bölüme ayrılmaktadır.

Bahsettiğimiz bu yeniliklerden kaynaklı Avrupa'da belirli ana mesleklerden (Metal, Sanayi, Tekstil vs..) yeni meslekler oluşturulmaktadır. Bu da meslek eğitimi gören bir gencin, öğreniminin sonunda özel kurslar ile eğitimindeki yetersizliği tamamlama gibi bir sorunla karşı karşıya bırakılmasını getirmektedir. Özelde GATS (Bologna Süreci öncesi) projesi üzerinden Avrupa burjuvazisi tarafından uygulanan bu saldırı AB'nin bazı ülkelerinde de özgül olarak bu projeye bağlı olarak bazı farklılıklar ile uygulanmakta. Almanya, Avusturya, Hollanda vsülkelerde hükümetlerin neoliberal politikaları üzerinden saldırı paketleri hazırlanmakta ve büyük şirketlerin-sermayenin çıkarları doğrultusunda esas ve tali meslekler olarak politikalar belirlenmektedir.

Tabii ki bütün bu süreç içerisinde meslek eğitimi yarım kalan gençler için de bir şeyler düşünülmektedir. (...)

Parasız ve demokratik eğitim hakkı talebi

Bu saldırılar karşısında parasız ve demokratik eğitim hakkı için mücadele vermek ya da verilen mücadeleyi daha koordineli bir şekilde ileriye taşımak demokratik mevzilerin

korunması açısından önemlidir. Tabii ki taleplerimiz toplumsal gerçekliklere uygun ve geniş kesimleri kapsamalıdır.

Bilingual okullar/sınıflar talebi

Bilingual okullar/sınıflar talebi Avrupa özgülünde objektif ve geniş kesimleri yakıcı bir şekilde ilgilendiren bir taleptir. Hemen hemen Avrupa'nın bütün metropollerinde yoğun bir şekilde göçmen kökenli insanların yaşadığı söz konusudur. Ve bu insanların geldiği ülkenin (ya da anne, baba ve dedelerinin geldiği ülkeler) dilini ve yaşadığı ülkenin dilini konuştukları başka bir gerçekliktir. (...)

Demokratik katılımçılık talebi

GATS ve Bologna projesiyle öğrencilerin ve velilerin kısmi olarak var olan eğitimdeki demokratik katılımçılık hakkı tamamen ortadan kaldırılmaya çalışılıyor. Eğitimin içeriği ve sonuçlarının ne olacağı noktasında sermaye tamamen belirleyici olmaktadır. Sermayenin elini eğitim alanından çekmesi talep edilmelidir. Bununla birlikte öğrencilere koşulsuz-karşılıksız burs ve eğitim olanağı sağlayacak eğitim bütçesi arttırılmalıdır.

Yıllık ya da daha uzun vadeli eğitim programları hazırlanırken buna veliler, öğrenciler ve öğretim görevlileri katılmalıdır. Ve herkes eşit oy hakkına sahip olmalıdır. Öğrencilerin bağımsız kurumları olmalı ve bunlara kesinlikle okul/üniversite idareleri müdahale etmemelidir. Bunlar öğrencilerin talepleri doğrultusunda bütün okulu/üniversiteyi bağlayan kararlar almalıdırlar. (...)

Parasız Eğitim talebi

Emekçilerin verdikleri vergilerle normal şartlarda, toplu taşımacılık, sağlık, eğitim gibi temel şeyler finanse edilmektedir ve dolayısıyla bu hizmetler halka parasız bir şekilde götürülmelidir. Ancak pratiğe baktığımızda özellikle neoliberal ekonomi politikalarla yukarıda saydığımız hizmetler süreç içinde özel sektöre peşkeş çekilmiş ve halkın vergisi halka hizmet olarak değil de, meta olarak geri satılmaktadır. Burada çifte bir soygunun olduğu gözler önündedir.

Eğitim ve diğer hizmetlerin her koşulda parasız olması talep edilmelidir.

Ortak mücadele

Mevcut süreçte gerek işçi sınıfı açısından gerekse de öğrenciler açısından, dünya çapında, anti-emperyalist mücadelenin öne çıktığı, daha doğrusu bir gereklilik olarak öne çıktığı bariz görülmektedir. Dünyanın her bölgesinde kendini dünyanın sahibi ilan eden emperyalist güçlere karşı mücadele farklı biçimlerde ileri taşınmaktadır. ABD emperyalizmi

son ekonomik krizle birlikte önemli oranda sarsılsa da hâlâ kendisini dünyanın tek gücü, kural koyucusu, demokrasiyi "ihtiyacı olan ülkelere" dağıtan vb. olarak ilan etmeye devam etmektedir. Ancak yükselen Çin, Hindistan, Rusya, AB ve Japonya hegemonya dalaşında birer blok olarak belirme eğilimindedirler. Egemenlik dalaşının kızıştırdığı çok uluslu tekeller arası ölümcül rekabet şimdilik bloklaşmalar, lokal savaşlar ve ikili özel anlaşmalar yoluyla aşılabiliyor gibi görünmektedir.

Tüm bu vahşete ve egemenlik isteklere karşı, dünyanın birçok bölgesinde halkların tepkileri ve yeni bir dünya talepleri de büyüyor. (...) Mücadele, farklı şekillerde, farklı biçimler alan dalgalar şeklinde kabarak bazen cılız bir şekilde, bazen de güçlü ama kısa süreli tepkilerle yüzeyde patlak vermektedir... Ancak o derinliklerdeki uğultular ve karmalar hâlâ yüzeyde patlamış değildir. Bu dalgaların yüzeyde patlamasında subjektif güçlerin ve özellikle gençliğin militan duruşu önemlidir.

Öğrenci hareketi bu mücadelenin en hızlı gelişmekte olan alanlarından biridir. Bu mücadeleyi hızlı bir şekilde en önemli direnç noktasına yükselten ise, öğrencilerin sorunları, emperyalist kapitalist sistemin elinde oyuncağa dönen eğitim sistemi ve genç kuşakların saldırı karşısında direngen duruşlarıdır. Fransa, İtalya ve Yunanistan'daki gençlik direnişlerinde olduğu gibi...

Bir yandan üniversiteler özelleştiriliyor ve eğitim paralı hale getiriliyor, diğer yandan ise çok mükemmel modeller olarak sundukları sınav ve mezuniyetler (Bachelor/Master) iflas ediyor. Bu süreç içinde, üniversiteler tekellerin ortak hizmet bürolarına dönüşüyor ve bununla birlikte öğretim üyeleri ise bu alanda, yani 'ortak hizmet bürolarının' uzmanları haline getiriliyorlar. Ve bunun ile birlikte öğrenciler bu sistem içinde sürekli olarak yok sayılıyor ya da müşteri gözü ile bakılan varlıklar haline getirilmeye çalışıyorlar. İşte kapitalizm neo-liberal ekonomik politikaları ile eğitim sistemi tam da böyle şekillendirmektedir. Tam da bu noktada, bu etkenler altında öğrenci hareketi halklarımızın anti-emperyalist anti-kapitalist mücadelesinin ayrılmaz parçası haline geliyor. (...)

Bu süreçte ILPS-Gençliğin ve uluslararası çalışmanın önemi

GATS ve Bologna Süreci gibi projelerin dünya çapında hızla yayıldığı ve bunun etkilerinin dünyanın her yerinde hissedildiği bir dönemde kendi iç çalışmalarımız dışında uluslararası çalışmalar da mücadele ve dayanışma açısından kuşkusuz önemli bir rol oynamaktadır. Bu ve benzeri politikalar sadece belli kişileri, kurumları, bölgeleri ya da ülkeleri

değil dünya çapında tüm halk gençliğini etkilemektedir. Sadece eğitim alanını hedef alan politikalar olarak lanse edilmeye çalışılsa da, bu politikaların esasta halk gençliğinin tüm yaşamını hedef aldığı bizim tarafımızdan aşıkardır. Eğitim öncesi ve sonrası bu tür politikaların ve projelerin etkileri en yoğun şekli ile hissedilmektedir. Yüksek eğitime hazırlıktan başlayarak, mezuniyet sonra mesleğini icra etmeye kadar hayatlarımızın her bir noktasını vurmakta, emperyalist güçlerin önüne bizleri kendi gönüllerince konumlandırılacak objeler haline getirmektedir.

Bu nedenle sorunun bizden ibaret olmadığı, bunun yakıcı etkilerinin dünya çapında hissedildiğini her daim bilince çıkararak, etkili gücü yaratılma hedefiyle uluslararası arenada diğer devrimci-demokrat ve ileri gençlik kurumları ile yan yana hareket etmeliyiz. **5 Kasım Uluslararası Eylem Günü**'nde olduğu gibi dünyanın dört bir yanından katılan gençler ve gençlik kurumları ile oluşturulan platformlarda daha aktif yer almalı, taleplerimizin ortaklaştığı oranda birlikte hareket etmeliyiz. Bu nedenle özellikle 5 Kasım gibi önemli uluslararası ivme kazanmış günlere daha fazla yoğunlaşmalı ve çalışmalarımızın pratik eyleme dönüştüğü alanları iyi değerlendirmeliyiz.

Daha somuta indirgenğinde uluslararası çalışmalarımızda koordinasyon görevini de üstlendiğimiz ILPS Gençlik Komisyonu içerisinde yoğunlaşmalı ve ortak sorunlar üzerinden ortak eylemler örgütlemeye daha aktif hale gelmeliyiz. Bunun en somut örneği olarak 2010'da Yunanistan'da gerçekleştirilecek 2. Uluslararası Halkların Gençlik Konferansı'na aktif katılım sağlamakla birlikte, bu konferansın örgütleyicileri de olmamız şarttır.

Ayrıca ortak çalışma noktasında Türkiye YDG ile de yakın iletişim içerisinde olmak, oradaki çalışmalara aktif katılım sağlamak bizim için ayrıca önem taşımaktadır. Türkiye YDG tarafından gerçekleştirilen yaz çalışması veya eğitim çalışması gibi çalışmalara katılmak ve diğer gelişmeleri sürekli takip etmek bu ortak çalışma açısından önem taşımaktadır.

Uluslararası çalışmalarımız tabii ki sadece eğitim alanıyla sınırlı değildir, dünya çapında gelişen diğer olaylara da anında tavır koyabilmeli ve güncel müdahale ederken daha atik davranmalıyız.

Uluslararası çalışmanın ve dayanışmanın önemi kesinlikle küçümsenemez. Bu doğrultuda, özellikle eğitim noktasındaki perspektifimiz de göz önünde bulundurularak bu çalışmaya ciddi bir yoğunlaşma gerekmektedir.

Bu emperyalist, neoliberal politikalar ve yaptırımlar var oldukça, ve bunun etkilerinin dışımızda dünyanın bir çok farklı yerinde hissedilenler oldukça, uluslararası çalışma da gündemde yerini koruyacaktır, gerekliliğini hissettirecektir.

Yunanistan deneyimleri ve sınıfsal bariyerler

Tarih 16 Mart Pazartesi. Yunanistan'da, Selanik'te Belgesel Film Festivali vesilesiyle geniş bir kitle sinema salonunda toplanmış, belgeselin başlamasını bekliyor. Belgesel başladığında seyirciler ilk olarak 80-90 yaşları arasında yaşlı teyzeleri pazarda domates, marul seçerken görüyor. İki büklüm, zayıf, küçük ve yaşlı bedenleriyle kalabalık arasında kendilerine yol bulmaya çalışıyorlar. Ardından kameralar doğrudan teyzelere dönüyor ve teyzeler hayatlarının en önemli dönemini anlatmaya başlıyorlar. Bu teyzeler 2. Dünya Savaşı'nda Nazi işgaline ve savaşın ardından çıkan iç savaşta faşist-burjuva güçlere karşı demokrasi, bağımsızlık ve sosyalizm için savaşan genç kadın gerillalardan halen hayatta kalabilenler. Ve bu teyzeler aradan geçen yaklaşık 65 yıla rağmen büyük bir heyecanla gerilla günlerini, makineli tüfeklerle faşistlere nasıl saldırdıklarını silah sesi çıkartarak coşkuyla anlatıyorlar.

İzleyicilerin büyük bir ilgiyle seyrettiği belgesel bittiğinde ortama duygu, coşku hakimdi ve kendi dedelerinden ve ninelerinden duydukları direniş öyküleri hatırlara birer birer gelmekteydi. Filmin ardından sahneye çıkan belgeselin yönetmeninin sürprizleri daha bitmemişti.

Belgeselde anılarını anlatan yaşlı teyzeleri davet ettiğinde herkes yanı başında oturan ihtiyar kadının ağır hareketlerle yerinden kalkıp sahneye doğru gittiğini ve sahnede bir grup yaşlı teyzenin mümkün olduğunca dik bir şekilde izleyicilere baktığını görüyorlar. Halen hayatta olan ve faşistlere karşı dağlarda partizan savaşı veren bu yaşlı kadınların doğrudan anlatımları kitlenin gözyaşlarına boğulmasına neden oluyor. Bazı izleyicilerin ödemek zorunda kaldıkları bedel için teşekkür edip üzgün olduklarını söylemeleri üzerine, teyzeler söz alıyor ve hayatlarının en güzel anlarını gerilladayken yaşadıklarını, gerçek özgürlükle orada tanıştıklarını ve dağa çıktıkları için hiç üzülmediklerini vurguluyorlar ve kitleye mücadelenin henüz sona ermediğini söyleyerek kavgaya devam çağrısında bulunuyorlar.

Son yıllarda dünya gündeminde üst sıralara taşınan Yunanistan gençliğinin ve emekçilerinin kitlesel, militan eylemleri, grevleri, işgalleri bu direniş geleneğinden güç alarak hayat bulmaktadır. Gerek 2. Dünya Savaşı yıllarında Nazi işgaline karşı verilen gerilla savaşında gerekse de 70'li yılların ilk döneminde askeri cuntaya karşı verilen

büyük mücadele ve bunun sonucunda cuntanın yıkılması Yunanistan'da hak alma, hakkını koruma ve demokrasi bilincini geliştirmede etkili olmaktadır.

Bu mücadeleler sonucunda bugün Yunanistan, öğrenci hakları açısından Avrupa'nın en ileri ülkesidir. Siyasi ve akademik özerkliğin tam olarak uygulanması, üniversite yönetiminde öğrencilerin söz hakkının olması, polisin üniversite içine girmesinin yasak olması ve ders kitaplarından gıdaya ve barınmaya üniversitede her şeyin ücretsiz olması komşu ülkede eğitim alanındaki gelişimi göstermektedir. Bu, aynı zamanda burjuva demokrasisi içinde en ileri düzeyde elde edilen haklarla nasıl bir sisteme hayat verilebileceğini ve en ileri burjuva demokrasilerinde dahi tüm hakların kan ve can bedeli mücadeleler sonucunda elde edilip korunabildiğini öğretmektedir.

Ancak emperyalist-kapitalist sistemin içine girdiği kriz, dünya çapında estirilen neo-liberalizm rüzgarıyla eğitim alanında ticarileşmeye hız verilmesi ve Avrupa Birliği çerçevesi altında Bologna Süreci ile yüksek öğrenimin tüm Avrupa çapında aynılaştırılarak Anglo-Sakson eğitim modelinin dayatılması ülkemiz gibi Yunanistan'da da gündemdedir. Öğrencilerin ve toplumun elde ettiği haklar emperyalizmi ve Yunan komprador burjuvazisini rahatsız etmekte ve haklar gasp edilmeye çalışılmaktadır. Genel hatlarıyla AB'nin dayatmasıyla Bologna Projesi çerçevesi içinde yürürlüğe konmak istenen yasalara karşı Yunan gençliği isyan etmektedir. Harçların alınması, yemekhane ve yurtların paralı hale getirilmesi, siyasi özerkliğin kaldırılarak yalnızca akademik özerkliğe hayat verilmesi, üniversiteye polisin girmesinin önünün açılması, özel üniversitelerin açılması vb. projeler tüm karşı çıkışlara rağmen yasalasmaktadır.

Bu nedenle bizler açısından burjuva demokrasisinin sınırları içinde öğrenci haklarının hangi sınırlara dayanabileceğini görmek, Yunanlı yoldaşlar açısından ise bu "reform"ların eğitim sistemini en kötü hale nasıl getirebileceğini anlayabilmek için ve bunlarla birlikte deneyim aktarımı açısından karşılıklı gözlemlemeye ve öğrenmeye büyük ihtiyaç vardır. Şubat ayının sonunda İzmir, Ankara ve İstanbul'da gerçekleştirilen ve Yunanistan'dan Militan Öğrenci Hareketi'nden yoldaşlarımızın katıldığı paneller bu açıdan oldukça önemlidir ve verimli geçmiştir.

Bu paneller bizim açımızdan yalnızca kitle çalışması açısından değil Yunanlı yoldaşların sürece yönelik yaklaşımlarının anlaşılması açısından da oldukça verimli geçmiştir. Bu yazıda genel hatlarıyla Yunanlı yoldaşların eği-

time yönelik emperyalist saldırganlık hakkındaki düşüncelerini tanıtmak istiyoruz.

SALDIRININ ÖZÜ: SINIFSAK BARIYERLERİ KURMAK

Yunanlı yoldaşlar Bologna Süreci adı altında tüm Avrupa ülkelerinde hayat bulan reformların emperyalist patentli reformlar olduğu, öğrencilerin ve toplumun elde ettiği hakları gasp ettiği, sürecin örgütlenmesinde öğrencilerin ve akademisyenlerin görüş ve önerilerinin yeterince etkili olmadığı ve büyük sermaye gruplarının beklentilerinin belirleyici olduğu konusunda bizle hemfikirler.

Bununla beraber yoldaşlar bir adım daha ileriye gitmekte ve tüm bu emperyalist saldırıların özündeki mantığın eğitimde sınıfsal bariyerlerin-engellerin yaratılması olduğunu savunmaktalar.

Özellikle 60'lı yıllardan sonra dünya genelinde toplumsal muhalefetin yükselmesi, sosyalizmin güçlü bir alternatif olarak kendisini göstermesi ve gerek bunlara cevap olması gerekse de ekonomik ihtiyaçları karşılaması için burjuvazinin "sosyal devlet" anlayışını geliştirmesi sonucunda eğitim ve sağlık hizmetleri geniş kitlelerin ulaşabildiği temel haklar kapsamına alınmıştır. Bunda burjuvazinin kalifiye elemana olan ihtiyacı da etkili olmuştur. Bunun sonucunda emekçi ailelerden gelen milyonlarca genç, yüksek öğrenim alabilmiş ve bu eğitime uygun olarak toplum içinde kendi konumunu yaratabilmiştir. Bu da sınıflar arası geçişlerin esnekleşmesini sağlamıştır. Yoksul veya orta köylü ailenin veya bir işçinin veya emekçi memurun çocuğu yükseköğrenimi bitirerek doktor, avukat, mühendis, bürokraside ve büyük şirketlerde üst düzey yönetici olabilmekte veya eğitim sonucu elde ettiği birikimle özel girişimciliğe başvurabilmekte ve ekonomik durumunu güçlendirebilmektedir. Yoksul, emekçi kesimlerden, işçi sınıfından ailelerin çocukları aldıkları eğitimin sonucunda orta sınıfa, küçük veya orta burjuvaziye dahil olabilmektedir. Elbette ki yüksek öğrenime ulaşmak veya mülk sahibi sınıflar arasında yer edinmek burjuva ailelerden gelen gençler için daha fazla mümkündür ancak yoksul bir aileden gelen gençlerin sınıf atlama mevzusuna da sıkça rastlanabilmektedir. Bu ülkemizde de gözlemlenebilen bir olgudur.

Bu gerçeklik karşısında emperyalist-kapitalist sistem rahatsızlık duymaktadır. Özellikle geleceğin sermaye açısından parlak olmaması, azalan kârlar, artan rekabet ve çıkar çatışmaları, kronik krizler burjuvaziyi önlem alma-

ya zorlamaktadır. Hakim sınıflar sınıfsal açıdan geçişleri sınırlamak ve kontrolleri altına almak, ezilen sınıfların çocuklarının bilimsel bilgiye ulaşmasını engellemek, emekçinin çocuğunun emekçi, patronun çocuğunun patron olarak kalmasını sağlamak istiyorlar. Toplumun ezilen, yoksul kesimlerinin sermayenin ihtiyacına uygun şekilde ve mesleğe dönük eğitim alması, burjuvazinin belirlediği sınırların dışına taşmasının engellenmesi hedefleniyor.

Bugün gündemde olan yetkin mühendislik, sözleşmeli öğretmenlik ve doktorluk, ücretli avukatlık gibi yasaları bu perspektiften incelediğimizde göreceğimiz ki, aynı akademik daldan mezun olunmasına karşın gençliğin önüne konan onlarca sınıfsal bariyer (sınavlar, kurslar vb) sonucunda bu bariyerlerin her birinde ekonomik ve sosyal imkanları az olan sınıflardan gelen gençler elenmekte ve aynı diplomaya sahip olsa da farklı sınıfsal şartlarda yaşayan insanlardan oluşan bir sistem şekillendirilmektedir. Mühendislerin, avukatların, doktorların küçük bir kısmının yüksek gelirlere sahip olması ve çok sayıda meslektaşını çalıştırarak sömürüden zenginleşmesi aynı meslek içinde dahi kutuplaşmaların keskinleşmesini sağlamaktadır.

Bugün ülkemizde onlarca özel üniversitenin açılmasıyla ÖSS ile üniversiteye girişin zengin bir azınlık için anlamını yitirmesi, taban puanı geçen her gencin parasını verdikten sonra yüksek öğrenim alabilmesi; ancak bu imkanlara sahip olamayan büyük çoğunluğun sınavlar, ders-haneler, kurslar, AOBP gibi çok sayıda engelin her birinde elenerek azalması ve tüm bunları aşan gençlerin de istedikleri bölümlere girebilmek için özel üniversitelerde paralı okuyan gençlere göre yaklaşık 100 puan fazla almak zorunda kalması aynı diplomaya ulaşmada farklı sınıflardan gençler arasındaki farklılığın aşılması zor duvarlarla örüldüğünü bizlere göstermektedir.

Hakim sınıflar, emekçinin çocuğunun emekçi, patronun çocuğunun patron olarak kalmasını sağlamak istiyorlar.

nıflardan gençler arasındaki farklılığın aşılması zor duvarlarla örüldüğünü bizlere göstermektedir.

Bu bariyerleri bilgiye ulaşma, bilimsel çalışmalar yapma, entelektüel birikimi güçlendirme konularında da gözlemlemek mümkündür. Bologna süreci projesi çerçevesinde yapılan düzenlemelerle master/yüksek lisans-doktora çalışmaları yapmak daha da güçleşmekte, en son ülkemizde 50-d yasasında da görüldüğü gibi yeni engeller, bariyerler (sınavlar ve düzenlemeler) kurularak kazanılmış haklar gasp edilmekte, “doktoralı işsizlik”-“sözleşmeli akademisyenlik” hayata geçirilmektedir.

Bologna Sürecinde bahsi geçen “bilgi üniversiteleri ve meslek üniversiteleri” ayrımı da, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültelerinin maddi imkanları, sponsorları ve öğrencilerin genel ekonomik imkanlarıyla Fen-Edebiyat Fakültelerinin ve Meslek Yüksekokullarının maddi imkanları ve öğrencilerin genel ekonomik durumları arasındaki

büyük farklılık da sınıfsal bariyerler konusunda bize veriler sunmaktadır.

Bu yalnızca özel üniversite-devlet üniversitesi ayrımında kendini göstermemektedir. Devlet üniversitelerinin kendi içinde fakülte bazında da ciddi farklılıklar açık seçik görülebilmektedir. Bu nedenle asıl mesele eğitimin özelleştirilmesinden öte genel itibarıyla ticarileştirilmesinde yatmaktadır.

Eğitimin ticarileşmesiyle beraber öğrenciler müşteri konumuna indirgenmekte, herkesin geldiği “sınıfa uygun” ve “sınıfına yetecek” kadar eğitim alması ve mezuniyetin ardından da sınıfsal kökenine uygun bir konumlanışa sahip olması amaçlanmaktadır.

Yunanistan'da gençliğin isyanı değerlendirme ve sonuçlar

15 yaşındaki Aleks'in katledilmesi bardağı taşıran son damla oldu. Elbette gençlik patlaması sadece Aleks'in hunharca katledilmesi ile beslenmedi, halkın, emekçilerin, köylülerin son yıllarda sürekli olarak yaşadıkları saldırıların da etkisiyle oluşan öfke de ana besleyici etken oldu. Gençlik sadece kendisi için değil aynı zamanda toplumsal olarak yaşanan tepkinin ve değişimlerinde hassas bir yansıtıcısıdır. Bu anlamda, bu kapsam ve düzeyde harekete ve eyleme geçen tepki keskinleşerek devam eden ekonomik krizin yarattığı halk içindeki alt-üst oluşların da izini taşımaktadır.

Diğer taraftan, öne çıkan gençlik, kendisi ile birlikte halkın dinamik kesimlerini, çalışanları ve köylüleri ve özellikle daha politik olan kesimleri, sol partileri ve hatta PASOK'u da kendisiyle birlikte sürükledi. Tabii, halk kesimlerinin, işçilerin ve köylülerin sürece katılımı ve özellikle de 10 Aralık genel grevine katılımı, bunun bir halk isyanına dönüşmesi tespitini yapabileceğimiz bir ölçü ve kapsamda olmamıştır. Bu durum bizim için anlaşılırdır. Sorun halkın isteyip istememesinde değil, solun oynaması gereken rolde ve sistemin lehine ve halkın aleyhine olan güç dengesindedir.

Bugünkü patlamanın, gençliğin yasa tasarısına karşı yakın zamanda boy veren tepkisiyle açık bir şekilde ortak noktaları bulunmaktadır. Sistemin kalemlerinin ne dediğinden bağımsız olarak, kapitalist sistemin barbarlığından ve adaletsizliğinden beslenen zeminlerde kuşkusuz ortak noktaları bulunmaktadır. Ayrıca gözlerden kaçmaması gereken diğer bir nokta ise, daha önce gençliğin yasa tasarısına ve 16. Madde'ye karşı mücadelesinde kristalize olan ve kalıplaşan birçok noktanın bugünkü kendiliğinden hareketin tamamlayıcısı olarak işlenmesi ve değerlendirilmesidir. Yeni ve özellikle cesaretlendirici olan bugünkü isyanın sadece yüksek okul gençliği tarafından desteklenmeyip kırsal ve değişik gençlik katmanlarınca da desteklenip Yunanistan'ın bir ucundan diğer ucuna taşınmasıdır.

Farklı politik güçlerin nasıl bir rol oynadıklarından ve farklı gençlik kesimlerinin politik düzeyinden bağımsız olarak gençlik isyanı farklı sınıfsal kökenden gençliği nes-

nel olarak bütünleştirdi. Okula "hoş geldin" denilenlerden, üretime erken katılan gençlik kesimine, eğitim sistemi tarafından kenara itilen ve işsizliğin girdabında yaşayan gençlere kadar. Bu anlamda, gençliği baskı altına alan ve bunca şeyi yaşamasından dolayı gençliğin gözünde sorumlu olanlara karşı belli bir grubun mücadelesini vermek yerine politik bir karşı duruş sergilenmeli ve güçlü bir politik HAYIR denmelidir.

Elbette ilk günlerde gençliğin büyük kesiminin öfkesinin hedefinde polis yer aldı. Tabii, bunda hükümetle birlikte sistemi hedefledikleri iddia edilen güçler önemli etken oldular. Bunlar ayaklanan gençliği, eşeğe değil semere yüklenmeleri için iteklemek istediler. KKE (YKP-Yunanistan "Komünist" Partisi), umutsuz bir çabayla, her şeyi ak-kara göstererek ve bunca olayların hareket açısından bir HİÇ olduğunu, iki tarafta da yer alan devletin, maskelileri (Anarşistler) de kullanarak iyi hazırlanmış olduğu bir provokasyon olduğu görüşünü empoze etmeye çalıştı. Bu görüşünün dayanakları ise, birincisi, işçi ve emekçilerin sürecin dışında kalması ikincisi ise politik hedeflerinin olmamasıydı. (...) YKP deve kuşu gibi başını kuma gömmekte ve alışıldık biçimde olayları çarpıtmaktadır. Birincisi, bu isyanın sivri uçlar ortaya çıkarmaması ve bunlar üzerinde odaklanmaması politik içeriğinin olmadığı anlamına gelmez. Sistemin kolluk kuvvetlerinin hedef alınması onun ardını görmediği, bu güçlerin işsizliğin, sömürünün, baskının ve terörün yaratıcısı olan bir bütün sistemin koruyucusu olduklarını kavramadığı anlamına gelmez. Ve tabii, esasta gençliğin parçalarını bütünleştiren patlamada halkın katılımının ve etkisinin olmadığı anlamına da gelmez.

Aksi durumda bugünkü ayaklanmanın, apolitik, örgütlülük karşıtı izler taşıdığı ve çarpık politik anlayışa sahip olduğu iddiası da metafizik bir yaklaşımdır. Bir solcunun "kör şiddet olmayacak" demesi idealizmin en uç ifadesidir. Sadece şiddeti savunmakla kalmayacak aynı zamanda bunu olayların doğduğu yerde, hareketin içinde karşılayacağız. Bu süreç içinde çürümüş ve iflas etmiş solun yerine gerçek devrimci solu inşa edeceğiz. (...) YKP, açıktan sistemin tarafında yer aldı. YKP bu şekilde

sistemin aferinini güvenceye almış olabilir ama diğer yandan da sadece gençliğin değil halkın büyük kesiminin de tepkisini çok daha fazla çekti. Kapitalizmin tek yol olduğuna inanan, onun yıkılacağı umudu olmayanlar, kendisine isyan etmekten başka çıkış yolu bırakmayanlara karşı nihayetinde içindeki öfkesini dışa vuran gençliği olgulardan ve yüksekte eleştirmeyi bırakıp kendilerine bakmalıdırlar. Kendilerinin, kriz içindeki bu sisteme ne kadar yardım ettiklerini görmelidirler. (...)

Bunlardan hiçbiri kalıcı ve değişmez değildir. Günümüz koşullarının izlerinin ve güç dengelerinin yansımalarıdır. Bütün bunlar değişebilir. Yeter ki, bunları değiştirmesi istenen sol, statükonun bir parçası olarak değil devrimci bir güç olarak burjuva devletini yıkmakla yetinmeyip yeni bir toplum inşa edebilme perspektifine sahip olsun.

SİSTEM ŞAŞKINA DÖNDÜ

Hükümet, iktidarda olduğu süre boyunca belki de en zor anları yaşamıştır. (...) On beş yaşındaki Aleks'in katliamı hükümet için sadece sorun olmakla kalmadı, her ne kadar başlangıçta manevralar yapmış olsa da bunların hepsi boşa çıktı. Katliamın hükümetin ve devletin, sessiz çoğunluğu ve toplumsal refleksleri harekete geçirip krizi unutturma amacı taşıyan planının bir sonucu olduğunu söylemek komik olur. Olayların gelişimi sonucu sadece YKP ve kimi kadroları bu iddianın sahiplenicisi olarak kaldılar. Kuşkusuz hükümet olayların gelişim ve şiddetinden şaşkına döndü. Bu-

nu beklemiyordu çünkü özellikle Sosyal Güvenlik saldırısı sonrası geri çekilen, güç kaybeden ve kendisine çıkmazdan çıkışın umudunu verecek bir gücün olmadığı halkın tepkisini beklemiyordu. Ancak Aleks'in katliamı hiç kimsenin ön görmediği ölçüde katalizör rolü oynadı. Bu katalizör, kelimenin tam anlamıyla her şeyi "sonuç alıcı" biçimde alt-üst etti.

Hükümet, elbette bu süreç boyunca ve yılbaşına kadar eli kolu bağlı bekledi. Aleyhinde oluşan havayı de-

ğiştirme, gençliği yerine oturtma ve gençlik isyanını halktan tecrit etme veya en azından sınırlama umutlarını hala muhafaza etmekteydi. İsyân sonlansa da, bu hükümetin çabalarının veya manevralarının sonucu değil, hareketin hâlâ yolunu ve silahlarını bulamamasından kaynaklı olacaktır. Hükümet, düşmanı olan halkın ve gençliğin isyanı karşısında hızlı ve etkili sonuç almak için sistemin tüm etkenlerini harekete geçiremedi ve yeni bir başarısızlıkla daha yüzleşti. (...)

SİSTEMİN POLİTİK SORUNU

Elbette sistemin planları bekledikleri sonuçları getiremeyebilir. Gelişmelerin ortaya çıkardığı sistem içi çatlak ve yarıkları düşündüğümüzde hareket bunları değerlendirebilir, sistemin saldırılarını dağıtabilir ve zaferler kazanabilir. Elbette bunlar, doğru bir mücadele çizgisi olmadıkça kesinlik arz etmiyor. Çünkü tekrarladığımız gibi böyle bir solun egemen olduğu harekette saldırıları geri püskürtmek için gençliğin isyanının halkın ve gençliğin ortak mücadelesine dönüşmesi için çok fazla ön koşula ihtiyaç var.

Gençlik kesinlikle her fırsatta isyan edecektir, ancak diğer kesin olan bir şey ise, bu ölçü ve kapsamda kendi kendisi için isyanı daha fazla sürdüremez. Bizde bu kesinliği sağlayan, kapitalizmin saldırılara daha şiddetli olarak devam etmesi ve gençliğin de bundan nasibini alacak olmasıdır. Gençliğin "sınırları" ile ilgili değerlendirmelerimiz, genel halk hareketinin politik düzeyi ve temellerine, olumsuz güç dengelerine ve tabii ki işçi hareketinin gerilemesine dayanmaktadır.

Başka bir ifade ile bugün yeniden karşımıza çıkan, gençliğin politik kimliğini bulabilmesi için anti-kapitalist, anti-empyralist halk hareketi ile birleşmesinin zorunluluğudur. Maalesef resmi sol bu zorunluluğa hizmet edememektedir. En iyi durumda ise, sunulan çözüm gelecek AB seçimlerinde veya milletvekilliği seçimlerinde "solu seçelim" olmaktadır.

Devamında karşımıza çıkan soru ise, devrim ve is-

yandan yana olan güçlerin böylesi bir zorunluluğa hizmet edip etmeyecekleridir.

Ancak, olumsuz olgular sonucu egemen olan iflas etmiş sol ve sistemin yıkılması için kitleler içinde tersten bir hareket yaratmak için çokça olanak oluşmuş durumda. Sonuçta, gençliğin ve halkın direnişleri, patlamaları ve mücadeleleri içinde politik zeminde birbiriyle bütünleşmesi yöneliminde yol açılmış durumda ve bunun da açık kanıtları mevcuttur. Burada ihtiyaç olan, bu amaç doğrultusunda bilinçli, ısrarlı ve sistemli çalışacak politik güçlerin bulunmasıdır. İşte asıl sorun da burada. Çünkü meclis dışı sol (“devrimci” sol çn.) iki ucu “ani çıkış ve iniş” aynı terazi de dengelemeye devam etmektedir. Bir taraftan, yeni komünist hamlenin ilk pratiklerini yaşadıklarının fantezilerini kuruyor diğer taraftan ise, eski devrimlerin karikatürü sandıkları bir dizi önlem öneriyorlar. Diğer taraftan, gençliğin içinden geçtiği durumu çabuk unutarak “ayakları yere basmakta” ve “Hükümet düşsün, seçimler olsun, daha fazla oy olmak için birleşelim” demeye başlamaktalar. (...)

ANARŞİZME İLİŞKİN

Hareketin zaafı, iflas eden resmi solun durumu, gençlik kesimlerinin, özellikle liseden, teknik okullardan ve üniversitelerden mezun olamayan ve kesinlikle ılımlı olmayan ve kontrol dışı tepkisi ile birlikte katliamın yarattığı öfke, anarşizmin, anarşist-otonomların, anarşist-sindikacıların ve bilumum çeşitlerinin niteliğini yeniden sahneye çıkardı. Tabii, bu süreç boyunca bu grupların durumu karşısında hayranlık duyanların sayısı da az değildir. Ve bir noktaya kadar anarşistlerin sürece önderlik ettikleri anlayışı da mevcuttur. Bizim düşüncemize göre, bazılarının anarşistlerin önemli rol oynamasını istemesinin yer ve zaman ile uyumu yoktur. Dahası kimi anarşist gruplar dahi kendi dar çekirdeklerinde bu tür fanteziler kurmaktadır.

Anarşistlerin öfkenin son noktasına ulaşan ve bulduğu “araçlarla” baskı güçleri ile hesaplaşmak isteyen gençlikten dolayı bulanık sulara avlanmak için haklı ve hazır hissetmeleri kendi haklarıdır. Bize ilişkin olarak ise söyleyeceğimiz, her ne kadar kimilerini şaşırtsa da bu öfke ifadeleri yeni bir şey değildir. Ve anarşistler örgütledikleri için de ortaya çıkmadılar. Kimi anarşist grupların da kabul ettiği gibi patlamanın bütünü anarşistlerce yönlendirilmedi. Anarşistler olmaksızın bu patlamanın olmayacağı anlayışına yönelik eleştirel görüşe katlanmıyorlarsa eğer, eleştirinin ve çatışmanın odaklanması gereken nokta genel olarak anarşist gruplarda var olan olayların

anarşistleri haklı gösterme ve kazançlı çıktığını umut ettiren belirlemeleridir.

Bu yaklaşım çerçevesinde, “şiddet” eylemleri, “saldırı” nasıl bir rol oynuyor? Öncelikle, “ilk” aşamada “sembolik” ve uyuyan “sessiz çoğunluğu” uyandırma aracı olarak işlemekte. Aynı zamanda, “önderlik” rolünü alacak “öncülerin” “seçilmesi” aracı olarak işlemekte. Gücün toplandığı sonraki aşamalarda ise devleti ele geçirecek ve dağıtacak olan genel bir sabotaja ve yıkıma dönüşecek. Bütün bunlar “rüyada” ve “güzelce” gerçekleşebiliyorsa, sonrası ne? (...) Hiçbir zaman, kendi çatışmalarında kitlelere çözüm sunamadılar. Ne isyan karşısında elleri kolları bağlı beklemeyen sisteme karşı direnişi nasıl örgütleyeceklerine dair ne de ve daha fazlası eski sistemin harabeleri üstüne neyi kuracaklarına dair kitlelere çıkış sunamamaktalar.

Bunlar, eleştiri kabul etmeyen “saf” ve “romantik” çocukça düşüncelerdir. Yaklaşık 60 yıldır kriz içinde olan anarşist hareket (kimi dönemler çıkış yapsa da) komünist hareketin yenilgisinin kendisine verdiği olanaklarla bugün bulanık sulara avlanmakta. Bundan fazlası ise, revizyonizmin anarşizme sosyal faşist yöntemlerle karşı koymaya çalışması ise anarşizmi besleyen bir etken olmuştur. Sistemin anarşizmin bu gelişmesini ve de özellikle tehdit edici düzeye ulaşması ve devlet tarafından “kullanılabilirliği” azaldığı oranda nasıl karşı koyacağı ise gelecekte bizi meşgul edecek bir sorundur. Örneğin, YKP ve SİRİZA’nın anarşizme karşı tutumundan farklı olarak kendi farklı çizgimizi ortaya koymalıyız. Bu iki partinin yaklaşımı ile hemfikir değiliz. Anarşizmle, ne idari tedbirlerle (YKP) ne de ideolojik ve politik olarak gö yummakla (SİRİZA) mücadele edilebilir.

SALDIRININ SERTLEŞMESİ

Anlaşıldığı gibi, Yeni Demokrasi (YD) hükümeti, sadece halkın ve gençliğin değil aynı zamanda içinde de eleştirilerin ve tepkinin odağı oldu. Yunanistan içinden ve dışından farklı iktidar odakları, ayrı noktalardan hükümetin yöntemlerine ve uygulamalarına saldırdılar. İlk başta Aleksis için timsah gözyaşları döken bu merkezler ardından bu hükümetin “düzeni” ve “sükuneti” sağlamakta yetersiz olduğu fikrinde birleştiler. Bu karmaşa içinde, emperyalist müdahalenin varlığı kesin olmakla beraber halen bütün kozlarını oynamadığı görülmekte. Kesin olan, her ne kadar tükenmiş olarak değerlendirilse de Karamanlis’in yerli ve yabancı sermaye tarafından saldırıyı “tamamlaması” anlamında inanılmaz baskı altına alındığıdır. O halde, hükümetin yaşanan kriz dönemeci-

ni, kendisi için iyi sonuçları olmayacak AP (Avrupa Parlamentosu) seçimleri arifesinde nasıl açacağı sorun olarak durmakta.

Bunlar, bizlerde YD hükümetinin halk ve gençlik için tehlikeli olmadığı sonucunu yaratmamalıdır. Düşme aşamasında da olsa (zaman gösterecek tabii) saldırıların şiddetini artıracığı kesin. Polis saldırganlığına, provokasyonlara, tutuklamalara ve düzmece davalara daha fazla başvuracağından kimsenin kuşkusuz olmasın. Halkın tepkisini bastırmak ve terörize etmek için kontra güçlerle birlikte ortak hareket etmesi olanak dışı değildir. Aksi halde, eğer bu denli bir krizin ve saldırının geldiğini dikkate alırsak, bunca yaşadığımız şey, bizleri şaşırtan olaylar yarın izleyeceğimiz filmin kareleri olduğu gözlerden kaçmamalıdır. Sistem, tepkileri nötralize etme ve kendi içinde sindirme becerilerini yitirmekte ve "sözden anlamayanın hakkı kötüdür" klasik yöntemine başvurmaktadır.

BİZİM DURUŞUMUZ

YKP/ML, öğrencinin vurulma haberinin duyulduğu andan itibaren, kitle örgütlenmeleri ile birlikte, kırsalda, şehirlerde, mahallelerde, öğrenciler ve halk katmanları ile birlikte yollarda, eylemlerde ve çatışmalarda birlikte yer aldı. Zor ve tehlikeli koşullarda dayanıklılığını ve çabalarını ortaya koydu. YKP (M-L), Militan Gençlik Hareketi (MGH), Sınıf Yürüyüşü ve Militan Halk Hareketi (MHH) üyeleri farklı siyasal platformlardaki çaba ve etkinliklerini sistemli olarak artırmışlardır.

Siyasal zeminde, hareketin desteklenmesi için açık

ortak eylem politikasını izlemiştir. Politik olarak ortak direnişi, hareket içinde yanlış olarak değerlendirdiğimiz görüşlere karşı ideolojik mücadeleyi başarıyla bütünleştirmiştir. Ve pek çok noktada haklı çıkmıştır. Hareketin sadece saldırının görünen yüzüyle (polis çn.) sınırlanmayıp sistemin, hükümetin ve PASOK'un halk karşıtı politikalarını hedef olarak koymadaki ısrarında haklı çıkmıştır. Pratikte doğru taktiklerle yürüyüşlerin -sadece kendi kortejini değil- polis saldırılarına karşı kitlenin ve anın ciddiyetinden bihaber kimi grupların (anarşistler kast edilmekte çn) korunmasındaki ısrarında da haklı çıkmıştır. Yetmezliklerini, gençliğin tepkisinin arkasına saklanarak saklamaya çalışanlara karşı açıkça anında politik-ideolojik mücadele vermektan kaçınmamıştır. Kendi "mücadele merkezlerini" kurup, yerel-kapalı "işgaller" gerçekleştirip, önderlik etmek için halkın kendilerine gelmesini bekleyenlerin çabalarına cepheden karşı durdu. Halkın ve gençliğin "isyan ederek ve hazır bir şekilde" bize gelmesine karşı halka gitmek için gücü oranında çaba gösterdi. Elbette, politik derinliği yeterince olmayan gençliğin kimi kesimlerinin işgallerle söz sahibi olmaya çalışmasını da küçümsemedi.

Tabii, hareketin siyasal anlamdaki talep ve ihtiyaçlarını yeterince karşılayamadı. Öncelikli olarak yukarıda ifade ettiğimiz konularda yoğunlaşarak, öncelikli sorun olan siyasal yönelim ve solun zorunlu ihtiyacı sorununun olabildiğince gündemleştirilmesine çalıştı.

Buradan sonra, sadece YKP (M-L)'nin değil, hareketin davasını kendi eline almasını isteyen her bir devrimcinin görevi, direniş ve mücadelenin halk karşıtı politikasının alaşağı edilmesi yönünde odaklanmasıdır. Aksi halde, hükümetler düşer fakat saldırı devam eder.

*YKP (M-L)'nin yaşanan ayaklanmaya ilişkin değerlendirmesidir. Bu yazı 10 Aralık 2009 tarihli "Proletarya Bayrağı" gazetesinden çevrilmiştir.

**YKP (Yunanistan "Komünist" Partisi) Genel Sekreteri A. Papaniç, isyan günlerinde yaptığı bir açıklamada; "Devrim olduğu zaman, bir tek camın dahi kırılmayacağı sözünü ben veriyorum" diyerek nerede durduğunu açıkça ortaya koymuştur.

**Yunanistan'dan
YDG okurları...**

Yaşasın

Cinsel, sınıfsal, ulusal sömürüye hayır!

1 Mayıs

Binlerce yıl önce sınıfların ortaya çıkışı kadının ezilmişliğinin de miladıdır. Özel mülkiyet ilişkilerinin gelişimi erkek egemen zihniyeti ortaya çıkarmıştır. Artı değerini ortaya çıkarması ve değiş tokuşun başlamasıyla üretimdeki yeri değişen kadın gittikçe eve hapsedildi, çocuk bakımı, ev temizliği vb. işler kadının işi olarak ortaya kondu. Kapitalist toplumun gelişmesiyle birlikte kadın kısmen evden dışarı çıkabildi, özellikle savaş dönemleri gibi durumlarda yedek iş gücü olarak üretime katıldı, ancak erkek kadar ve erkek gibi üretimde yer alamadı. Ezilen sınıflardan kadınlar ücretler başta olmak üzere erkeklerle eşit olarak çalıştırılmadılar. Üstelik çalışsa da çalışmasa da kadın evdeki görünmeyen emek sürecinin öznesi olmaktan kurtulamadı. Çünkü mevcut sistemde emekçi kadın ezilenin de ezileni olma durumuna mahkum edildi. Çünkü sınıflı toplumun ortaya çıkışına paralel bir biçimde başlayan kadının ezilmişliği sınıflı toplumların tarihi ve sınıf mücadelesi ile iç içe ilerledi. Kadının kurtuluşunun da bu iç içelikten bağımsız gelişeceği düşünülemez. Emekçi kadınlar hem kadın olarak hem de emekçi olarak cinsel ve sınıfsal sömürüye karşı mücadele vererek kurtuluşa kavuşabilir.

Kadınlar bugüne kadar emek mücadelesinde çok önemli bir yere sahip olmuşlardır. Çoğu kez Paris Komünü'nden Büyük Ekim Devrimi'ne, Latin Amerika'dan Çin Devrimi'ne kadar devrimci savaşların en önünde yer almışlardır ve almalıdırlar. Kadın iki kez ezilmektedir ve iki kat isyancı olmalıdır. Ataerkil toplumun kadını edilgenleştirme, pasifleştirme ve yozlaştırma çabalarına rağmen kadın kurtuluşu için çaba göstermelidir.

Ülkemizde kadının sınıfsal ve cinsel sömürüsünün yanında Kürt kadının ulusal ezilmişliği de söz konusudur. Yıllardır Türkiye Kürdistanı'nda devlet tarafından yürütülen haksız savaş, Kürt ulusunun diline, kültürüne özcesi varlığına yönelik saldırılar bölgede feodal gericiğin de daha yoğun olmasıyla birlikte Kürt kadınları katmer katmer bir ezilmişliğin içindedir. En başta Kürt kadınları olmak üzere bütün halkımızın ulusal ezilmişliğe de başkaldırması gerekmektedir.

Kürt kadını sistemin son dönemki kirli politikalarına meyil vermemelidir. Yıllardır aralıksız olarak bölge insanlarını

katleden, yok sayan ve katledip yok saymaya devam edecek olan devletin "barış" adı altında son dönemde gündemleştirdiği Ulusal Hareketi tasfiye politikası Kürt ulusu ve faşizmin uygulamalarından daha çok etkilenen Kürt kadınları tarafından boşa çıkartılmalıdır.

Özellikle 2009 1 Mayıs'ı gerek sınıf mücadelesi açısından gerek emekçi kadının mücadelesi açısından çok önemlidir. Emperyalist krizle birlikte krizi yaratan egemen sınıflar faturayı emekçilere çıkarma girişimlerine hızla devam etmekte, kendileri için süreçten kâr sağlamaktadır. Zamlardan, işsizlikten borç batağına giren, açlık çeken emekçiler cephesinde ise sınıf kını büyümektedir.

Ülkemizde de tüm dünyada olduğu gibi bir taraftan işten çıkarmalar, hak gaspları haberleri gelirken bir taraftan da grev, işgal haberleri gelmektedir. Desa, Sinter, E-kart işçileri günlerdir direnişe devam etmektedir. Bir süre önce Meha Tekstil işçileri de hak gaspları sonucu direnişe başlamıştır. ATV ve Sabah gazetesi çalışanları da her türlü sansüre rağmen büyük bir kamuoyu yaratma çabalarıyla greve girmişlerdir.

Emperyalist krizden, yedek ve ucuz iş gücü ya da eve, çocuklara bakan kişi olarak en çok kadın etkilenmektedir. İşten çıkarmalar, zamlar, geçim sıkıntısı en çok kadını etkilemektedir. Genç kadınlar da bu çerçevede ekonomik krizin etkilerini çok ciddi bir biçimde yaşamaktadır. Özellikle genç kadınların krizin etkisiyle eve dönüşünün başlaması söz konusudur. Kadınların çalışma oranı gibi okuma oranının da düşük olduğu Türkiye'de genç kadınlar eğitim hakkından daha çok mahrum kalacaklar, çalışan genç kadınlar ise ilk işten çıkarılanlardan olacaklardır. Barınma, ulaşım, harç parası, kayıt parası genç kadın için daha da zorlaşacaktır.

Emperyalist kriz ve paralelinde yoğunlaşan işsizlik, güvencesiz çalışma koşulları, Kürt ulusu üzerindeki saldırıların artışı, zamlar, yoksulluk, piyasalaşan eğitim sistemi ile birlikte 2009 1 Mayıs'ında alanlar kadınları daha çok çağırılmaktadır. Emekçi kadınlar bu yıl isyanını daha da büyütmeli, egemen sınıflara korku salmalıdır.

YDG Merkezi Kadın Komisyonu

GENÇ KADIN

Özgürlük için örgütlenen kadın, savaştığı kadar özgürdür

Bazı çevrelerde özellikle son zamanlarda daha da hızlı esen tasfiyeci rüzgar, kadın sorunu ve kadın mücadelesi ekseninde de yalpalamaları beraberinde getiriyor. Kadın sorununu doğru ele alamayan, yarattığı bilinç bulanıklığı dolayısıyla burjuvazinin de destek verdiği feminist düşünce, etki alanını genişletmiş olmakla birlikte kimi devrimci anlayışlar da bu düşünce tarzından etkilenmektedirler. Bu durumu özellikle 8 Mart sürecindeki toplantı ve eylem gözlemlerimizden somut olarak çıkartabiliriz.

KADINLAR NE İSTİYOR?

Bahsettiğimiz bu tasfiyeci rüzgarla birlikte en çok tartışılan ve en ön plana çıkan tartışma ise “Kadınlar Barış İstiyor” anlayışı olmuştur. Aslına bakacak olursak, bu yaklaşım, kadının mücadele tarihinde sürekli gündem konusu olmuş, tartışılmıştır. 1789 tarihinde, kadınların en ön saflarda savaştığı bir süreçte yani Fransız Devrimi’nde gündeme gelen bu konu, devrimci kadınlar tarafından verilen savaşla cevaplandı. Yine **1871 Paris Komünü**’nde kadınlar, sadece cephenin geri planından yardım değil, aksine barikatların en önlerinde savaştılar. Bu dönemde de, kadınların barış istediğine dair tartışmalar, Komün’lü kadınların yayınladıkları bir bildiriyle cevaplandırıldı.

“Hayır! Parisli işçi kadınlar barış değil, kanlarının son damlasına kadar savaşmak istiyorlar. Bugün uzlaşma ihanet olur... Sömürünün ortadan kaldırılması, sermayenin egemenliği yerine emeğin egemenliğinin konulması, emekçinin kendi kurtuluşunu sağlaması yönündeki bütün umutlarımızın sonu olur.”

Bütün bu tartışmalara Ekim Devrimi’nde, Büyük Proleter Kültür Devrimi’nde kadınlar gerekli cevabı verdiler.

Oysa bugün halen aynı tartışmaların yürütüldüğünü görüyoruz. Kimileri faşizmle barış yapılabileceğini iddia ediyor, kimileri her türlü savaşa karşı olduklarını dile ge-

tiriyor, kimileri de kirli savaşları kast ederek barış istediklerini söylüyor ancak dertlerini anlatmak için böylesi bir söyleme başvuruyorlar.

KİMLE NASIL BİR BARIŞ?

Esasta dile getirmek istediğimiz tartışma, özellikle 8 Mart’ın anlam ve önemi ekseninde, bu eksene hiç de yakışmayan, dayatılan tartışmalar ve bizim bu konuda ne düşündüğümüzdür.

Bugün Irak’ta, Afganistan’da, Afrika’da açlığa, yoksulluğa, zulme mahkum edilen kadınlar, çocuklar ve erkekler olmak üzere her gün binlerce masum insanın ekonomik çıkarlar için katledilirken nasıl bir barıştan söz edilebilir, soruyoruz.

Dakika başı binlerce kadının tacize, tecavüze uğradığı; intihara zorlandığı; zorla evlendirildiği; katledildiği; en kötüsü de dört duvar arasına sıkıştırılmış köleler haline getirildiği, düşünmesinin bile yasak olduğu bir düzende kimle ve nasıl bir barıştan söz edilebilir, soruyoruz.

Özellikle T. Kürdistanı’nda Güldünyaların haberlerinin artık alışılmış olduğu bir düzende yaşıyorsak ve Güldünya ile ilgili şarkıların ve televizyon programlarının dahi yasaklandığı bir zihniyetin baskısı altındaysak kimle nasıl bir barıştan söz edilebilir?

Peki, bugün mücadelemizde gelinek noktalarda şehitlerimiz, şehit kadınlarımızın kanları sayesinde durduğumuz ve daha fazlasını yapma yükümlülüğümüzün olduğu böylesi bir süreçte hangi barıştan söz ediliyor?

Haksız savaşların etrafımızı böylesine çevirdiği bir dünyada kadınların talebinin barış olduğunu söylemek ihanettir.

Özellikle 8 Mart tarihlerinde yoğun tartışılan kadınların inisiyatifi ellerine alması konusu (ki bizce de önemli bir tartışmadır bu ve sadece belirli günlerde değil her gün tartışılması gerekir ancak hiçbir zaman bu kadar harekete dile getirilmemektedir.) önemli bir tartışma konusuysa; nasıl oluyor da bu konuyla ilgili olarak bir

mantık yürütülerek kadınların barış istediği düşüncesi ortaya çıkabiliyor?

Kadınların inisiyatifini ellerine alma meselesi daha doğrusu daha inisiyatif sahibi olması meselesi, başlı başına bir mücadele sorunudur. Bu noktada erkekleri de eylem alanlarından soyutlayacak bir anlayışın ortaya çıkması işten bile değil zaten. 8 Mart eylemlerinde, kadınların erkeklerle aynı eylem alanında seslerini yükseltmelerini işçinin patronla kol kola olmasına benzeten anlayıştan, kadınları savaşılmaya çağıran bir bildirim beklemek elbette nafiledir.

Bizler, kadınların; sömürünün ortaya çıkışından bu yana hayatın her alanında direndiğini, savaştığını, hakları-

nı aldığını biliyoruz.

Bizler, yaşadığımız coğrafyada; hâlâ feodalizmin belli oranlarda tahakkümünü sürdürdüğünü, ülkemiz egemenlerinin emperyalizmin uşaklığını yaptığı bu coğrafyada, omuzlarımıza düşen yükün en az Komün'lü kadınlarkı gibi ağır olduğunu biliyoruz.

İşte bu yüzden, örgütsüz olduğumuz her gün, her dakika saldırıların daha da yoğunlaşacağını bile bile gözü kapalı bir barış çığırtkanlığı yapmamız, bu çığırtkanlığa destek vermemiz mümkün değildir. Emperyalizmin kirli savaşlarına, egemenlerin para keselerini kadınların, çocukların gözyaşlarıyla doldurmasına ilkeli bir duruş sergilemenin yanı sıra, hayatımızın her alanında, okullarda, tarlalarda, fabrikalarda, emperyalizme ve feodalizme karşı topyekün bir savaş, mücadele çağrısında bulunmak cüretine sahibiz.

ÖZGÜRLÜK İÇİN SAVAŞMAYA, SAVAŞMAK İÇİN ÖRGÜTLENMEYE

Her türden gericiliğe karşı mücadelenin kadının örgütlenmesinden geçtiğini tekrardan belirtmek istiyoruz. Bizler bu örgütlenmeyi yaratabilme iddiasındayız. Bu örgütlenme için önemli bir adım niteliği taşıyan, geçen sene yaptığımız **1. Genç Kadın Buluşması**'nda kadın komisyonlarının kurulmasının önemine ve çalışma programına değinmiştik. Ayrıca kadın sorununa bakış açımız ve pratik olarak nerede olduğumuz konusunda yürüttüğümüz tartışmalar ekseninde önümüze, komisyonları kurma ve işletme perspektifi koymuştuk.

1. Buluşmadan bu yana geçen sürenin değerlendirilmesi; özellikle öğrenci gençlik içerisinde genç kadın örgütlenmesi; üçüncü bir sömürü biçimi olan ulusal sömürüye özel bir değini; ayrıca örgütlü kadının yaşadığı çelişkiler ve pozitif ayrımcılık konularında tartışmaların yürütüleceği **YDG 2. Genç Kadın Buluşması 19 Nisan'da Ankara'da** yapılacaktır. Daha örgütlü bir duruş sergileyebilmek, kadın sorununa kolektif bir şekilde kafa yorabilmek için buluşmaya en yoğun katılımı gerçekleştirebilmeliyiz. Özellikle kadın yoldaşlarımızın, arkadaşlarımızın katılımı büyük bir önem arz etmektedir.

HALUK
ZORUSEVMEZ

— MİZAH —

MR PRESİDENT

Merhaba Sevgili YDG'liler,

Geçtiğimiz haftalarda oldukça sıcak gelişmeler yaşandı. Özellikle Mr. President Obama'nın ülkemize yaptığı ziyaret malumunuz gerek dünyada gerekse de bölgemizde nabızların artmasına vesile oldu. Şimdi diyeceksiniz ki bu adamın Obama ile işi ne? Hemen cevap vereyim: Obama'nın yemin töreninin hemen sonrasıydı, evde oturmuş genel kültürümü arttırmak maksadıyla LOST dizisinin ilk iki sezonunu izliyordum bilgisayarımda. Tam bu esnada telefonum hararetle çaldı. "Hi, Mr. Zorusevmez" sesiyle irkildim. Telefonun öte tarafında yeni ABD Başkanı Obama, ezik bir şekilde bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Seçimin hemen sonrasında yaptığı konuşmadaki kendine güvenen Obama gitmiş, yerine utana sıkıla bir şeyler anlatmaya çalışan Obama gelmiş.

Hatırlarsanız ABD Başkanlık seçimlerinin akabinde Obama'ya karşı ön yargılı olmamak gerektiği üzerine bir yazı yazmıştım. İşte Başkan da beni bu yazıya duyduğu minnettarlığı belirtmek için aramış. YDG gibi bir dergide insanların ABD Başkanına ön yargılı olmaması gerektiğini anlatmanın büyük bir cesaret işi olduğunu belirtmiş, BOP mu, COP mu anlayamadığım bir şey doğrultusunda Ortadoğu Barış Elçisi olmamı istemişti. Ben de tabii seve seve kabul etmiştim bu öneriyi. Telefonu kapatmadan önce de Obama'ya "Obamacım valla kırılırım ilk işin Türkiye'ye gelmek olsun. Bizim burada Nevzade diye bir yer var şöyle karşılıklı rakı balık yaparız, iki de laflarız" demiştim. İşte Obama bu davetim doğrultusunda geçtiğimiz haftalarda ülkemize geldi. Boşuna medyada çıkan fotoğraflarda beni aramayın. Kamuoyuna fazlasıyla mal olmuş birisi olarak kasten fotoğraflardan kaçındım ama özel olarak bir tane Sayın Başbakanımız ve Başkan

Obama ile çektiğim fotoğrafı evimin duvarına çerçeveleterek astım.

Başkan'ın iki günlük ziyareti boyunca oldukça samimi mesajlar verdiğini söylemeliyim. Adamın hiçbir kötü niyeti yok. Demokrasinin tüm dünyaya yayılmasından öte evrensel bir talebi de yok. Yeri gelmişken söyleyeyim valla sevimli de bir adam. Gitmeden önce "gel televizyonlara birlikte çıkıp bir açıklama yapalım Halukçum" dedi ama mütevaziliğim tuttu "gerek yok Hüseyinciğim, sen gerekli mesajları verdin zaten" dedim. Yani Obama ikinci ismini kullanmamı özellikle istediği için kendisine bu şekilde hitap ettim tabi.

Yeri gelmişken tüm kıskırtmalara aldırılmayarak benim görüşlerime değer veren YDG'li arkadaşlara teşekkür etmek istiyorum. Obama'yı protesto etmek için yapılan maksatlı eylemlere itibar etmeyen sevgili YDG'liler, sizler de bundan sonra benim gibi BOP ya da COP her neyse onun doğrultusunda Ortadoğu Barış Elçileri olmayı hak ediyorsunuz. En kısa zamanda Hüseyin Obama'yı arayıp sizden bahsedeceğim. Ha bu arada protestolara katılmayan arkadaşlara ABD'de okuma fırsatı da sağlamaya çalışacağım. O nedenle bana bir mail atmanız yeterli olacaktır.

Aslında bu ay değinilecek çok konu var. Yerel seçimlerde AKP'nin ezici galibiyeti, psikolojik olduğu anlaşılan ekonomik kriz, Tunceli halkının Sayın Başbakanı yaptığı nankörlük, geçtiğimiz aylarda Başbakanımızın Davos'ta yedi düvele verdiği ders, Ergenekon vb. onlarca konuya bu kadar kısıtlı bir yerde layıkıyla değinebileceğimi düşünmüyorum. Bunun yerine geçtiğimiz ay maillere verdiğim cevapların çok faydalı olduğunu duyduğumdan yine sizin sorularınıza yer vermek istiyorum:

Soru 1: Gönderen: saskin_ydg@... **Kime:** haluk_zorusevmez@hotmail.com **Konu:** Başımız Belada

“Merhaba Haluk Abi, biz geçen ay da tavla oyununda ceza üzerine bir mail atmıştık. Önerinizi uyguladık ve çok memnun olduk. Bu nedenle öncelikle teşekkür ederiz. Abi, bizim önemli bir sorunumuz var. Bizim alanda kadın arkadaşlar örgütleniyorlar ve baya da iddialılar. Şu ara bir komisyon kurdular ve düzenli toplantı alıyorlar. Ne yapmamız lazım?”

Cevap: Evet gençler sizi hatırladım. Biraz faydam dokunduysa ne mutlu bana. Şimdi gençler, öyle kadın arkadaşlar örgütleniyor falan ne demek anlamadım ben. Kadının yeri evidir. Öncelikle arkadaşlara tarihsel misyonlarını hatırlatın bence. Örgütlenmek yerine siz erkek YDG'lilere yemek yapsalar bence daha faydalı olurlar. Bu yöntem işe yaramıyorsa toplantıları sabote etmeye başlayın. Toplandıkları esnada bir bahane bularak iki dakikada bir odaya girin, sinirlerini bozun. Yine olmazsa artık başka bir çözüm buluruz. Siz önce bunları bir deneyin de.

Soru 2: Gönderen: bitkiniz@... **Kime:** haluk_zorusevmez@hotmail.com **Konu:** Obama çok yakışıklı

“Slm haluk. Biz geçen ay da yazdık. Öneri güzeldi tuttu, eyvellh. Bu ara Obama geliyo, protest etmek lazımmış. Biz onu çok beğeniyoz, protest etmek istemiyoz, ne yapcaz? Bye.”

Cevap: Sevgili Bitkiniz ve alandaki diğer arkadaşlar. Hatırlıyorsanız mailden cevap yazmıştım ancak herkese örnek olsun diye buraya da yazıyorum. Bence de Obama'yı protesto etmek istememeniz oldukça anlamlı ve güzel bir düşünce. Şimdi çeşitli bahanelerle protesto gününe kadar çalışma yürütmemeniz gerekiyor. Tam protestonun olduğu gün de kaç kişisiniz bilmiyorum ama mesela biriniz uyuya kalsın, bir diğeriniz o güne başka bir iş koysun, daha başkası varsa o da ne bileyim “okula gitmem lazım, uzun zamandır gitmiyorum” falan desin. Daha da kalabalıksanız “trafik kapalıydı”, “her yerde geniş güvenlik önlemleri vardı”, “dükkana bakmam lazımdı”, “Obama mı gelmiş? Hadi canım hiç haberimiz yok” gibi bahaneler üretebilirsiniz.

Diğer maillere yer kalmadığı için değinmiyorum; ama siz bana yazmaya devam edin. En azından maille cevap veremeye özen gösterdiğimi biliyorsunuz. Bu arada 2. eğitim çalışmasına değinecektim ama malum Obama daha önemli bir konu olarak öne çıktı. Sadece çay, yemek ve yol paralarıyla milyarlarca mal olan, lavabo kuyruklarıyla dikkati çeken ve yaratıcı önerilerin havada uçtuğu bu çalışmayı dikkatle izledim. Sadece şunu söyleyeyim, öyle farklı yöntemler kullanarak verimi arttırdığınıza inanmamı bekliyorsanız yanılıyorsunuz. Hele bir grubun bir saat bile sürmeyen toplantısından sonra ne deseniz nafile. Lise ve kadın buluşmalarında görüşmek dileğiyle hepinizin gözlerinden öperim.

Tam protestonun olduğu gün de kaç kişisiniz bilmiyorum ama mesela biriniz uyuya kalsın, bir diğeriniz o güne başka bir iş koysun, daha başkası varsa o da ne bileyim “okula gitmem lazım, uzun zamandır gitmiyorum” falan desin.

Komünist ustalardan öğrenelim!

MARKSİZM-LENİNİZM-MAOİZM'İN TARİHİ-15

Mao'nun İlk Yılları

Çin Devriminin ilerleyen sınıf mücadelesinde Marksizm geniş bir sahada gelişmesini sürdürmekteydi. Yirmi sekiz yıl boyunca, çeşitli iniş ve çıkışlarla Çin Devrimine önderlik eden Çin Komünist Partisi, uzun süreli halk savaşı sonunda, 1949 Ekim'inde dünyanın en kalabalık ülkesinde iktidarı ele geçirmeyi başarmıştı. Çin Devriminin başkanı, Mao Zedung, çeşitli sapmalara karşı verdiği ideolojik mücadele sonucunda Marksist teoriyi geliştirmiş, teoriye muhtelif alanlarda katkıda bulunmuştu. Mao, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde ilerleyen devrim mücadelesinin yönünü de ortaya koymaktaydı. Ki o zamana kadar, Mao, uluslararası düzeyde önde gelen bir role sahip değildi, ancak gelecek yıllarda, onun Marksizm-Leninizm'e yaptığı katkılar enternasyonal proletaryanın elinde paha biçilmez silahlara dönüşecekti.

Mao Zedung, 26 Aralık 1893 yılında, Hunan eyaletine bağlı Shaoshan köyünde bir köylü ailesinin çocuğu olarak dünyaya geldi. Temel öğrenimini özel bir okulda alan Mao, daha sonra Xiangxiang'da okula devam etmiş, ortaöğrenimini ise eyalet başkenti Changsha'da almıştı. 1911 burjuva devriminden sonra yarım yıl ihtilalci Yeni Ordu'da bulunan Mao, 1913 yılında Hunan Dördüncü Eyalet Okulu'na başlayıp, 1918 yılında bu okuldan mezun olarak öğrenimini tamamlamıştı. İlk klasik felsefeyle ilgilenen Mao, Konfüçyus'tan Hegel'e farklı okumalar yapmıştı. Çocukluğundan beri ülkesine karşı büyük bir sevgi besleyen Mao, devrime karşı sınırsız bir ilgiye sahipti.

Mao, 1918 Nisanı'nda Changsha'da, Çin'i dönüştürmenin yeni yollarını keşfetmek amacıyla Yeni İnsan Derneği'ni kurdu. 1919 Dördüncü Mayıs Hareketi'nin başladığı zamanlarda Mao, Marksizm'le tanışmış ve onu benimsemeye

başlamıştı. 1919 Temmuz'unda Hunan eyaletinde devrimci fikirleri yaymaya çalışan Xiangxiang Review adlı dergiyi çıkaran Mao, ertesi yıl devrimci ideolojinin çalışılması ve propagandasının yapılması amaçlı Kültürel Okumalar Derneği'ni örgütledi. 1920 yılında Changsha'da komünist gruplarla tanıştı. Kurucularından biri olduğu Çin Komünist Partisi'nin 1921 Temmuz'unda örgütlenmiş olduğu ÇKP I. Ulusal Kongresi'ne on iki delegeden biri olarak katılmıştı. Kongre sonunda Hunan Bölgesi Parti Komitesi sekreterliğine getirilen Mao, Changsha ve Anyuan'daki işçi hareketlerine önderlik etmekle de görevlendirilmişti. Mao'nun da katıldığı 1923 Haziran'ında gerçekleştirilen ÇKP III. Ulusal Kongresi'nde Sun Yat-Sen'in önderlik ettiği Kuomintang ile işbirliği temelinde anti-emperyalist, anti-feodal ulusal cephenin kurulması ve cephe üyelerinin ferdi olarak Kuomintang'a yönlendirilmeleri kararı alındı. 1924 ve 1926 yıllarında gerçekleştirilen Kuomintang I. ve II. Ulusal Kongreleri Mao'yu Merkezi Yürütme Kurulu yedek üyeliğine seçti. Kuomintang Merkezi Propaganda Departmanı'nın başına getirilen Mao, Haftalık Politika'nın editörlüğü ve Köylü Hareketi Enstitüsü VI. Sınıfın direktörlüğü görevlerinde de bulundu.

Sömürge ve yarı-yömürge ülkelerde devrimin yolu

1924'ten 1926 yılının başlarına kadar süreç, işçi ve köylülerin güçlü mayasıyla hızlı bir ilerleme göstermişti. 1925'in 30 Mayıs'ına gelindiğinde anti-emperyalist halk hareketi kitlelerin bütün kesimlerini sarmalamıştı. Ülke devrim ve karşı-devrimin keskin savaşı eşliğindeydi. Ancak ne var ki, ÇKP iki ayrı sapmayla uğraşmaktaydı. O zamanki parti genel sekreterliğine hakim olan oportünist klikten Chen Tu-hsiu görüşlerini şöyle ifade etmekteydi: "...devam etmekte

olan burjuva-demokratik devrime burjuvazi önderlik etmelidir, onun gerçekliği bir burjuva cumhuriyeti oluşturmaktır ve burjuvazi, işçi sınıfıyla birlikte yegane demokratik güçtür ki, kendiliğinden birleşmelidir... Bir diğer yandan ise, Chang Kuo-tao şahsında temsil olunan 'sol' oportünistler, yalnızca işçi sınıfı hareketini görüyorlar; köylülüğü dışlıyor." (36)

Mao, bu iki sapmayla mücadele içerisinde Marksist teoriyi geliştirecek ilk ciddi katkıları yapmaktaydı. 1926 Mart'ında ünlü kitabı *Çin Toplumundaki Sınıfların Tahlihi*'ni çıkaran Mao, 1927 Mart'ında ise *Hunan Köylü Hareketinin İncelemesi Üzerine Rapor*'u sunmaktaydı. Bu çalışmalarıyla doğru bir Marksist-Leninist bakış açısına, metoda ulaşan Mao, Lenin'in sömürgelerde ulusal devrimlere ilişkin tezlerinde derinleşmiş ve esaslı fikirlerini Yeni Demokratik Devrim tezinde temellendirmişti. "Çin Devriminin dostları ve düşmanları kimlerdir, devrimin önder gücü kimdir, güvenilir ve güven vermeyen müttefikler kimlerdir" sorularını cevaplamıştı. Ayrıca o, kitlelerin hangi yolda seferber edileceğini göstermiş, devrimci bir hükümetin inşası ve köylü ordusunun örgütlenmesini işaret etmişti. Mao'daki bu berrak perspektif sayesinde ki, devrimci güçler Kuzey Harekatı'nda yönlendirilebilmiştir-ki bu hareket Çin'deki I. Devrimci İç Savaşın kritik bir basamağıdır. Bu fikirler gelişen Çin devriminin ocağında dövülüyor, şekil alıyordu; yine bu fikirler, emperyalist baskı altındaki ülkelerde devrim fırtınasının yükselmesi bakımından muazzam öneme sahipti.

Ayrıca bu süreçte, III. Enternasyonal bu ülkelerdeki devrimlerin karşılaştığı sorunlara özel bir ilgiyle eğiliyordu, bilhassa Çin Devrimine. Stalin, bir yandan Zinovyev, Troçki ve diğerlerinin öne sürdüğü yanlış önerileri düzeltiyor, diğer yandan Çin Devrimine genel ve doğru önerilerde bulunuyordu. Ancak Stalin, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki devrimlerin ihtiyaç duyduğu anlayışı, önderliği, Yeni Demokratik Devrimin, Uzun Süreli Halk Savaşının Marksist araçlarını kafi derecede ve özgünlüğüne uygun olarak geliştiremiyordu. Dolayısıyla, Enternasyonal, Çin Partisi'nde farklı zamanlarda gelişen, partiye hakim olan hatalı sağ ve 'sol' çizgileri düzeltmiyordu, bu durum genel anlamıyla, 1935 yılına kadar, yani Mao'nun parti önderliğine geçmesine kadar sürmüştü.

Kızıl Üslerin İnşası ve Çeşitli 'Sol'

Sapmalara Karşı Mücadele

Chen Tu-hsiu sağ kılığın I. Devrimci İç Savaş sırasında baştan sona partiye hakim olması, devrimin bu sürecinde

alınan yenilginin ana nedenlerinden biriydi. 1927 Ağustosunda, yeni sürecin hemen başında -II. Devrimci İç Savaş Dönemi- Chen Tu-hsiu, sağcı teslimiyetçiliğinin sağlam bir şekilde eleştirilmesinden sonra genel sekreterlik görevinden alındı. Ancak ne var ki, sağcı çizginin doğru bir eleştiri sonucu mahkum edilmesi, 'sol' kılığın merkez komiteye hakim olmasına yol açmıştı. Bu klik hatalı bir şekilde, Çin Devrimini 'kesintisiz bir yükselme' şeklinde ele alıyordu ve onlar buradan yola çıkarak birçok kentte silahlı ayaklanma çağrısında bulundular. Bu durum ağır kayıpların verilmesine yol açmıştı, 1928 Nisan'ıyla birlikte bu klik ortalıktan çekildi. 1928 Haziran'ında gerçekleştirilen ÇKP VI. Kongresi ilkin 'sol' çizgiyi düzeltip temel olarak doğru bir anlayışı kabul etti, sağ ve 'sol' görüşleri mahkum etti. Kuzey Harekatı ve şehir ayaklanmalarının yenilgilerinden sonra, doğru anlayış uygulanmaya başlanmış, Kızıl Ordu inşa edilmekteydi. Bu sırada Mao, Marksist-Leninist teoriye yeni katkılarda bulunuyordu. 1928 Ekim'inde *Çin'de Kızıl Siyasi İktidar Neden Var Olmasın?*'i yazan Mao, 1928 Kasım'ında *Ching kang Dağlarında Mücadele*'yi kaleme almıştı. Bu tarihsel çalışmalar Kızıl Ordu'nun inşası ve geliştirilmesi yolunda teorik temelleri sağlamıştı. Ayrıca bu teorik çalışmalar, Uzun Süreli Halk Savaşı ve sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde devrimin yolu bakımından Marksist-Leninist anlayışa başlangıçta yapılan katkıları derinleştirmiş, anlayışı geliştirmişti. Anlayışın uygulanmasıyla Mao, geniş sahada devrimci merkezlerin inşasını sistematik olarak göstermiş bulunuyordu. Sovyetler inşa edilmiş, Çin Sovyet Cumhuriyeti Geçici Hükümeti kurulmuştu.

Ancak 'sol' fikirler yeniden ortaya çıkmış, partiye nüfuz ederek parti önderliğini 1930 yılıyla beraber ele geçirmişti. 1930'da Li Li-San'ın, 1931-1934 arası Wang Ming'in başını çektiği partiye hakim iki 'sol' çizgi haddi hesabı olmayan bir kayba yol açtı. Bu arada, Çan Kay-Şek, Kızıl Üslere karşı baskı ve kuşatma seferlerini ardı sıra örgütlemekteydi. 1934 Ekim'ine gelindiğinde, Çan Kay-Şek'in kuşatmasını kırmak, yeni zaferler kazanmak, dünyayı sarsacak stratejik bir değişim yaratmak için karar alındı, bir yürüyüş başlatıldı: **Uzun Yürüyüş**. Uzun Yürüyüş sırasında, 1935 Ocak ayında gerçekleştirilen ÇKP Tsunyi Plenum (Genel Kurul-Birleşik Oturum)'unda parti önderliği Mao'nun ellerine, Mao'nun politikalarına geçmekteydi. O zaman, Japonya'nın 1931'den beri gelişerek süren Kuzey-doğu Çin istilasını dağıtabilmek için, ulusal çaptaki anti-Japon hareketinin daha iyi koordine edilebilmesi için Uzun Yürüyüş'ün kuzeye doğru kaydırılarak sürdürülmesine karar verildi.

Devam edecek

36. Ho Kan-chih, *Modern Çin Devrimi Tarihi*, sy. 53.

YDG üzerine kimi değerlendirmeler

Merhaba; YDG üzerine değerlendirmelerimizi sizlerle paylaşmak istiyoruz.

* Kadın sorununun 3. Konferans ile daha örgütlü, önemseyen bir yaklaşımla ele alınması, komisyonlar kurulması, Genç Kadın Buluşması'nın örgütlenmesi ve bu konularda kimi eylemlerin gerçekleştirilmesini hayli önemli. Ancak bu konuda Konferans'ta belirtilen eksikliklerin varlığına da katılıyoruz. Yine de "ilk" olması açısından doğal olduğunu düşünüyoruz. Konferansta ve Kadın Buluşması'nda bu konuya ayrılan zamanın geniş tutulması gerektiğini düşünüyoruz. Çünkü kadın sorunu insanlık tarihinin en eski çelişkisi/sorunudur ve bu sorunu ele alıp örgütlenmeyen bir hareket, asla istenilen başarıya ulaşamaz...

Kadın bilincinin oluşturulması gerektiğini düşünüyoruz. Erkek dünyasının içine doğan kadın, tamamen erkek egemen kültür doğrultusunda şekilleniyor/şekillendiriliyor. Devrimci saflara katıldığında bile, bu gerçeklik ağır ve geride tutan bir yük olarak varlığını sürdürüyor. Örneğin edilgenlik, kendine güvensizlik, özne olmama-olmama, inisiyatifsizlik, sorumluluk almaktan kaçınma, politikaya ilgisizlik, aşırı duygusallık vb... Bu sorunlara yönelik yanıtlar üretilmeli ve bu çerçevede içe dönük çalışmalar yapılmalıdır. Tabii ki burada mücadele konusu olan kadınlar olmamalıdır, erkek egemen düşüncenin ve sonuçlarının hedef alınması gerekir. Dolayısıyla da erkeklerde bulunan anlayışlara, kadının geri pozisyonunu yaşatan, destekleyen yaklaşımlara karşı da mücadele verilmeli... Örneğin kadın sayfası şu ana kadar (takip edebildiğimiz kadariyle) toplumda yaşanan boyutuyla kadın sorununu işledi: Töre, namus, bekâret, tecavüz... Ancak içe dönük bir yazıya rastlamadık. Ve başlangıç aşamasında

olunduğu için, bu etapta içe dönük yazılara ağırlık verilmesi, yine bu çerçevede kadın komisyonlarının yerel, bölgesel vb. toplantılar, tartışmalar yürütmesi gerektiğini düşünüyoruz. Geniş genç kadın kitlesini örgütleyebilmek için, bu çalışmayı yürütecek olan kadınların nicel ve nitel olarak geliştirilmesi gerekir.

Kadınlara yönelik her türlü saldırıya anında tavır konulması gerektiğini düşünüyoruz. Bu, şu anda az sayıda katılımcı ile de olsa, hem kadın sorununu daha fazla gündemleştirme hem de bu konuda çözüm yeri olarak YDG'yi gösterme, bir bakıma YDG kadın komisyonlarının tanıtımı çalışması da olacaktır. Ayrıca bu konularda yapılan tüm eylemlere mümkün oldu-

ğunca kendi imzaları ile katılması, hatta bizzat ortak örgütlenme çabası olmalıdır.

Kadın kütüphanesi oluşturmak, dergide kadın sorunuyla ilgili kitap tanıtımları yapmak gibi çalışmalar da yapılabilir.

* **Liseliler:** Bu konuda, Konferans'ta ailelere de vurgu yapılmış. Ancak bu vurgu "aile çelişkisi" ağırlıklı... Genellikle aile bir ayak bağı olarak görülür. Ama meselelerin bir de diğer kısmı var: Liselilerin birçok sorunu özellikle de paralı eğitim, sık sık toplanan "bağış" vb. paralar aileleri direkt olumsuz yönde etkiliyor. Yine eğitimin yetersizliği, ÖSS, dershaneler vb. de birçok aileyi özellikle de kriz ortamında oldukça zorladığı açıktır.

Bu nedenle, liseli mücadelesinin bir parçası olarak öğrenci velilerinin örgütlenmesinin önemli olduğunu düşünüyoruz. Örneğin, şimdi var mı bilmiyoruz ama bir ara ÖVDER vardı. Bunun gibi bir dernek şu aşamada kurulmasa bile, kimi ailelerin aktif katılımı-liselilerle ortak ça-

lışması lise mücadelesinin önünü açmada yardımcı olabilir. Liselilerin ailelerle direkt ilişki kurup onları etkilemesi zor olabilir belki ancak kimi öne çıkan ailelerin diğer ailelerle iletişim kurması, (yine bazı öğretmenlerin de) daha kolay ve etkili olabilir.

Yani aile çelişkisini aşma yanında aileleri örgütleme de liseliler açısından önemle ele alınması gereken bir konu. Bu nedenle, her iki konuda da seminer, tartışma toplantıları vb. yapıp kafa açıklığını artırma çalışmaları, deneyim alışverişi, perspektif oluşturma vb. çalışmalar yapılması faydalı olabilir.

Liselilerin sorunlarıyla ilgili semtlerde de (aileleri de etkilemek açısından-aileleri de hedef alan) bildiriler vb. dağıtılabilir, okullarda dağıtılan bildiriye ek olarak.

* YDG'nin dili genelde özeleştiril. Bu tabii olumlu bir yaklaşım. Ama çok fazla öne çıkması olumlulukların görülmemesine, gerekli şevki yaratamamaya neden olabilir. Ajitasyon dili ise zayıf. Ajitasyon yönü biraz öne çıkarılmalı. Güven verme, harekete geçirme, motivasyon vb. açılardan bunun gerekli olduğu kanaatindeyiz.

* Kendine güven konusunda eksiklikler göze çarpıyor. Bunu en net Yaz Çalışmaları ve dergi dağıtım çalışmaları ile ilgili haber-değerlendirme yazılarında görüyo-

Sizlere çalışmalarınızda başarılar diliyoruz. Tüm YDG'li genç kadınların 8 Mart'ını kutluyoruz. Sevgiler selamlar. Serkeftin.

ruz. Kitleleri etkileme konusunda kendine güvenmekten ziyade kitlenin olumlu yada olumsuz yaklaşımından aynı yönde etkilenme, kitleyle diyalogda sorunlar, kaygılı olma vb. şeklinde yaklaşımlar görülebiliyor. Kiteselleşmenin önemi göz önüne alındığında bu edilgen, güvensiz ruh halinin kırılması gerektiği açıktır.

Bu konunun başlı başına ele alınıp eğitim vb. çalışmaların yapılması faydalı olabilir. Bunu sadece "kitlenin önemi, kitle çalışması nedir?" gibi teorik açıdan değil, aynı zamanda mesela vücut dilinden tutalım da ses tonuna (örneğin kısık, çekingen bir ses tonuyla pek etki yaratılamaz) diyaloga nasıl girileceğine, hitabet, ajitasyona vb. kadar bir dizi konuyu kapsayan seminer ve uygulamalı eğitim çalışmaları yapılabilir.

* Hapishaneler konusunda şu noktanın da önemle ele alınması gerektiği kanısındayız: Egemenlerin politikaları ve yine devrimci çevrelerin ele alışındaki kimi olumsuz yaklaşımlar (mesela hapishanelerin sürekli olarak saldırı, hak gaspları ile öne çıkarılması) vb. adeta bir "F tipi fobisi", korku yaratmış durumda. Elbette bahsedilen saldırılar, gasplar vb. sürekli ve hayli fazlaca var. Fakat sorunun yalnızca bir yönünü öne çıkarmak ya da bir yönünü çok fazlaca işlemek tek taraflılıktır. Oysa madalyonun diğer yüzü de var. Direniş, hayatı yeşertme, üretme, mekanın değil öznenin belirleyiciliği/ daha doğrusu esas olduğu...

Kısaca söylemek istediğimiz şu ki, "korku" ruh halini kırmak için madalyonun öteki yüzü de çokça işlenmeli. Aksi halde, insanların en küçük etkinliklere dahi, bu yanlış-yersiz ya da abartılı kaygılar nedeniyle katılmaktan-örgütlenmekten uzak durma eğiliminde olduğu olacağı açıktır.

* Başta Kürtçe ve İngilizce olmak üzere, kimi dillerde bazı arkadaşların yetkinleşmeleri çeviriler yapmak açısından önemli-gereklidir diye düşünüyoruz. Dergide Kürtçe yazılar, yine kimi bölgelerde Kürtçe bildiriler basılması; ayrıca, enternasyonal çalışmalar, çeşitli gençlik yapılarının deneyimlerinden yararlanma açısından çeviriler için İngilizce öğrenilmesi daha doğrusu bazı kişilerin ileri derecede bu dillere hakim olması faydalı olacaktır.

Yazacaklarımız şimdilik bunlar. Sizlere çalışmalarınızda başarılar diliyoruz. Tüm YDG'li genç kadınların 8 Mart'ını kutluyoruz. Sevgiler selamlar. Serkeftin.

**Sincan Kadın Hapishanesi'nden
Tutsak Partizanlar**

Ülkemiz egemenlerinin gerçekliği ve işkence

Lenin, Devlet ve Devrim adlı eserinde “sürekli ordu ve polis, devlet iktidarının başlıca güç aletleridir” der. Bu tespit, burjuva demokrasisinin yaşam bulduğu bir yerde, ezilenlerin bilincinde yer etmemiş ve bu anlamıyla oradaki kitlelerde yansımaları bir bilinç oluşturmuş olabilir. Ancak ülkemizdeki ezilen kesimler açısından bu olgu çok net bir şekilde bilinçlerde yer etmiştir. Kürt coğrafyasında içinde böylesi soruların olduğu bir anket gerçekleştirilse, verilebilecek muhtemel cevaplar da kıyım yapanın, zulmedenin asker, polis ve devlet olduğu vurgularını görme olasılığı yüksektir. Kürt halkının bilincinde asker, polis, devlet vurgusu deyim yerindeyse eş anlamlı hale gelmiştir.

“Devlet iktidarının başlıca güç” aleti olarak kolluk güçleri ve düzenli ordunun en önemli güç aleti de şüphesiz işkencedir. Ülkemiz egemenlerinin mevcut yapısal gerçekliği, ülkemizdeki insan hakları ihlalinin, batı medeniyeti olarak atfedilen, burjuva demokrasisinin yaşam bulduğu emperyalist ülkelerdeki –ki krizin büyümesine paralel bu ülkeler de saldırganlaşmaktadır- ortalamanın her zaman çok çok üstünde yer almıştır.

AB uyum yasaları ile birlikte, ülkemiz egemenleri ve kalemşorlarıncı “demokratikleşiyoruz” vurgusu, bilinçli bir şekilde uygulanan politikalar sonucu düşme eğilimi gösteren insan hakları ihlalleri son dönemlerde tekrar çıkışa geçmiştir. Demokratikleşiyoruz vurgusunun sahteliği de 3-5 yıl içerisinde gözler önüne serilmiştir.

Ülke coğrafyasının bütünü ve özellikle Kürt coğrafyası ölüm tarlalarına çevrilmiştir. Devrimci-demokratik kamuoyu açısından failleri belli olan ancak “resmi raporlarda” failleri meçhul olan ölümlerin sıradanlaştığı bir ülkeden ve egemenlerinden bahsediyoruz, ülkemizi ve egemenlerini tarif edebil-

mek için. Toplam “faili meçhul” cinayetlerinin sayısının on yedi bin civarında olduğu bir ülkedir burası.

En son Engin Çeber örneğinde olduğu gibi, gözaltlarında yahut hapishanelerdeki ölümler, ülke egemenleri açısından her zaman başvuru bir şiddet türüdür. Her ne kadar ülke yöneticileri ve temsilcileri tarafından böylesi durumlar münferit olarak ifade edilse de herkes bilir ki yaşananlar hiç de münferit olaylar değildir.

Bu söylediklerimiz de ayakları havada sözler değildir. Rakamların dile getirdikleri açıktır. İnsan Hakları Derneği’nin (İHD) açıkladığı rakamlar ortadadır. Verileri değerlendirirken, AKP’nin hükümete geldiği ve AB uyum yasalarının geçmeye başladığı 2002-2003 dönemini baz alarak değerlendirmek, ülkemizin ne kadar demokratikleştiğinin (!) göstergesi olacaktır.

2008 yılında “faili meçhul” cinayete kurban gidenlerin sayısı 29’dur. Bu sayı 2005 ve 2006 yılında yaşananlardan daha fazladır. “Faili meçhul” olan saldırılarda yaralananların sayısı da 187’dir.

“Faili meçhul” olanların yanında yargısız infaz, işkence sonucu, köy korucuları tarafından, kuşku ve gözaltında ölümlerin sayısı ise 65’dir. Ki bu sayı 2002 yılına göre yaklaşık yüzde 60 daha fazladır. Kaldı ki bir şekilde, kolluk görevini yerine getiren güçlerin elinden yaralı olarak kurtulanların sayısı da 56’dır.

İşkence veya kötü muameleye maruz kalanların sayısı ise, ülkemiz egemenlerinin ne kadar saldırganlaştığının göstergesi, bir nevi karnesidir. Bu sayı ise son on yılın en yüksek sayısı olup 1546’dır.

Gözaltına alınanların sayısı ise 2003’ten sonra azalırken 2006’dan sonra ise tekrardan artışa geçerek neredeyse 2003 yılının sayısına ulaşmıştır. Tutuklananların sayısı 2002 yılını da aşarak 2387 olmuştur.

Ekonomik krizin büyümesi ile beraber, ülkemiz egemenlerinin daha da saldırganlaşacağına tespiti için alim olmaya gerek yok. Ayinesi iş olan ülkemiz egemenlerinin lafına bakmaya gerek yoktur. Saldırı dalgasının hedefi elbette daha dinamik olan örgütlü kesimlere yönelik olacaktır. Ancak ülkemiz egemenlerin halka yönelik saldırganlığı boyutlanacağından kaynaklı yeni demokrasi ve sosyalizm mücadelesi daha önemli olacaktır. Ve halkla bütünleşmenin de zemini çok daha fazla açığa çıkacaktır.

Ülkemiz egemenleri ne kadar saldırganlaşırsa saldırganlaşsın, devrimci mücadelenin büyümesini engelleyemeyeceklerdir. Çünkü ezilenler tarih sahnesinde son sözlerini söylemediler.

24 NİSAN VESİLESİYLE... 24 NİSAN VESİLESİYLE...

Ermeni Soykırımını unutmayacağız!

“Nehirde su yerine kan akıyor ve binlerce masum çocuk, kabahatsiz ihtiyar, aciz kadınlar, kuvvetli gençler bu kan cereyanı içinde ademe* doğru akıp gidiyordu.” diye yazacaktı eski Halep Valisi Celal Bey, bu vahşi soykırımın sadece Kon-ya’daki yüzünü anlatırken anılarında.

Çeşitli liberal aydınların, Ermenilerden Özür Dileme İmza Kampanyası ve TC Cumhurbaşkanı’nın Ermenistan’a ziyaretine ülke kamuoyunda geçtiğimiz aylar içerisinde tartışılan Ermeni Soykırımı yeniden onlarca yalan ve ikiyüzlülük örneğinin bu tarihsel kara sayfanın yanına eklenmesine neden oldu.

Henüz doğmamış çocukların yaşam haklarının çalındığı bir kırım, çocuk ve kadın bedenlerinden ceset tepelerinin yükseldiği bir kırım; tarihin en büyük acılarına çığlık çığlığa tanıklık edilmek, dahil edilmek zorunda bırakılan bir halk ve faşizmin kokuşmuş yalanları... Katledilen ve katledilecek olan her Hrant’ta, 6-7 Eylül’lerde, Maraşlarda, Sivaslarda, 12 Martlarda, Dersim 38’lerde, Kürt katliamlarında, 77’lerde, açılan ve açılması tarih boyunca mümkün olmayacak “Erge- nekon” kuyularında... Görmeye “alışık” olduğumuz ve gör-meye tahammül etmeyeceğimiz, aynı pencereden bizlere iz- letilen ‘farklı manzara’ kareleri...

Ne bir özür borcumuzun olduğu, ne de özür borcu olan- ların(!) verilecek bir özürle bu kara lekeyi temizleyemeyecek- leri bir 24 Nisan sabahına, soykırımdan 94 yıl sonra yeniden gözlerimizi açacağız bu yıl. Yanıbaşımızda yeni katliamlar, gözyaşları, yanıbaşımızda yüreklerde bilenen umut, zihinlerde yetişen hesap sorma bilinci ile...

SOYKIRIM

Osmanlı Devleti’nde I. Dünya Savaşı esnasında Jön Türk- ler iktidarı döneminde ve öncesinde II. Abdülhamid dönemin- de yaşanan Ermenilere dönük katliamların tümü yaşanan Er- meni Soykırımı’nı tanımlayan süreçtir. Fakat yaşanan tüm bu katliam süreci içerisinde (1894-1915) esas olarak kitlesel kı- yımların başlatıldığı yıl 24 Nisan 1915 ile filyata geçmiştir. Bu yıl ve öncesinde yaşanan olaylara paralel olarak, 1915 Şu- bat ayından itibaren Osmanlı ordusundaki Ermeniler silahsız-

landırıldı. Birçok kentte Ermeni toplumunun ileri gelenleri tutuklandı. 24 Nisan 1915’te İstanbul’da Ermeni toplumunun önde gelen 2.345 ismi tutuklanarak Anadolu’ya sürüldü. Bun- lar arasında siyasi militanların yanında milletvekilleri, tanınmış yazar ve şairler, sanatçılar, din adamları ve işadamları da var- dı. Sürülenlerin çoğu sürgünde öldü veya öldürüldü. 24 Nisan, günümüzde bu nedenle Soykırım Günü ya da başlangıç tarihi olarak anılmaktadır.

Osmanlı Devleti I. Emperyalist Paylaşım Savaşı öncesinden itibaren sistemli bir biçimde gayrimüslim azınlığı ve bunlar içerisinde de Anadolu topraklarında en fazla nüfusu kaplayan Ermenileri bilinçli ve sis- temli bir devlet politikası dahilinde katletmiştir. Bu nedenle yaşanan olaylar her türlü yalan ve çarpıt- maya rağmen bir soykırımdır. Gerçekleşen olaylar, katli- amin boyutu ve tarihsel belgeler bu gerçeğin çarpıtılmasına yer vermeyecek kadar nettir.

1891 yılında dönemin Osmanlı Sultanı II. Abdulhamid ta- rafından büyük bir çoğunluğu Sünni Kürt aşiretlerinden oluş- turulan Hamidiye Alayları (daha geniş bilgi için bkz. Büyük Osmanlı Entrikası: Hamidiye Alayları, Kemal Süphandağ, Ko- mal Yayınları) T. Kürdistanı’nın kuzey bölgelerinde korkunç katliamların altına imza atmışlardır. Bu dönem boyunca ge- nelde Gayri Müslim tebaa özelde ise Ermeniler üzerinde uy- gulanan ağır vergiler, katliam yağma yoluyla beslenmiş ve bir yandan sürgün yolu hazırlanmaya çalışılmış; ülkelerini terk et- mek istemeyen Ermeniler göçe zorlanmış diğer yandan yaşa- nacak soykırımın zemini hazırlanmıştır. 1895’teki olaylar ayaklanma teşebbüsü olarak kabul edilmiş büyük katliamlara girilmiş ve 94-96 arası dönem Hamidiye Katliamları olarak tarihe düşmüştür. Ardı sıra 1909’taki Adana olaylarında yine çok sayıda sivil Ermeni katledilmiştir.

I. Emperyalist Savaştan önce iktidarı ele geçiren İttihat ve Terakki Cemiyeti Ermenilere dönük katliamlarda Abdulha- mid’den devralınan bayrağı sistemleştirip daha da ileriye taşı- mış ve tarihe düşülen bu kara lekede en büyük payın sahibi olmuştur. İttihat ve Terakki ilk iş olarak soykırımı planlamak ve yönetmek üzere özel bir birim olan **Teşkilat-ı Mahsu-**

sa'yı kurmuştur.

İttihat ve Terakki iktidarı 2 Ağustos 1914'te seferberlik ilan etmiştir. Seferberlikle birlikte önce 20-45 yaş grubu Ermeniler askere alınmış ve ardından askerî taşımacılıkta kullanılmak üzere 15-20 ve 45-60 yaş gruplarının askere alınmıştır. Ve böylelikle gelişebilecek her türlü direnişin önü alınmıştır öncelikle. Öte yandan Cemiyet, aynı günün gecesi Eşref Kuşçubaşı şefliğinde Teşkilat-ı Mahsusa'yı oluşturmuştur. İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin Merkez-i Umumi'de alınan bu kararla Eşref Kuşçubaşı'nın bu örgütün başına getirilmesi boşuna değildir. Çünkü adı geçen şahsın "Anadolu'da gayri Türk unsurları tasfiye" şeklindeki planı dahilinde soykırım gerçekleşecektir. Bu konu faşist cemiyet kadrosu için stratejik öneme sahiptir. Cemiyet sözcülerinden Hüseyin Cahit Yalçın'a göre yurdun Ermenilerden arındırılması kararı "müthiş ve memleket için zaruri olduğu sarahatle anlaşılan" bir karardır. Bu karara öylesine sarılınmıştır ki, Enver Paşa'nın amcası Halil Paşa (Kut) anılarında "Vatanımın en korkunç ve acı günlerinde vatanımı düşmana esir olarak tarihten silmeye kalktıkları için" Ermeni milletini son ferdine kadar yok etmeye çalıştığını yazmıştır. Teşkilat-ı Mahsusa birliklerinin insan kaynakları ise Hamidiye Alayları geleneğinden Kürt aşiretleri, mahkumlar, Kafkas ve Rumeli göçmenleri olmuştur.

Çeşitli belge ve anılarla bu birliğin gerçekleştirdiği katliamlar belgelenmiştir. Teşkilat-ı Mahsusa, Ermeni köylerini, kasabalarını yakma, önde gelen Ermenileri katletme, Ermeni isyanlarını bastırma vb. görevlerin dışında Tehcir sırasında da göç halindeki halka dönük katliam, yağmalama vb. birçok görevde kullanılarak soykırım boyutlandırılmıştır. Daha henüz teşkilatın oluşturulduğu Ağustos ayında, Kafkas sınırlarında Ermeni köylerine, siyasi ve dini liderlere yönelik saldırılar ve katliamlara başlanmıştır. Erzurum'da Bahattin Şakir'in kurduğu çetelere Hasan İzzet Paşa'nın emriyle 9. Kolordu'ya bağlı birliklerden en güzide subay ve Erzurum'un en "babayiğit gençleri" verilmiştir. Almanya'nın Erzurum Konsolosunun raporuna göre, birliklerin Ermeni köylere baskın öldürme ve soygun yaptıkları raporlanmıştır.

Kafkasya'da Teşkilat-ı Mahsusa birlikleriyle birlikte görevde bulunan ve bunları "caniler" olarak tanımlayan Alman subay Louis Mosel bölgede görev yapan Jön Türk komitesinin işten el çekmesini istemiştir. Van civarında görevli Alman subay Friedrich-Werner von der Schulenburg, Büyükelçi Hans von Wangenheim'e komitenin bölgedeki bu tür eylemlerine son verilmesi için çağrılarda bulunmuştur. Cephedeki yenilgiler, özellikle Sarıkamış Hezimetinden sonra Teşkilat-ı Mahsusa birliklerinin büyük bir kısmı kaçmış ve sadece Ermeni köylerde değil Müslüman köylerde de talan ve yağma yapmıştır.

Verdiğimiz bu birkaç örnek bahsi geçen birliklerin niteliği-

ni ve gerçekleştirilen olayları anlatmaya yetmektedir.

Seferberlikten sonra yaşanan olaylarla beraber Osmanlı Devleti 16 Aralık 1914 tarihli bir tebliği ile Ermeni ıslahatı için 8 Şubat 1914'te imzalanmış Yeniköy Anlaşması'nın geçersiz olduğunu ilan etmiştir. 24 Nisan fiili tehciriyle beraber tehcirin resmileşmesi gündeme gelmiş ve 27 Mayıs 1915'te çıkarılan bir Kanun-ı Muvakkat (geçici yasa) ile yerel mülki ve askerî yöneticilere, uygun görecekları kişileri geçici olarak başka yere naklettirme yetkisi verilmiştir. 30 Mayıs günü Meclis-i Vükelâ (Bakanlar Kurulu) kararıyla tehcir süresiz hale getirilmiş, bunu izleyen aylarda Anadolu'nun Ermeni nüfusunun büyük bir kısmı kabileler şeklinde yola çıkarılarak Suriye Çölü'ndeki Deyrizer'da kurulan toplama kamplarına sevk edilmiştir. Kafilelere katılanların önemli bir bölümü ya yolda ölmüş veya öldürülmüştür. Çöldeki bir kampın bu büyüklükte bir kalabalığı barındırması söz konusu olmadığından, Deyrizer'a varanların bir bölümü de açlık veya hastalıktan ölmüştür.

Çıkarılan tehcir yasasında Ermenilerin malları ve canlarını güven altına alacağına dair onlarca sözde yasa çıkaran, Ermenilere dönük gerçekleştirilecek her türlü yağma ve katliam için ağır cezalar vereceğini bol keseden beyan eden Osmanlı yönetimi bir milyona yakın Ermeni'yi bu çöle sevk ederek bilinçli bir soykırım politikası gütmüştür. **Görüldüğü gibi hem Abdulhamid döneminde hem de direkt tehcir zamanında gerçekleşen olaylar bir bütün olarak incelendiğinde olayın bir soykırım olduğu, bütün çıplaklığıyla resmi ve sistemli bir devlet politikası olduğu ortadır.** Bu durumu anlamamanın bir başka yolu da Osmanlı'nın devamı durumundaki ve özelde ise İttihat ve Terakki kökenli kadroların kurduğu TC'nin Ermeni Soykırımı konusundaki resmi tavrından anlamak mümkündür. Yaşanan soykırımdan sonra TC sınırları içerisinde kalan az sayıdaki Gayri Müslime dönük gerçekleştirilen çeşitli katliamlar (15-16 Eylül, Hrant Dink) ve baskılar da bu fotoğrafın bir başka yüzüdür.

Faşist TC'nin de kendi resmi belgelerinde Soykırım çeşitli biçimlerde ifade edilmiş yer yer savunulmuştur da. Keza eski Milli Eğitim Bakanlarından Yusuf Hikmet Bayur, 1928'de Yarbay Nihat tarafından Türkçeye çevrilip Genelkurmay Yayınları'nca yayımlanan La Guerre Turque dans la Guerre Mondiale adlı eserindeki "Savaşla İlgili Osmanlı Kayıplar Tablosu"nda, Anadolu, bundan manada, Vilâyat-ı Şarkıye Müslümanlarından savaş işlemleri yüzünden veya mülteci olarak 500.000'ini kaybetmiştir. 800.000 Ermeni ve 200.000 Rum'da katl ve tehcir yüzünden veya amele taburlarında ölmüştür..." kaydını aktararak katliamı doğrulamak gerektiğine vurguda bulunmuştur. Yine Ahmet Refik 1919'da yayımlanan İki Komite İki Kıtal adlı eserinde İttihatçıların Ermenileri imha etmek ve bu surette Vilâyat-ı Sitte** meselesini ortadan kaldırmak istediğini aktarmıştır.

Bursa milletvekili Hasan Fehmi Bey (Kolay), 17 Teşrinievvel 1336 (17 Ekim 1920)'de TBMM'nin gizli oturumunda: "Tehcir meselesi, biliyorsunuz ki dünyayı velleveye veren ve hepimizi katil telâkki ettiren bir vaka idi. Bu yapılmazdan evvel âlemi nasraniyetin bunu hazmetmeyeceği ve bunun için bütün gayz ve kinini bize tevcih edebileceklerini biliyorduk. Neden katillik unvanını nefsimize izafe ettik? Neden o kadar azim, müşkül bir dava içine girdik? Sırf canımızdan daha aziz ve daha mukaddes bildiğimiz vatanımızın istikbalini taht-ı emniyete almak için yapılmış şeylerdir." diye konuşarak Soykırımı kabul etmekle kalmayıp onun meşruluğunu savunmaya cüret edebilmiştir.

Yine aynı dönemde Ermeni temsilcilerince çeşitli emperyalist devletleri yaşanan katliamlara göz yummamaya çağıran mektuplar ya görmezlikten (Ermeni Başşpikopusunun Amerika ve İngiltere elçiliklerine gönderdiği mektup) gelinmiş ya da Çarlık Rusya'sı örneğinde olduğu gibi kendi emelleri (işgal) için kullanılmıştır. **Bu yönüyle gerçekleştirilen Soykırım da emperyalist devletlerin payı da görülmelidir.**

Yaşanan soykırımı belgelemenin bir başka yolu ise aynı dönemde Ermeni nüfusuna dair yapılan sayımlardan yola çıkarak mümkündür: 1914 Osmanlı nüfus sayımına göre imparatorluk topraklarında yaşayan Ermeni sayısı 1.295.000'dir. (Bu nüfusun tamamına yakını bugünkü Türkiye sınırları içindedir.) Ermeni Kilisesinin vergi kayıtlarına dayalı 1913 istatistiğine göre bu rakam 1.914.000 olmalıdır. Batılı kaynaklarda genellikle 1.600.000 ile 1.800.000 arası sayılara rastlanır. Cumhuriyet döneminin ilk nüfus sayımı olan 1927 nüfus sayımında Türkiye'nin Ermeni nüfusu 100.000 civarında gösterilmiştir. Güvenir-

liliği tartışılabilir olan tüm bu kaynaklardan yola çıkarak bile soykırımı tabii tutulan kitlenin 1.000.000'dan fazla olduğu görülecektir. Fakat resmi ideolojinin en kafatasçı kurumlarından TDK'nın geçtiğimiz dönemki başkanı Prof.(!) Hallaçoğlu, Kürtler ve Alevilere dair yaptığı birçok deli saçması açıklamaya ek olarak tehciye uğrayan nüfusu 56.000 dolaylarında gösterebilmektedir.

Tüm bu gerçekler ışığında 24 Nisan karanlığa sürüklenen bir halkın kaderinin tarihi ve lanetle anılması, hesabı sorulması bir gündür. Gerçekleştirilen bu katliam Hitlerin Yahudi soykırımına ilham olacak kadar boyutlu sistematik ve planlıdır. Ve tarih ezilenlerin mahşeri kalabalıklarının soracağı hesaplar arısına bu günü de eklemiştir. İttihat ve Terakki'den devralınan katliam bayrağı, Kemalist faşizmin elinde bugün Kürt Halkı'nın, Alevilerin, emekçilerin üzerinde gezdirilmektedir. Biz genç devrimcilerin bu tarihsel gerçeği böyle kavraması gerekmektedir. Ve tarih ironilerle doludur: tıpkı 24 Nisan Soykırımının gerçekleştiği bu toprakların, bu lanet günlerini sahipleriyle beraber tarihin en karanlık sayfalarına gömecek olan 24 Nisan güneşine aynı toprakların analık etmesi gibi...

* ölüme

** Altı Vilayet(il): Osmanlı Devleti'nde, Erzurum, Van, Harput, Sivas, Bitlis ve Diyarbakır'ı içine alan altı ile verilen genel ad.

Not: Yazıda geçen tüm bilgiler için www.wikipedia.org sitesinden, www.taraf.com.tr sitesinde Ayşe Hür arşivinden ve Büyük Osmanlı Entrikası Hamidiye Alayları, Süphandağ Kemal, Komala Yayınları kitabından yararlanmıştır.

Emperyalist Savaş Makinesi NATO Derhal Dağıtılsın !

ATİK - YÖC - YENİ KADIN
www.partizanarsiv.net